TANDRETE

20

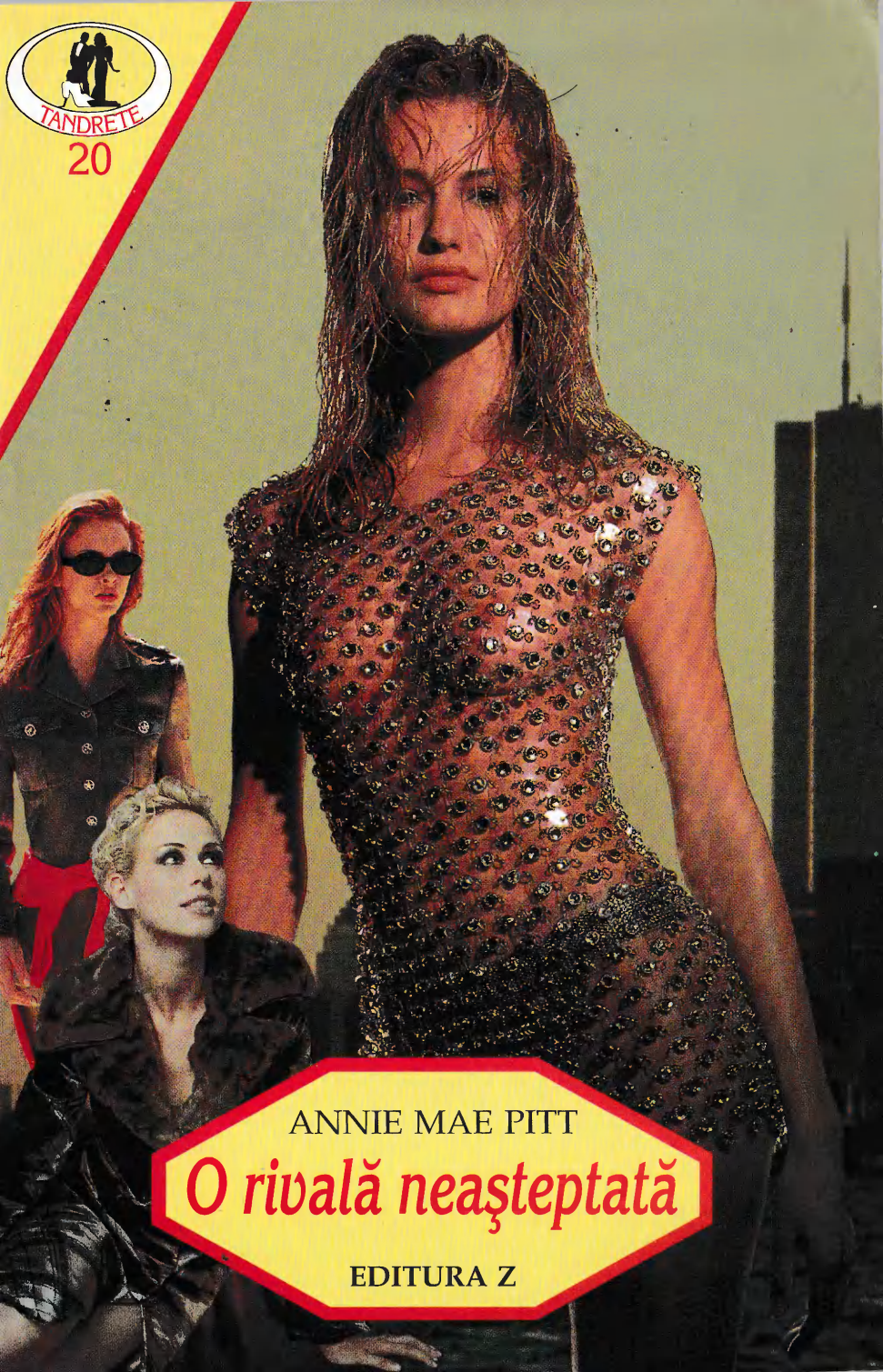

ANNIE MAE PITT

O rivală neașteptată

EDITURA Z

ANNIE MAE PITT

O rivală neașteptată

Mai întâi se zbătu şi încercă să scape din strânsoare. Dar, încă o dată, partida era pierdută din start. Atunci, deodată, încetă orice luptă şi se lăsă în voia lui.

Oare înţelesese că echilibrul de forţe îi era net defavorabil sau îi plăcea? Matt n-ar fi ştiut să spună, dar, tulburat, simţi dintr-odată că îi răspundea la sărut. Încetul cu încetul părea să cedeze la rândul ei febrei care-l cuprinsese pe el. Ritmul sărutărilor se acceleră, în timp ce ea îi trecea braţele în jurul gâtului şi îi mângâia cu pasiune părul.

Prin veşmintele ude, corpurile lor se striveau unul de altul. Sânii tari ai lui Héléne se frecau de pieptul lui Matt, în timp ce picioarele lor se înlănţuiau frenetic.

Niciodată nu mai simţise vreo femeie care să vibreze astfel sub mângâierile lui. Descoperea fericit dulceaţa pielii sale, fermitatea pulpelor. Era şi mai fantastică decât îşi imaginase el.

EDITURA Z

ISBN 973-9127-34-2

LEI 8000

Annie Mae Pitt

O RIVALĂ NEAŞTEPTATĂ

1

Era din nou acolo. Hélène putea distinge clar silueta sa înaltă care se profila pe fundalul oceanului. El mergea cu pas suplu, de sportiv, şi părea indiferent la valurile înspumate care veneau să moară pe ţărm la câţiva metri de el.

„De ce necunoscutul alesese o oră atât de matinală pentru a se plimba pe plajă?" se gândi ea.

Era oare vreun amator de răsărituri de soare deasupra oceanului, splendide la aceste latitudini, sau căuta mai degrabă să fugă de compania celorlalţi?

Trecuseră deja trei zile de când Hélène sosise în Barbade, şi, în fiecare dimineaţă, îl remarcase pe acest mărşăluitor singuratic. Într-adevăr tânăra femeie era încă victima decalajului de fus orar de cinci ore dintre Londra şi această minunată insulă din Marea Caraibelor şi nu reuşea să doarmă decât până în zori, când se scula şi se furişa până la balcon, pentru a admira peisajul încântător pe care îl formau sub ochii ei oceanul de culoarea turcoazelor şi cerul roşiatic. Aşa l-a zărit pe frumosul necunoscut; el nu părea s-o fi remarcat. Ceea ce era foarte bine căci cămaşa

de noapte din dantelă nu ascundea prea mare lucru din corpul său cu linii delicat feminine...

Hélène savura cu atât mai mult acest moment calm, de pace cotidiană cu cât ştia că, de îndată ce copiii şi îndeosebi Tricia, mama lor, se vor trezi, nu va mai avea nici un moment pentru ea. Tricia era uneori de o exigenţă tiranică, dar Hélène nu reuşea să-i poarte pică. Fără propunerea pe care i-o făcuse Tricia de a o angaja să se ocupe de cei doi copii mici ai ei, Hélène n-ar fi ştiut ce să facă singură după clipele tragice pe care tocmai le trăise. Această ofertă neaşteptată îi permisese să-şi reia existenţa.

Într-adevăr, decesul recent al tatălui său îi răvăşise modul de viaţă. Până atunci, Hélène dusese o viaţă protejată de tânără destinată să fie moştenitoarea unei mari averi fără să-şi pună nici cea mai mică întrebare asupra viitorului său şi necesitatea de a-şi asigura traiul. Bineînţeles, primise o educaţie excelentă în cele mai bune colegii elveţiene, dar nimic nu o pregătise pentru dificultăţile vieţii.

Astfel, când tatăl său dispăruse pe mare la bordul iahtului său, lumea se răsturnase pentru ea. Era vorba de un accident sau James Grégory sărise deliberat peste bord? Nimeni nu va şti, iar misterul rămânea de nepătruns. Dar marea perfect calmă din ziua aceea şi talentul de navigator al tatălui său, marinar dintotdeauna, lăsau să se întrevadă ce-i mai rău.

În ziua în care se regăsise iahtul în derivă la câteva mile de coasta engleză, fără nimeni la bord, Hélène nu a vrut să creadă în dispariţia tatălui său. Dar 48 de ore mai târziu, după descoperirea macabră a corpului său plutind în apă, a trebuit să admită ceea ce era de fapt evident.

Totuşi ea nu acceptase această crudă separare. Uneori visa că tatăl ei se întorcea, o strângea în braţe, iar zilele liniştite şi fericite pe care le trăiseră împreună îşi reluau cursul ca prin miracol.

Cu toate acestea, dezvăluirile pe care i le făcuse Max Thomas, consilierul financiar al lui James, chiar în ziua funeraliilor a tulburat imaginea idilică pe care o avusese întotdeauna despre tatăl ei. În câteva cuvinte, o informase că acest om de afaceri aparent prosper, era în realitate pe marginea prăpastiei – era falit – şi trăia pe credit de foarte mulţi ani.

De data aceasta, era încolţit, silit să ramburseze banii, iar catastrofa era inevitabilă.

Conyers, minunata proprietate de familie pe care o moştenise de la mama sa, era ipotecată integral, iar tentativele de locaţie pentru recepţii se soldaseră cu eşecuri, căci lipsea capitalul pentru a renova saloanele.

Această situaţie îngrijorătoare nu-l împiedica pe James Grégory să trăiască pe picior mare şi să nu-i refuze nimic unicei sale fiice. În fiecare iarnă petreceau 15 zile sub soarele Antilelor, apoi tot atât la Astaad, celebra staţiune de schi elveţiană.

Vara, frecventau vilele luxoase de pe Coasta de Azur sau porneau spre ţinuturi îndepărtate. Cum şi-ar fi putut imagina tânăra fată că tatăl ei era ruinat şi că era destul de inconştient să trăiască astfel pe credit?

Poate că lucrurile ar fi fost diferite dacă mama ei nu i-ar fi părăsit. În urmă cu 18 ani, Fleur Grégory părăsise domiciliul conjugal şi-şi abandonase fetiţa de 4 ani pentru a-şi reface viaţa cu un celebru jucător de polo pe care îl întâlnise în Florida în timpul unuia din cocktail-urile elegante pe care le îndrăgea nespus.

Rămas singur cu copilul său, James Grégory părăsise atunci domeniul Conyers pentru a se instala la Londra. După traumatismul cauzat de plecarea mamei, această mutare sfârşise prin a destabiliza fetiţa. Chiar dacă veneau adesea la Conyers pentru a-şi petrece week-end-urile, Hélène îşi regreta micii ei prieteni şi plimbările pe poney până în satul învecinat.

Timpul se scursese. Hélène sfârşise prin a accepta în cele din urmă viaţa la Londra şi-şi făcuse multe relaţii în mediile înstărite ale capitalei.

Până la moartea tatălui său, ea dusese existenţa facilă şi lipsită de griji a fetelor de familie bună, protejată de orice problemă de un tată pe care-l venera.

Ori, în câteva zile, Hélène află mai întâi de decesul tatălui său, apoi de probabila sa sinucidere şi, în fine, despre ruina familiei. Nimic nu o pregătise pentru un astfel de şoc.

Toate bunurile care rămâneau în posesia sa au fost sechestrate şi vândute, de la maşină până la bibelouri şi alte obiecte personale inclusiv bijuteriile pe care Hélène le avea de la bunica sa.

Fără nici o rudă apropiată, tânăra a trebuit să se ocupe personal de detaliile cele mai sordide. Sprijinul eficient al lui Max Thomas o ajută să reziste, dar singurătatea afectivă în care se afla o apăsa infinit de mult.

Bineînţeles, ea ar fi putut apela la mătuşa Iris, sora mamei sale, dar un reflex de demnitate a împiedicat-o. De la plecarea lui Fleur Grégory născută Wagner, raporturile dintre cele două familii se răciseră până-ntr-atât, încât deveniseră inexistente. Deci, Hélène a refuzat să implore mila mătuşii sale care, de altfel, nici nu s-a manifestat după decesul fostului ei cumnat.

Moralul ei era la pământ atunci când o întâlnise întâmplător pe Tricia Sheridan într-un mare magazin din Londra. Tatăl său dispăruse de patru luni deja şi situaţia se înrăutăţise şi mai tare. În ciuda tuturor eforturilor sale, Hélène fusese incapabilă să-şi găsească un serviciu. Fiecare interviu se solda cu un eşec şi se termina cu această frază „Dezolat, domnişoară, nu aveţi calificarea necesară".

Singurul loc unde nu fusese respinsă era o staţie de benzină unde i se oferise un post de distribuitor de benzină. Această perspectivă nu o încânta deloc, dar era aproape hotărâtă să accepte postul. Dar, chiar în ajunul zilei în care ea trebuia să dea răspunsul, drumul ei se încrucişase cu cel al Triciei.

Soţul acesteia din urmă era diplomat şi familia tocmai părăsise Singapore pentru a se reinstala la Londra. Mai mare decât Hélène cu câţiva ani, Tricia fusese studentă la acelaşi colegiu elveţian în vremea când James Grégory dăruise aşezământului o sumă importantă pentru construirea unui somptuos gimnaziu. Sumă din care nu poseda nici măcar o centimă, cum avea să afle Hélène mai târziu.

La curent cu căutările tinerei femei, Tricia i-a propus imediat să lucreze pentru ea. Chiar avea nevoie de o guvernantă pentru a se ocupa de Henry, fiul său de 5 ani, şi de Sophie, în vârstă de 4 ani. Copii adorabili! exclamase ea cu o voce preţioasă, insistând pentru a o convinge pe Hélène. Pe moment, s-a oprit la această afirmaţie, fără să-şi pună întrebări asupra viitoarelor sale raporturi cu cea care avea să fie patroana ei şi pentru care nu avusese niciodată o simpatie adevărată.

Acceptase deci, uşurată că poate refuza postul de distribuitor la staţia de benzină şi recunoscătoare Triciei că a scos-o din încurcătură. În plus, salariul era mare şi nu va

avea probleme nici cu locuința, nici cu hrana. Dacă rămânea câtva timp în serviciul Triciei, ar fi în măsură să economisească ceva bani pentru a putea într-o bună zi să o ia de la capăt.

După câtva timp, gratitudinea față de Tricia se estompase. Hélène aflase într-adevăr că Tricia căutase în zadar o guvernantă – timp de săptămâni – şi nici una din persoanele prezentate de diferite agenții londoneze nu o mulțumise, într-atât era de exigentă. Era încolțită şi a înțeles imediat profitul pe care îl putea scoate de la Hélène.

Dar, în ciuda caracterului voluntar, nemulțumit al Triciei şi a lipsei de delicatețe, atunci când i se adresa lui Hélène, aceasta din urmă a ştiut să se adapteze noii sale vieți. În fond, Tricia era mai degrabă neîndemânatică decât răutăcioasă, şi de îndată ce mama lor nu mai era acolo – ceea ce, din fericire se întâmpla des, căci adora evenimentele mondene – cei doi copii erau încântători.

Cât despre Andrew Sheridan, care avea mult de lucru, avea o fire jovială şi Hélène se înțelegea foarte bine cu el.

Bineînțeles, după viața de lux, lipsită de griji pe care o cunoscuse, faptul că se găsea în serviciul familiei Sheridan putea fi considerat ca o decădere... Dar, când capriciile Triciei o agasau prea mult, Hélène se gândea că multe alte fete i-ar fi invidiat poziția şi revedea astfel lucrurile în perspectivă. În apartamentul londonez al patronilor ei, dispunea de o cameră vastă. Fireşte, trebuia să fie prezentă mai tot timpul, dar – dată fiind situația ei personală, nu avea nimic altceva de făcut...

Hélène scăpă un suspin de uşurare sub mângâierea alizeului. Necunoscutul dispăruse. La orizont o enormă min-

ge portocalie ieşea din valuri în mijlocul unor nori purpurii şi Hélène savură încă un moment acest spectacol magnific.

Apoi se ridică şi se întoarse în cameră. „Destul cu trecutul", îşi spuse ea aruncând o privire de regret spre patul său desfăcut. De ce avea chef de dormit în momentul în care trebuia să se ocupe de copii? Era timpul să se adapteze la noul fus orar.

Ca toate camerele casei închiriate de familia Sheridan pentru vacanţă, camera pe care o ocupa Hélène era mobilată sobru cu mobilă din lemn de palmier. Pe podeaua cu dale albe erau aşezate câteva rogojini care atenuau caracterul auster al decorului. Încăperea dispunea de o sală de baie separată pe care Hélène o aprecia în mod deosebit. Ferestre mari suplineau absenţa aerului condiţionat. Acest ultim detaliu o indispusese pe Tricia încă de la sosire şi se plânse imediat femeii de serviciu, care venea zilnic să facă curat în casă.

— Poate că doamna ar trebui să meargă la hotel, răspunse aceasta din urmă, impasibilă.

Dar Tricia s-a resemnat şi a hotărât să rămână. Vântul omniprezent aducea din fericire puţină răcoare şi oricum, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe plajă. Să stea la copii era o idee care nu avea nimic agreabil şi de altfel casa era închiriată printr-o relaţie de afaceri a lui Andrew, şi nu trebuiau în nici un caz „s-o şifoneze". Era imposibil să mai renunţe acum.

În timp ce făcea duş, Hélène îşi aminti că Andrew Sheridan era aşteptat în cursul zilei. „Aşa-zis" reţinut de întâlniri importante la Londra, el sosi trei zile mai târziu lângă familia lui. Hélène se întreba în sinea ei dacă el nu preferase să călătorească singur ca să nu trebuiască să-şi

suporte copiii în timpul acestui lung zbor. Cum Tricia – în mod oportun – dormise tot drumul, ea a fost aceea care a trebuit să facă miracole pentru a-i distra pe Henry şi Sophie.

Casa era închiriată pentru patru săptămâni şi deja Hélène se bucura că venise. Să supraveghezi doi copii pe o plajă nu părea o sarcină dezagreabilă, ba din contră: echipaţi cu lopăţele şi găleţi, se distrau împreună.

Hélène îmbrăcă în grabă o bluză şi un şort peste bikini. Tricia însăşi insistase ca Hélène să se îmbrace ca toţi cei veniţi în vacanţă la tropice, adică cel mai simplu cu putinţă.

Îşi puse sandalele şi se îndreptă spre peluza care se întindea din faţa casei până la plajă.

Rezistă tentaţiei de a face câţiva paşi pe nisip şi se mulţumi să se aşeze un moment pe gardul care închidea grădina pentru a respira aerul iodat al oceanului.

Copiii nu vor întârzia să se trezească şi nu putea conta pe Maria, menajera, pentru a se ocupa de ei fie şi numai pentru câteva clipe.

Soarele ardea puternic şi Hélène era fericită că se protejase cu o cremă ecran total. Încă de la sosirea ei văzuse suficient de mulţi turişti stagojii. De altfel, în patru săptămâni va avea destul timp să se bronzeze prudent.

„Ce greu îi era să-şi imagineze că la Londra erau aproape zero grade!" se gândi ea cu un surâs de mulţumire. Şi ce plăcut era să faci o baie la mare în mijlocul lui februarie! Aceasta era cea mai bună lună a anului – perioada sezonului uscat la tropice. Mai erau câteva luni şi norii vor veni să ascundă soarele şi să-şi împrăştie violentele lor averse.

Tânăra femeie închise ochii legănată de zgomotul regulat şi liniştitor al valurilor. Văzută de pe mal, marea părea calmă, dar Hélène ştia din experienţă că valuri înşelătoare

puteau surprinde pe înotătorii imprudenţi. Astfel, supraveghea cu grijă copiii când erau pe malul apei şi le interzicea să se aventureze prea departe.

Ca majoritatea locuinţelor luxoase care mărgineau plaja, casa închiriată de Sheridan dispunea de propria ei piscină, şi acolo copiii se bălăceau mai uşor. Din fericire, amândoi învăţaseră să înoate la Singapore, ceea ce o liniştea pe Hélène. În ajun, îşi petrecuseră dimineaţa înotând bras, în absenţa Triciei plecate la Bridgetown, să-şi întâlnească nişte prieteni.

— Hélène!

Vocea stridentă a lui Henry îi întrerupse gândurile. Întorcând capul, îi zări pe cei doi copii în picioare pe terasă, făcându-i semne cu mâinile. Ei erau încă în pijama şi Hélène se ridică reţinându-şi un suspin. Până la ora mesei era singura care se ocupa de ei, aşa că trebuia să se înarmeze cu răbdare.

— Ai fi putut să ne aştepţi să mergem pe plajă, spuse Sophie cu o mutriţă supărată. De ce nu ne-ai trezit?

— Nu am intrat în apă, am făcut doar un duş. Iată de ce am părul ud, explică ea împingându-i către camera lor.

— De ce nu l-ai uscat? insistă Sophie.

Întrebarea aceasta avu darul să-l exaspereze pe fratele său.

— Proastă mai eşti, Sophie, pui mereu întrebări stupide, zise el, dând ochii peste cap.

— Nu sunt proastă, replică fata cu ochii în lacrimi.

Hélène schiţă o mutră agasată. Fratele şi sora se certau fără încetare şi disputele se soldau în cea mai mare parte cu plânsete.

— Nu cred că subiectul merită o astfel de discuţie, interveni ea cu calm pentru a le arăta că dezbaterea era încheiată. Vă este foame?

— Da, mor de foame, replică Henry, care părea că nu se mai satură vreodată.

— Va trebui să ai puțină răbdare. Până vine Maria, vom începe cu duşul.

— Să aştept? exclamă Henry îngrozit. Niciodată!

— Ba da, ai să poți, replică liniştită Hélène. Dacă ea nu va sosi până terminăm duşul, vom merge să inspectăm frigiderul. Poate găsim ceva de mâncare. Vino, Sophie, tu eşti prima.

Până când cei doi copii au fost spălați şi îmbrăcați, Hélène a trebuit să intervină de vreo şase ori să potolească conflictele. „Oare cine susținuse că este preferabil să ai copii de vârste apropiate ca să se joace împreună?" se gândi ea dezamăgită. Henry şi Sophie erau probabil excepția care întărea regula judecând după certurile permanente şi competiția la care se dedau pe toate planurile.

Spre marea uşurare a lui Hélène, Maria era deja la postul său când intrară în bucătărie şi se pregătea tocmai să scoată din cuptor nişte cornulețe. Un miros delicios plutea prin camera mare, însorită.

— Bună ziua, domnişoară Grégory, îi spuse ea cu un surâs. Sunteți cu toții foarte matinali.

— La drept vorbind, cred că perspectiva de a mânca delicioasele dumneavoastră cornulețe este cea care ne-a făcut să sărim din pat aşa devreme, răspunse Hélène surâzând.

— Aşezați-vă, spuse Maria. Totul este gata. Vreți suc de grepfruit sau de struguri?

— Eu vreau lapte, spuse Sophie.

Henry nu lăsă să-i scape ocazia unei noi dispute.

— O, bebeluşul, bebeluşul! exclamă el râzând zgomotos. Bebeluşul care bea lapte.

— Înţeleg că tu preferi sucul de grepfruit, ripostă Hélène, care ştia perfect că Henry detesta acest fruct. Daţi-i-l lui Henry, îi ceru ea Mariei. Cât despre mine şi Sophie, vom bea lapte.

Hélène se pregătea să bea a doua ceaşcă cu cafea, când Tricia intră în bucătărie. Ea nu era încă îmbrăcată, şi tocmai se trezise judecând după faţa răvăşită şi părul ciufulit. Sub cămaşa de noapte mototolită se ghiceau formele sale generoase de fostă sportivă. Această problemă a greutăţii era o grijă constantă pentru Tricia, dar nu se putea hotărî să-şi reia exerciţiile fizice şi ducea în permanenţă o luptă pierdută dinainte cu kilogramele.

Aruncă o privire rapidă copiilor săi aşezaţi la masă, fără să schiţeze nici cel mai mic gest şi se apropie de Maria. Sophie, care se ridicase şi se pregătea să-şi îmbrăţişeze mama, fu total ignorată.

— Am o migrenă îngrozitoare, anunţă Tricia, pe un ton rece. Ai aspirină, Maria? Mă întreb dacă nu sunt de vină fructele de mare pe care le-ai servit ieri. Eşti sigură că erau proaspete?

„Iată cel mai bun mod să o întorci pe dos pe Maria" se gândi Hélène uimită de lipsa de delicateţe a Triciei. Înainte ca bucătăreasa să aibă timp să-i răspundă şi să învenineze şi mai rău lucrurile, se ridică de la masă.

— Am eu paracetamol în valiză, anunţă ea. Este excelent pentru durerile de cap.

„Şi pentru mahmureală" adăugă ea în sinea ei, gândindu-se la cantitatea de vin alb pe care Tricia o îngurgitase în seara precedentă.

Faţa Triciei se lumină.

— Adevărat? Poți să mi-l aduci în camera mea? Vreau să mă bag din nou în pat până la prânz. Sunt incapabilă să mă țin pe picioare.

— Ne-ai promis că ne duci în oraş, protestă Henry.

Tricia îi aruncă o privire furioasă.

— Ce egoist eşti, îi spuse ea cu voce dură. Nu te gândeşti decât la tine! Poate că ar trebui să stai şi tu toată dimineața în pat. Ai înțelege atunci că nu este nici o plăcere pentru mine.

Henry lăsă capul în jos, gata să izbucnească în lacrimi şi Hélène se grăbi să intervină.

— Henry nu se gândea la nimic rău, spuse ea cu o voce domoală. Ai dreptate, Tricia, este preferabil să te bagi din nou în pat. Îți aduc medicamentul într-un minut. Voi veni şi cu platoul cu micul dejun. Cornurile Mariei sunt mai bune ca niciodată şi a adus şi o dulceață delicioasă de fructe tropicale.

La aceste cuvinte, fața Triciei se destinse brusc.

— Crezi? spuse ea cu un ton îndulcit. Mi-e teamă să nu leşin la cea mai mică îmbucătură, aşa de rău îmi este, dar, bineînțeles că mâncând un pic m-aş pune pe picioare. Dacă nu mă simt mai bine, ceva mai încolo voi chema medicul. Sper să nu fi luat vreuna din aceste oribile maladii tropicale!

Avu un frison de oroare în timp ce copiii priveau înțepeniți.

— Nu te îngrijora, o linişti Hélène. Sunt sigură că te vei simți mai bine după o dimineață de odihnă. Du-te să te bagi din nou în pat.

Odată ajunsă pe coridor, Tricia se întoarse brusc.

— Până la urmă o să mănânc şi un ou ochi, în afară de corn. Să nu uite câteva felii de pâine prăjită, asta nu o să-mi facă rău...

De îndată ce Tricia se răsuci pe călcâie, Maria apucă platoul bombănind.

— Dacă am înţeles bine, madam Sheridan vrea un mic dejun complet, murmură ea printre dinţi. Nu merita osteneala să joace aşa o comedie. Nu e mai bolnavă ca dumneata sau ca mine!

Hélène se feri să-i întărească spusele – dar îi împărtăşea părerile. Încă de la Londra, Tricia petrecea cu precădere dimineaţa în pat, pretextând că se simte rău. În realitate, singurul lucru care o pasiona era viaţa ei mondenă şi nu îi era rău să se scoale în zori când era vorba să plece în week-end la cutare sau cutare prieten din înalta societate.

După ce a luat medicamentul din camera ei, Hélène trecu să ia platoul de la bucătărie. Când intră în camera Triciei, aceasta stătea sprijinită pe pernă cu un aer suferind.

— În fine! Mi se pare că aştept de o eternitate! exclamă ea cu o voce abia auzită.

— De exact cinci minute, îi răspunse calm Hélène, fără să se lase tulburată.

Puse platoul pe noptieră şi întinse pastilele Triciei.

— Sper ca asta să-ţi risipească migrena, spuse ea. Dacă ai nevoie de mine, voi fi pe plajă cu copiii. Vom merge să căutăm scoici.

Tricia se aşeză cu greutate pe pat şi luă paharul cu suc de portocale.

— Nu staţi prea mult, spune ea. Tu va trebui să te duci la aeroport după Andrew. Soseşte la orele două şi eu sunt incapabilă să conduc.

— Dar e tocmai după-amiază! răspunse Hélène uimită. Medicamentul va avea timp să-şi facă efectul şi te vei simţi cu siguranţă mai bine la ora prânzului...

— Nu, e imposibil! Mă cunosc eu, ştiu că o să-mi fie rău până târziu după-masă, murmură Tricia. Să mă aşez la volanul unei maşini ar fi prea riscant.

Hélène îi aruncă o privire perplexă.

— Andrew ar fi foarte surprins să nu te vadă la aeroport, remarcă ea în fine.

— Vrei să spui că-mi va purta pică, probabil.

— Sunt dezolată că a trebuit să pun punctul pe i, dar prefer ca lucrurile să fie clare. Ne vom înțelege mai bine.

Cu surâsul pe buze, îşi pregăti o tartină generoasă, cu mult unt pe care întinsese deja un strat gros de dulceață.

2

Matthew Artken se sprijini de volanul bătrânei Range Rover şi îşi reţinu un suspin de nerăbdare. De ce Lucas Cord, asistentul său, avea nevoie de atâta timp să iasă din holul aeroportului? Avionul de New York aterizase de mai bine de o jumătate de oră şi Fleur, care călătorea întotdeauna cu clasa I, ar fi trebuit să fie prima să-şi recupereze bagajele.

În ciuda aerului condiţionat, era din ce în ce mai cald înăuntru, deoarece îi fusese imposibil să parcheze la umbră. Lucrul cel mai absurd era faptul că nu avusese niciodată intenţia să o aştepte la sosire pe Fleur – se gândi el încruntând sprâncenele, cu ochii fixaţi pe poarta principală de unde ieşeau valuri de călători. I se alăturase lui Lucas, însărcinat iniţial cu această problemă, când a constatat că telefonul vilei nu funcţiona. Hotărâse deci să-l însoţească pe Lucas la aeroport pentru a da un telefon urgent editorului său. Ţinea într-adevăr să o anunţe pe Marylin că risca să nu-şi respecte termenul pe care ea i-l fixase pentru a trimite manuscrisul. Ceea ce-l tracasa nu era atât deranjul, cât ideea pe care Fleur şi-ar fi putut-o face, cum că el a ţinut morţiş s-o întâmpine. La drept vorbind, perspectiva de a o primi la el un timp, nu-l încânta deloc.

Dar cum ar fi putut să nu-i ofere ospitalitate pentru perioada vacanței dacă ea se invitase literalmente în cursul unei scurte conversații telefonice în urmă cu câteva zile?

La urma urmei, Fleur era totuși cumnata sa chiar dacă Chase, unicul frate al lui Matthew, tocmai murise brusc la 42 de ani. Această dispariție bruscă explica întârzierea lui Matthew cu terminarea manuscrisului său. Deși au dus vieți foarte diferite, cei doi frați erau apropiați și Matthew încercase o imensă tristețe la aflarea veștii. Chase murise pe loc, în timpul unui meci de polo. Dar de ce își atacase adversarul cu atâta violență? se întrebase Matthew de o sută de ori de când i s-au relatat circumstanțele accidentului. Un jucător fără pereche ca el, unul din starurile acestui sport de elită nu comitea o greșeală atât de grosolană!

Fleur fusese distrusă, bineînțeles. În timpul funeraliilor, învesmântată în negru din cap până-n picioare, hohotea de plâns sub voaletă și, pentru prima oară în viață, lui Matthew i se făcuse milă de ea. Probabil că a ținut mult la Chase.

Totuși, el nu avusese întotdeauna această părere. Nu avea decât 16 ani când Chase o prezentase pe Fleur familiei sale, înainte să o instaleze pe domeniul lor. Tatăl lui Chase știa că Fleur își părăsise soțul și copilul pentru a-l urma pe Chase, ceea ce îi crease antipatii. Dar, încetul cu încetul, lucrurile se aranjaseră și noua venită își găsise locul în sânul acestui univers masculin.

Tatăl lui Matthew și al lui Chase era văduv de mulți ani: soția sa, Emma, murise de cancer când Matthew n-avea decât 10 ani. După acest tragic eveniment, Rosa Cortez, guvernanta a luat conducerea casei și a înlocuit cum a putut prezența maternă pe lângă Matthew. Sosirea lui Fleur câțiva ani mai târziu a pus-o pe biata Rosa pe planul doi. Noua

venită nu ducea lipsă nici de autoritate, nici de idei şi reorganizând integral şi redecorând marea locuinţă după propriile sale gusturi. Nici domnul Artken tatăl, care se simţea mai bine în compania cailor lui pur sânge, decât în salon, nici Chase, care îşi adora soţia nu avură vreun cuvânt de spus. Iar Matthew, prea tânăr pentru a fi pus la socoteală, observase totul cu o uimire amuzată.

Când Fleur se căsătorise cu Chase, acesta era deja un mare campion cum avea să rămână până la moartea sa prematură. Născut în mijlocul cailor de curse pe care îi creştea tatăl său, Chase îşi dezvoltase imediat o veritabilă pasiune pentru aceste animale. Herghelia lui Artken era cunoscută în întreaga Americă pentru calitatea animalelor ei şi cumpărătorii veneau adesea din străinătate pentru a pune mâna pe armăsari. Afacerea, foarte lucrativă, permisese fiecăruia din fiii lui Artken să fie posesorii unei mici averi. Matthew se gândise totdeauna că acest lucru jucase un rol important în căsătoria lui Fleur cu fratele său. Adevărat, ea aprecia luxul şi era învăţată să trăiască pe picior mare. O cunoştea puţin, dar nu prea o vedea îndrăgostită de un bărbat fără un sfanţ. În timpul primilor ani de căsătorie cu fratele său, Matthew nu prea o întâlnise pe cumnata sa decât rar. Fiind student la universitate, el stătea foarte puţin pe domeniul familiei, constatând agasat de fiecare dată că fratele său era sub papucul nevestei. Şi apoi, într-o zi, ea a încercat pur şi simplu să-l seducă. Matthew fusese atât de şocat, încât îşi amintea perfect acest lucru. Avea atunci 22 de ani. Fratele său disputa un meci important la Buenos Aires în timp ce tatăl lor era la o vânzare în Kentucky. Matthew nu era decât în trecere pe acolo; candidase pentru un post de ziarist la *Tallanassee Cronicle* şi se întâlnise cu

directorul. La început n-a înțeles ce se petrecea, incapabil să-şi imagineze un astfel de scenariu.

După cină, după ce-şi spuseseră deja noapte bună, Fleur ciocănise la uşa lui, iar apoi se aşezase pe pat. Abia când s-a plâns de singurătate şi şi-a desfăcut ostentativ capotul arătându-şi sânii mari, realitatea i-a apărut lui Matthew în toată oroarea ei. Soția fratelui său i se oferise ca o târfă de pe stradă. Tulburat fără să vrea de prezența acestei femei încă atrăgătoare, Matthew nu ezitase atunci să o dea afară, în ciuda protestelor sale inocente.

Această bruftială nu o descurajase pe Fleur. Conştientă probabil de emoția pe care i-o deşteptase tânărului, nu făcea decât să-l întărâte, aruncându-i priviri lascive şi căutând prin toate mijloacele să se găsească între patru ochi cu el. Dar Matthew din contră, nu cedase. Dezgustat de trădare şi de atâta lipsă de pudoare, s-a ținut pe cât posibil departe de Fleur.

Încăpățânată, aceasta se arăta din ce în ce mai îndrăzneață. Abia când Matthew a amenințat-o că îi dezvăluie totul fratelui său a bătut în retragere.

Acest episod vechi de 12 ani nu a avut urmări cu atât mai mult cu cât şederile lui Matthew pe domeniul familial se răriseră.

Abia îşi obținuse ultima diplomă când s-a lansat cu succes în ziaristică şi această meserie pasionantă îi deschisese noi orizonturi. Astfel încetase să-şi facă griji pentru căsătoria fratelui său. După şederi în țări aflate în război, unde fusese martorul atâtor atrocități, nimic nu-l mai uimea. Se schimbase, se maturizase şi straniul comportament al cumnatei sale care-l şocase atât de mult odinioară i se părea acum un fenomen oarecare. Se spunea că Chase era fericit cu Fleur. „Poate că vârsta o calmase pe această femeie

impudică în căutare de aventuri" conchisese Matthew dezamăgit.

În urmă cu cinci ani, viaţa profesională a tânărului luase o altă întorsătură. În orele libere, scrisese un roman care fusese publicat din întâmplare la insistenţele unui prieten editor. Romanul, scris după propriile amintiri din Liban, cunoscuse un succes imediat şi Matthew devenise scriitor fără voie. Producătorii de cinema îi cumpăraseră drepturile de autor şi ediţia de buzunar se vânduse în peste cinci milioane de exemplare. Matthew Artken era fără să vrea o celebritate literară de acum înainte.

Pentru a scăpa de această popularitate nedorită el se hotărâse să părăsească New York-ul cu multitudinea lui de emisiuni de televiziune, de interviuri radio şi manifestări promoţionale care-l dezgustau. Dar unde să se instaleze? Nu putea să se ducă la capătul lumii dacă voia să continue să scrie şi să întreţină contacte regulate cu editorul său. De altfel, nu avea suflet de pusnic....

Destul de repede optase pentru Barbade, pentru că mai stătuse aici şi îi apreciase climatul blând. Înainte de publicarea celui de-al doilea roman al său, specificase în contract că refuza să asigure lansarea cărţii şi că dorea să se sustragă acestei operaţii publicitare. Prefera să vândă mai puţin, dar să stea liniştit – explicase clar editurii.

Spre marea lui surpriză, această decizie, departe de a-i descuraja publicul l-a făcut şi mai popular.

De acum încolo trăia după plac, departe de admiratori şi de reclama care însoţea publicarea unei cărţi la New York. Nimeni, în afară de prietenii intimi, nu ştia că se instalase în Golful Dragonului, un loc pitoresc privilegiat în Barbade. Vila pe care o construise pe ruinele unei vechi plantaţii era protejată de indiscreţi prin sisteme de siguranţă ultra-

sofisticate. Cât despre Lucas Cord, fostul tehnician de sunet al lui Matthew, devenise secretarul său asistent şi veghea zelos la liniştea patronului său. Acesta din urmă primea puţini vizitatori, foarte rar femei. Viaţa de celibatar nu-l apăsa – din contră. Exemplul fratelui său îl făcuse prudent; el era convins că Chase nu fusese tocmai fericit cu Fleur, care-l ducea de nas. Aşteptându-i pe Lucas şi Fleur, care – hotărât lucru – întârziau, Matthew aruncă o privire distrată în parcare. Remarcă o maşină care opri neîndemânatic la câţiva paşi de el. Apăru o tânără, urmată de doi copii.

— Henry! Aşteaptă-mă!

Strigătul strident îl făcu să tresară pe Matthew. Într-o fracţiune de secundă, evaluă situaţia: băiatul scăpase din mâna mamei şi fugea ca nebunul spre aeroport. În câteva clipe ar traversa fără să se uite măcar la spaţiul rezervat taxiurilor, unde maşinile se succedau cu mare viteză. Te aşteptai la ce-i mai rău.

Dintr-un salt, Matthew sări din Range Rover şi fugi spre copil, pe care-l apucă de braţ chiar în momentul în care se pregătea să se năpustească sub roţile unui taxi. Inconştient de pericol, băieţelul se zbătu să scape.

— Lasă-mă! strigă el. Vreau să merg să-l văd pe tata!

— O să-l vezi pe tata, răspunse ferm Matthew, dar nu singur. Cu mama ta. Dacă nu, vei fi călcat de maşini. Nu ţi s-a spus niciodată să nu traversezi singur?

— Ba da, replică copilul cu un aer supărat.

Tocmai sosi mama, vizibil marcată de emoţie, judecând după paloarea ei. Ea ţinea fetiţa de mână. Cu părul împletit şi corpul zvelt de adolescentă, părea uimitor de tânără ca mamă a doi copii, se gândi Matthew privind cu atenţie talia deosebit de suplă şi pieptul ridicat. În orice caz, nu părea a

fi în stare să-i supravegheze, adăugă el în sinea lui, aruncându-i o privire dezaprobatoare.

— O, Henry! exclamă ea năpustindu-se spre băieţel. Ce m-ai speriat! Ştii foarte bine că nu trebuie să faci asta! Dacă domnul nu ar fi fost acolo să te reţină, ai fi putut ajunge sub roţile unei maşini.

— Poate că Henry nu este singurul vinovat, remarcă Matthew, pe un ton ferm. Dacă l-aţi fi ţinut de mână, nu s-ar fi întâmplat asta.

Tânăra roşi, iar o lucire de jenă i se citi în ochii cenuşii.

— Aveţi dreptate, spuse ea în fine. Întâmplător Sophie are rău de maşină şi se simţea prost chiar atunci. Iată de ce Henry a scăpat de sub supravegherea mea câteva clipe.

Explicaţia ei era plauzibilă, dar, fără să-şi dea seama de ce, Matthew simţi nevoia să continue argumentarea.

— Scuzaţi-mă, dar în acest caz, mă întreb de ce n-aţi lăsat fata acasă, insistă el.

Interlocutoarea lui îi aruncă o privire uimită şi tocmai se pregătea să-i răspundă când Henry îşi făcu din nou auzită vocea stridentă.

— Uite-l pe tata! strigă el vesel.

Escortat de un hamal care împingea un cărucior încărcat cu valize, un bărbat îmbrăcat într-un costum, cu o geantă diplomat în mână se îndrepta spre micul grup.

— Uite-l, pe tata! exclamă la rândul ei, Sophie, care păru că a înviat dintr-o dată şi arboră un surâs radios.

Cei doi copii se repeziră spre tatăl lor, care îngenunche şi-i îmbrăţişă surâzând. Observând scena, Hélène se întoarse spre Matthew şi-i aruncă o privire furibundă.

— Doriţi, probabil, să-i povestesc tatălui lui Henry şi Sophie în ce mod iresponsabil m-am comportat, nu? spuse

ea cu un ton acru. V-aş prezenta cu plăcere, dar nu v-am reţinut numele.

— Nu contează, murmură Matthew, agasat.

„Această întrevedere dura prea mult", se gândi el. De ce continuase discuţia în loc să o lase în pace pe femeia asta tânără cu copiii ei imposibili? Tocmai se răsucea pe călcâie când sosi tatăl.

— Bonjour! zise el. Ţi-ai făcut deja cunoştinţe, Hélène? Ce căldură este în ţara asta! exclamă el deschizându-şi gulerul cămăşii. E un adevărat supliciu să porţi costum!

— Henry era să fie călcat de maşină, anunţă dintr-o dată Sophie cu vocea ei micuţă, satisfăcută, să-şi pună la curent tatăl cu ultima prostie a fratelui său.

— Dar totul s-a terminat cu bine — adăugă Hélène cu o voce încordată — graţie intervenţiei acestui domn.

Un zâmbet larg lumină atunci chipul lui Andrew. Înaintă spre Matthew şi-i întinse mâna:

— Mulţumesc, îi spuse. Henry este uneori greu de supravegheat. Daţi-mi voie să mă prezint: Andrew Sheridan.

— Artken, spuse la rândul său Matthew încet în speranţa că numele său nu va evoca nimic interlocutorilor săi. Henry a scăpat, dar soţia dumneavoastră nu ştia ce să facă: fiica bolnavă îi monopoliza atenţia...

— Nu sunt... interveni brusc Hélène.

— Vă sunt foarte recunoscător, i-o reteză el. Am fi încântaţi să beţi un pahar acasă la noi. Am închiriat pentru o lună o vilă lângă Golful Dragonului.

— Adevărat? spuse politicos Matthew, foarte decis să dispară mai repede şi să nu accepte invitaţia.

Din fericire, el distinse din depărtare silueta lui Lucas escortat de Fleur, care ieşea, în fine, din aeroport.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să-ntâlnesc nişte prieteni. Pe curând, poate, spuse el evaziv înainte de a se despărţi de ei.

Dar abia se îndepărtă, că o auzi pe tânăra femeie exclamând:

— Dar, de ce ai făcut un asemenea lucru?

Uimit, se întoarse pentru a constata că îşi privea soţul îngrozită. „Ce act îngrozitor a putut comite acesta din urmă pentru a provoca o asemenea reacţie?" se întrebă Matthew perplex. Nu va şti niciodată şi de altfel puţin îi păsa, se gândi el mergând în întâmpinarea lui Lucas şi Fleur.

După ce o îmbrăţişă în grabă pe Fleur, îi conduse la maşină.

— Cine era cuplul acela cu care vorbeai? întrebă ea aşezându-se lângă Matthew. Femeia era foarte tânără, în orice caz. Acum te interesează fetele tinere? spuse ea şi îi făcu sugestiv cu ochiul.

— Ei şi ce? răspunse Matthew cu un ton indiferent. Şi dacă ar fi aşa, aş merge pe urmele tale, mi se pare...

— Oh, Matthew, protestă Fleur înainte să se întoarcă spre Lucas. Lucas, tu îi cunoşti?

— Deloc, răspunse Lucas. Sunt probabil turişti. Acum suntem în plin sezon, ştiţi.

— Poate sunt prieteni cu Matt? insistă Fleur.

Dar, cum nu-i răspundea nimeni, abandonă subiectul.

— Aţi călătorit bine? întrebă din politeţe Lucas.

Pentru prima oară de la sosire, Fleur luă un aer îndurerat.

— Da, bine, spuse ea cu un suspin. Dar eram tare singură...M-am gândit fără să vreau la ultimul sejur pe care l-am petrecut aici cu Chase. Îi plăceau atât de mult clipele

pe care le petrecea cu tine, Matt. Ce păcat că v-ați văzut atât de puțin în ultimii ani.

Afișă un aer melancolic, care nu-l impresiona deloc pe Matthew. Fleur știa foarte bine de ce se ținuse el la distanță de Chase. Oare nu era chiar ea răspunzătoare de această stare de fapt? Pentru că ea hotăra pentru alții fără cea mai mică jenă.

— Cum se simte tata? întrebă el pentru a schimba subiectul.

Fleur strânse buzele.

— O, știi și tu... În afară de caii lui, nu-l interesează nimic. Aproape că nu-l văd.

Matthew știa foarte bine că Fleur prezenta realitatea în avantajul ei. De fapt, domnul Artken, care-și adora fiul nu-și apreciase niciodată unica noră și făcea tot ce-i stătea în putință să o întâlnească cât mai puțin.

— Cum o duce cu sănătatea? insistă el.

Dar, în momentul în care punea această întrebare, văzu în fața lor mașina părinților lui Henry și Sophie.

Mama copiilor privea în urmă, în direcția lor și avu certitudinea că se uita fix la el.

— Era bine sănătos când am plecat eu, răspunse Fleur pe un ton indiferent. Am plecat de câteva zile, pentru că m-am oprit la niște prieteni la New York.

Matthew nu răspunse și Fleur îl observă cu mai multă atenție.

— A, tot tânăra aceea te interesează, spuse ea cu un ton acerb. Mă întreb la ce se uită cu atâta insistență. Cineva ar trebui să o învețe politețea...

— Da, și mai are și doi copii.

Fleur își aprinse o țigară.

— Atunci, cel cu care am venit în avion era soţul ei, remarcă ea. Cred că s-a plictisit aici singură. Numai dacă nu ai distrat-o tu, fireşte.

Trase lung din ţigară aruncând apoi fumul în direcţia lui Matthew şi privindu-l cu insistenţă.

— Mori de curiozitate să ştii, nu? spuse Matthew după un moment de tăcere. Din nefericire, ce fac eu în timpul meu liber, mă priveşte numai pe mine. Şi te rog, dacă fumezi, evită s-o faci în maşina mea. Detest mirosul de tutun.

— Dar ştii că ai devenit un ursuz? îi răspunse ea, strivind totuşi ţigara în scrumieră.

Matthew rezistă tentaţiei să-i spună la rândul său ce gândea despre ea. Ştia deja şi oricum nu asculta niciodată ce i se spunea.

Nu-i mai rămânea decât să se înarmeze cu răbdare până în ziua plecării ei.

3

Traseul dură la întoarcere mai bine de o oră, din cauza traficului mereu aglomerat lângă Bridgetown, dar Hélène nu se plânse, din contră. Şocul pe care-l suportase la aeroport era aşa de mare că avea nevoie de timp pentru a-şi reveni şi pentru a reuşi să-şi recapete controlul înainte de sosirea la Golful Dragonului.

Într-adevăr, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că a văzut-o pe mama ei la aeroport şi acest fapt o tulbura. Palidă ca un lințoliu, ea nu-şi dădea nici măcar osteneala să-i răspundă lui Andrew care încerca să facă conversație.

Deja, când necunoscutul care-l salvase pe Henry se prezentase lui Andrew, numele de Artken o alertase pe Hélène. Dar foarte repede, îşi alungase din minte ideea că acel bărbat ar putea fi al doilea soț al mamei sale. Era prea tânăr pentru asta şi precis era vorba de o potrivire de nume. Cu toate acestea, când, în momentul în care îşi luau la revedere, îl văzuse îndreptându-se spre această femeie, o cuprinseseră dubiile.

Totuşi, nu putea crede. Ce coincidenţă extraordinară ar fi!

Această femeie frumoasă cu o eleganţă afişată era mama ei? Hélène n-ar fi putut afirma cu certitudine acest lucru, dar asemănarea cu rarele fotografii culese odinioară din podul casei de la Conyers fără ştirea tatălui său era tulburătoare.

Fleur Grégory, care-şi abandonase fără remuşcări fiica în vârstă de 4 ani fără să se mai intereseze vreodată de ea, rămăsese un mister pentru Hélène.

Cu atât mai mult cu cât, rănit în străfundurile fiinţei sale de această trădare, tatăl său nu menţiona niciodată existenţa aceleia care îi fusese soţie ca şi cum ar fi vrut să şteargă astfel durerea suportată. Hélène nu ştia deci nimic despre Fleur şi nu poseda nici un obiect care să-i reamintească că avusese odată o mamă.

De aceea, simplul fapt că întrevăzuse această siluetă vag familiară o răscolea foarte tare.

— Eşti supărată? întrebă deodată Andrew întrerupând tăcerea.

— Deloc, răspunse Hélène forţându-se să zâmbească.

Puţin îi păsa ce credea Andrew despre tăcerea ei, îşi spuse ea, incapabilă să se gândească la altceva decât la femeia zărită la aeroport. Ce se va întâmpla dacă ar fi fost vorba chiar de Fleur şi dacă o va întâlni din nou? Aflase despre moartea lui James şi despre falimentul ei? Fleur va recunoaşte în ea pe fiica ei dacă se vor mai întâlni faţă în faţă?

— Ba da, eşti bosumflată! insistă Andrew vexat. Credeam că ai mai mult umor. A fost doar o glumă.

„Făcea bineînțeles aluzie la faptul că domnul Artken o luase drept Tricia, iar el nu făcuse nimic pentru a-l lămuri", se gândi Hélène.

Ea nu răspunse, căci era convinsă că această pseudo-glumă nu era chiar inocentă. Henry, care era pe cale să ațipească pe bancheta din spate, se trezi și alese din nefericire tocmai acest moment să intervină.

— De ce a crezut domnul că erai însurat cu Hélène? îl întreba el pe tatăl său cu o voce inocentă.

— De unde să știu eu? răspunse Andrew cu o nervozitate care-i trăda indispoziția.

În ciuda preocupărilor sale, Hélène schiță un surâs amuzat. Evident, Andrew se temea de reacția soției sale dacă, din nefericire, copiii i-ar povesti scena.

— Eu cred că ar fi trebuit să pui lucrurile la punct, îi spuse ea, pentru a arăta copiilor că nu are de-a face cu această situație echivocă.

— În orice caz, domnul era drăguț, interveni Sophie.

— Deloc! protestă imediat Henry. Mai întâi că m-a strâns tare de braț când m-a prins. Am să-i spun lui mama.

— N-ai să spui nimic mamei! ripostă imediat Andrew, care dorea vizibil să-și țină soția la distanță de toate acestea. E inutil să o îngrijorezi pentru o nimica toată. Cine era bărbatul ăsta, de altfel? Ți-a povestit ce făcea aici? o întrebă el pe Hélène.

— Nu. Îmi imaginez că este un turist oarecare, răspunse ea evaziv.

— Nu cred că arată a turist. Are bronzul unuia care trăiește aici.

Hélène nu răspunse și din fericire Andrew abandonă subiectul. Ce să spui mai mult despre cel care era probabil

Chase Artken, bărbatul care i-o luase pe mama sa? Nu mai vroia să audă vorbindu-se de el.

Tricia îi întâmpină pe terasă, cu surâsul pe buze. Coafată și machiată cu grijă, îmbrăcată cu o tunică lungă din mătase ușoară, părea în plină formă și-și îmbrățișă soțul cu o căldură demonstrativă.

— Sunt dezolată că n-am putut veni să te aștept la aeroport, dragul meu, spuse ea.

— Nu-i nimic, răspunse el, sărutând-o repede pe frunte. Ți-ai revenit după migrenă?

— Da, mulțumesc. Dar am petrecut o zi îngrozitoare, răspunse Tricia cu un aer îndurerat.

— Pot să beau un suc de portocale? îl întrerupse Henry indiferent la nenorocirile mamei sale.

Tricia îi aruncă o privire impacientată.

— Ți-e sete deja? întrebă ea. Îi spusesem lui Hélène să vă dea sucuri la aeroport. Ați avut tot timpul necesar, după câte se pare. Vă aștept de cel puțin o jumătate de oră.

— Bagajele au întârziat puțin, explică Andrew, și oricum Hélène a fost ocupată. Sophie s-a simțit rău.

— Iar! exclamă ea pe un ton descurajat.

— Da, iar, întări și Andrew. Toți am avut problemele noastre, nu-i așa Henry? îi aruncă el fiului său o privire amenințătoare. Du-o pe sora ta la bucătărie. Maria o să vă dea ceva de băut.

— La drept vorbind, voiam să-i sugerez lui Hélène să le dea să mănânce acum și să-i culce devreme, interveni Tricia.

— O, nu! exclamară copiii. Vrem să stăm cu tata!

Tricia apucă tandru mâna soţului ei.

— Tata are nevoie de linişte, o să-l vedeţi mâine. Vom petrece şi noi seara ca doi îndrăgostiţi, nu, Andrew?

Îi aruncă o ocheadă seducătoare şi se întoarse spre Hélène.

— Eşti liberă restul serii, Hélène. Şi tu ai nevoie de odihnă.

Hélène care nu dorea într-adevăr decât să se retragă în camera ei, se pregătea să accepte cu gratitudine această propunere, când interveni Andrew.

— Tricia, nu te gândeşti? Pune copiii în pat Hélène şi vino să cinezi cu noi!

— Poate că Hélène are chef să stea liniştită! protestă Tricia, vizibil deranjată de lipsa de entuziasm a soţului ei privitor la ideea de a petrece seara numai cu ea.

— M-ar mira, răspunse Andrew. Ar fi încântată să afli ce întâlniri a avut la aeroport. Când am găsit-o, vorbea cu un anumit domn Artken.

— Artken? Ai spus Artken? exclamă Tricia foarte tulburată.

— Mi se pare. De ce? Cunoşti pe cineva cu acest nume?

— Bineînţeles! anunţă Tricia triumfătoare. E vorba de vecinul nostru, proprietarul somptuoasei case pe care abia o zăreşti, aşa de mare e parcul! Maria mi-a pomenit de el. E vorba desigur de aceeaşi persoană.

— Curios, n-a zis nimic când i-am spus că stăm în Golful Dragonului..., remarcă Andrew. Poate că nu dorea să aflăm că este vecinul nostru?

— De ce, întrebă imediat Tricia, îngrijorată. Aţi spus ceva care i-a displăcut?

— Nu, răspunse Andrew. Pur şi simplu Henry era cât pe ce să fie strivit de maşini şi el a fost cel care l-a prins în

ultima clipă. A, uitasem un amănunt amuzant, adăugă el cu un râs care suna fals. A luat-o pe Hélène drept mama copiilor...

— Şi tu n-ai făcut nimic ca să restabileşti adevărul?

— Nu, de ce? întrebă el cu un surâs neîndemânatic. Era mai degrabă nostim.

— Nu sunt sigură că apreciez întotdeauna umorul tău, spuse Tricia înţepată.

— Hai, dragă, nu mai face figura asta! Toată lumea vede că Hélène e mult prea tânără pentru a fi mama lui Henry şi Sophie, protestă el, fără să-şi dea seama că se-nfunda şi mai mult în minciuni.

— Bun, voi face un duş, adăugă el înainte să intre în casă.

*

* *

Hélène petrecu o seară penibilă cuprinsă de gânduri negre, în camera ei. Îi transmisese lui Andrew prin Maria că era obosită şi nu va cina cu Tricia şi cu el.

Altercaţia pe care o avusese cu Tricia după plecarea lui Andrew îi întinsese şi mai tare nervii. Mama copiilor îi reproşase că n-a făcut nimic să-i explice domnului Artken cine era ea în realitate.

— Precis îl vom întâlni sau chiar vom fi invitaţi la el! Are o casă uriaşă şi trebuie să fie foarte bogat. Mă întreb dacă e căsătorit... Cum mă voi simţi când va afla că eu sunt adevărata doamnă Sheridan.

Hélène nu insistase. Ca de obicei, ceea ce o îngrijora pe Tricia era ce s-ar spune despre ea în cocktail-urile mondene; or lui Hélène nu-i pasa de aşa ceva.

În schimb, ipoteza unei întâlniri între Sheridan şi Artken o îngrijora în cel mai înalt grad. Dacă femeia de la aeroport

era într-adevăr Fleur, ce se va întâmpla când vor fi prezentate una alteia? Mama sa o va recunoaşte?

Tânăra se trezi epuizată după o noapte agitată în care se amestecau vise despre familia Sheridan şi mama ei. Imediat după sculare, decise că numai o baie în ocean o va repune pe picioare. Îmbrăcă repede un costum de baie care îi sublinia talia subţire punându-i în valoare pieptul tare şi se îndreptă spre plajă. La acea oră matinală, soarele nu răsărise încă şi ar fi trecut neobservată dacă întâmplător ar fi întâlnit pe cineva. Nisipul fin îi aluneca printre degetele de la picioare în timp ce înainta spre mal, aspirând cu plăcere aerul iodat. Deja păsări de toate felurile cântau în copaci şi în frunzişul des, în timp ce orăcăitul nocturn al broaştelor tăcuse o dată cu primele luciri ale zorilor. Palmierii se ondulau cu graţie la marginea plajei.

Înainte de a intra în apa transparentă, Hélène aruncă o privire în spatele ei şi observă plaja. Alături de casa închiriată de familia Sheridan se distingea cu greu reşedinţa misteriosului lor vecin în spatele vegetaţiei tropicale dese care o masca. Era clar, că omul care locuia acolo căuta să-şi ascundă viaţa particulară. Poate că avea ceva de ascuns?

În momentul în care avea să-şi pună prosopul pe nisip şi să se arunce în apă, se gândi deodată că bărbatul pe care l-a văzut plimbându-se pe mal în fiecare dimineaţă, de la sosirea ei, trebuie să fi fost Chase Artken, vecinul lor. Şi că, dacă aşa era, ar risca să dea nas în nas cu acest om execrabil dacă mai rămânea acolo pe mal. Era într-adevăr ora la care el avea obiceiul să străbată plaja.

Se pregătea să se întoarcă spre casă în grabă când o voce masculină o opri brusc.

— Bună ziua, doamnă Sheridan.

„Prea târziu!" se gândi ea. Din nefericire, presimţirea n-o înşelase. Îmbrăcat cu bermude şi un tricou care-i dezvăluia corpul său perfect de sportiv, Chase Artken se îndreptă spre ea cu surâsul pe buze.

— Nu sunt doamna Sheridan, se bâlbâi ea strângându-şi prosopul pe pulpe într-un gest derizoriu de protecţie.

O domina cu înălţimea lui şi Hélène se simţi deodată mică şi teribil de vulnerabilă.

— Ştiu, spuse el. I-am vorbit de dumneavoastră Mariei, menajera mea şi ea mi-a zis că vă ocupaţi de copiii familiei Sheridan.

Hélène, care reuşise să-şi domine emoţia, se înălţă cât putu şi îl privi drept în ochi.

— De ce aţi vorbit despre mine cu Maria? întrebă ea.

— Păreaţi prea tânără pentru a fi mama a doi copii, Hélène, răspunse el răspicat. Hélène, nu?

„Cum îşi permitea Chase Artken să fie atât de familiar cu ea? Era şi mai detestabil decât îşi imaginase."

— Nu-mi amintesc să vă fi autorizat să-mi spuneţi pe numele mic, domnule Artken, i-o reteză ea.

În spatele genelor dese, ochii verzi ai interlocutorului ei trădau surpriza. „Evident, nu înţelegea agresivitatea lui Hélène. Şi pe bună dreptate. Nu ştia cine este ea... de unde ar fi putut şti că din cauza lui nu şi-a cunoscut mama?" se gândi ea cu amărăciune.

— Nu-mi amintesc să-mi fi dat vreun nume de familie, replică el de îndată.

Dacă ea ar fi pronunţat numele de Grégory, era riscul ca el să facă vreo legătură cu numele soţiei sale, se gândi Hélène, deodată în alertă. Mai bine să pună capăt acestei conversaţii.

— Inutil, murmură ea. La revedere, domnule Artken!

Se prefăcu că pleacă, dar el o opri cu un gest. Îi apucă brațul cu putere şi ea fu dintr-o dată conştientă de impresionanta lui forță fizică. Acest bărbat degaja putere şi hotărâre.

— Ce v-a apucat? îi spuse el pe un ton... Faceți o dramă din faptul că am fost cam nervos ieri la aeroport? Mi-am ieşit din fire şi n-aveam dreptate, asta e tot.

— Considerați probabil că astea sunt scuze? replică Hélène cu un ton perfid.

— Dacă cineva trebuie să se scuze, acela este Sheridan mi se pare mie, protestă el. De ce nu mi-a spus cine sunteți?

Hélène ridică din umeri. N-avea nici cel mai mic chef să pornească o discuție cu Chase Artken. Cu cât se va despărți mai repede de acest individ, cu atât mai bine.

Îi luă tăcerea drept răspuns, căci continuă mai calm:

— Orice-ar fi, sunt fericit că această neînțelegere s-a risipit. Mergeți să faceți baie?

— Nu, minți Hélène.

— Păcat, spuse el, dezvăluindu-şi magica privire a ochilor săi verzi. Aş fi înotat cu dumneavoastră. Să ştiți că oceanul poate fi periculos când te îndepărtezi prea tare de mal.

Ea coborî ochii, şocată să-l găsească seducător, după tot răul pe care îl provocase familiei sale.

— Într-adevăr? întrebă ea evaziv. Bun, trebuie să plec. E târziu. De altfel, soția dumneavoastră trebuie să fie îngrijorată, adăugă ea provocator.

O privi uimit.

— Soția mea! Dar eu nu-s însurat! Doamne fereşte! exclamă el izbucnind în râs.

Făcea gropițe în obraji!

Aşa deci, nu numai că Chase Artken stricase liniştea familiei Grégory, dar nici măcar nu o luase de nevastă pe Fleur... Hélène ştia că n-ar fi trebuit să se intereseze de ceea ce i se întâmplase femeii care o părăsise, dar nu putea să nu găsească nedemnă această atitudine. Un moment a fost tentată să-şi dezvăluie adevărata sa identitate şi să-i spună totul lui Chase, dar se stăpâni. Ar fi fost lipsit de eleganţă să-i facă o scenă.

Va aştepta o altă ocazie pentru a-i spune cine era.

— Ia te uită, uimitor, se mulţumi ea să-i răspundă cu cinism înainte de a se răsuci pe călcâie. Judecând după felul în care acea femeie s-a aruncat asupra dumneavoastră la aeroport, aş fi jurat că vă este soţie....

4

Matthew se întoarse acasă turbat.

Niciodată nu-i permisese vreunei femei să-i vorbească pe un asemenea ton. Atunci, de ce n-a reacționat mai violent când această misterioasă blondă aparent fragilă începuse să-l agreseze? Cu toate că nu spusese şi nu făcuse nimic care să justifice o asemenea atitudine, ce naiba! Nu-şi putea explica de ce Hélène se arătase blândă la început, pentru ca apoi să devină de-a dreptul dezagreabilă. Şi ce semnificație avea remarca aceea deplasată despre o soție pe care n-a avut-o niciodată? Hotărât lucru, nu mai înțelegea nimic. Dar în loc să uite acest incident în fond fără importanță, nu reuşea să se gândească la altceva decât la privirea profundă a tinerei femei. În costumul de baie care-i descoperea formele grațioase, i se păruse mai feminină şi mai atrăgătoare decât la aeroport, se gândi el fără să vrea. De data asta, nu acordă nici o atenție vegetației luxuriante şi florilor exotice care îmbălsămau aerul în pâlcuri impecabil întreținute.

Cu un pas vioi, traversă patio-ul în stil spaniol, în mijlocul căruia o fântână acoperită cu vechi lespezi arunca un jet răcoritor şi se gândi dacă să plonjeze sau nu în apa tentantă a piscinei din partea de jos a terasei mari. Dar teama că Fleur ar avea aceeaşi idee îl reţinu. N-avea nici cea mai mică poftă s-o înfrunte atât de devreme.

Agasat de faptul că nu se mai simţea ca acasă de la sosirea cumnatei lui, se duse drept spre apartamentul său trecând prin galeria exterioară pe care se căţărau exuberante flori exotice cu colorit bogat.

Cu puţin noroc, se gândi el în timp ce făcea duş, Fleur se va plictisi repede de Barbade, obişnuită cum era cu o viaţă mondenă, trepidantă. De îndată ce se va bronza cât dorea şi va vizita magazinele elegante din Bridgetown, va pleca fără îndoială.

Tocmai se bărbierea, când cineva bătu la uşă. Era Lucas.

— Bună ziua. Vreo problemă? întrebă Matthew.

— Nu, dar cumnata ta a întrebat deja unde eşti. Îşi ia micul dejun în sufrageria cea mare. Credeam că nu se scoală niciodată înainte de prânz.

Matthew aşează aparatul de ras cu un aer preocupat.

— Ai dreptate, acest detaliu este îngrijorător. Dacă ea este în picioare aşa devreme, înseamnă că vrea să-mi ceară ceva. Aşa cum presupuneai tu deunăzi, a pus ceva la cale când s-a invitat aici.

— Poate că are nevoie de bani, sugeră Lucas.

— M-ar mira. Chase avea o asigurare pe viaţă foarte mare, iar dacă ar fi avut datorii, tatăl meu ar fi ştiut de ele.

— O laşi pe Fleur să dea cărţile pe faţă sau o faci să bată în retragere?

— Nu ştiu, răspunse el, dintr-o dată distrat.

Fără să vrea, nu putea să-i iasă din minte Hélène şi întrevederea lor matinală.

— Bine, te las s-o înfrunți, reluă Lucas. Curaj! Eu voi lua micul dejun în bucătărie, nu mă simt în stare să o aud aşa devreme.

În imensa sufragerie ale cărei ferestre mari larg deschise dădeau spre ocean, Ruth, guvernanta, aşezase tacâmurile pe masa mare, ovală, din acaju. Deja machiată ca pentru cockteil, Fleur ciugulea neglijent o felie de pâine prăjită cu mâinile sale cu unghii interminabile lăcuite cu roşu. Fața i se lumină într-un surâs seducător când îl zări pe Matthew.

— Ce plăcere să te văd! şopti ea. Vino să te aşezi lângă mine!

Matthew ignoră invitația şi luă loc la celălalt capăt al mesei.

— Ruth nu ți-a oferit cornuri? întrebă el. Sunt delicioase.

Fleur luă un aer scandalizat.

— Ba da, dar un corn echivalează cu 200 de calorii, aşa cum ar trebui şi tu să ştii, exclamă ea, impresionată. Nimic nu e mai rău pentru colesterol. Eu am grijă de sănătatea mea.

— În cazul ăsta, poate c-ar trebui să te laşi de fumat, remarcă sec Matthew. Ai dormit bine?

Fleur dădu din cap. Avea o mutră distrusă.

— Nu. Am insomnii de la dispariția lui Chase. Solitudinea mă apasă atât de mult! Sunt o ființă foarte sensibilă Matt, şi am nevoie de dragoste. Pe toate planurile.

— Chase este mort abia de câteva luni, interveni Matthew, exasperat de lipsa de pudoare a lui Fleur.

Femeia scoase un suspin adânc.

— Da, dar în ultima vreme ne ţineam la distanţă unul de celălalt. E mai bine de un an de când n-am mai... dormit împreună.

Scârbit, Matthew nu se putu abţine:

— După cum te cunosc, te-ai consolat în altă parte. Fidelitatea nu te-a caracterizat niciodată.

— Cum poţi să spui aşa ceva? exclamă ea în falset. Tu eşti excepţia care confirmă regula. Dar eşti seducător, Matt, tu ştii asta. Nici o femeie nu-ţi poate rezista.

Din fericire, Ruth sosi în momentul acela.

— Ouă ochiuri pentru toată lumea? întrebă ea cu un surâs.

— Cu plăcere, dar cu ulei de soia preciză Fleur serioasă. Colesterolul, înţelegeţi...

— Pentru mine, ca de obicei, Ruth, i-o reteză Matthew cu o voce fără replică. Şi adaugă untură.

— Untură? se scandaliză Fleur. Ce greşeală! Ar trebui să te gândeşti la starea arterelor sale!

— Şi tu, lasă-mă în pace! ripostă el din ce în ce mai exasperat. N-am nevoie de lecţii medicale.

Cu un aer înţepat, Fleur se-nchise în sinea ei, supărată. Dar răgazul nu dură mult.

— Atunci, ce facem azi? întrebă ea, în fine.

Cu un surâs pe buze, părea că se aşteaptă ca Matthew să-i propună un program încărcat. Aşa că răspunsul lapidar al acestuia din urmă o luă pe nepregătite.

— Eu am de lucru, spuse el. Eşti liberă să-ţi organizezi timpul cum crezi. Maşina este la dispoziţia ta, dacă mai mergi la Bridgetown.

— Speram că mă duci pe undeva.

— Nu conta pe mine, Fleur, sunt ocupat. De altfel, tu deteşti tot ce seamănă cât de cât cu o vizită culturală. Nu te simţi bine decât pe plajă, mărturiseşte!

Fleur înghiţi o gură de cafea cu nervozitate.

— De ce eşti aşa de dur cu mine? N-o să-mi ierţi niciodată nebunia aia veche de mai mulţi ani? Te asigur că i-am fost credincioasă lui Chase până la sfârşit. El n-ar aprecia, cu siguranţă, modul în care mă tratezi.

„Avea dreptate sau era atât de perversă încât ştia să profite de slăbiciunea celorlalţi?" se întrebă Matthew descumpănit. Orice ar fi, avea dreptate. Era văduva fratelui său şi de aceea îi datora un anume respect.

— Foarte bine, spuse el fără entuziasm. O să-i cer lui Lucas să-ţi arate parcul botanic, dacă doreşti.

Îşi aprinse o ţigară cu un gest lasciv.

— Ştii că nu cu Lucas am chef să-mi petrec ziua. Credeam că atunci când m-ai invitat, aici a fost pentru că îţi făcea plăcere compania mea.

— Ştii prea bine de ce te-am invitat aici, spuse Matthew hotărât să vorbească clar. Ai insistat atâta explicându-mi că nu mai suportai să rămâi cu tata, că, practic, n-am avut de ales. M-am gândit că o vacanţă de câteva zile te va ajuta să-ţi iei în considerare noua existenţă cu mai multă seninătate şi să te ajute să te hotărăşti asupra locului unde te vei instala.

Fleur se juca, nervoasă, cu lingura.

— Adică..., începu ea. Situaţia e mai complicată decât crezi. Chase mi-a lăsat foarte puţini bani şi eu n-am nici o avere personală.

— Cum? interveni Matthew stupefiat. Îl credeam foarte înstărit!

— Şi eu, spuse Fleur cu amărăciune. Dar m-am înşelat.

— Şi asigurarea?

— Nu-mi dă nici o centimă, preciză ea lapidar.

— Cum aşa?

— Chase se îmbătase înainte de meciul fatal. Ceea ce scuteşte compania de asigurări de orice responsabilitate.

Matthew se ridică brusc şi începu să măsoare cu paşi mari încăperea. Ce însemna asta? Pe de-o parte, fratele său nu fusese niciodată alcoolic, iar pe de alta, era cunoscut pentru competenţa lui profesională. Atunci, de ce a băut înainte să joace? Ceva îi scăpa.

— Nu pot să cred asta, murmură el pentru sine.

— Fratele tău s-a schimbat mult în ultimul timp, spuse Fleur. Bea din ce în ce mai mult.

Chase, în deplinătatea facultăţilor sale, învins de alcool?

Deodată un imens moment de regret îl cuprinse pe Matthew. În aceşti ultimi ani, fratele lui şi el se îndepărtaseră încetul cu încetul unul de celălalt, în ciuda unei afecţiuni solide care-i unise din totdeauna. Azi, era prea târziu.

— Nu mai era marele campion care fusese, iată explicaţia, continuă Fleur. Ca toţi sportivii de performanţă, suporta greu îmbătrânirea şi reducerea capacităţii sale. Se simţea părăsit.

— De tine, poate? spuse imediat Matthew.

Din nou, Fleur afişă un aer ofensat.

— Nici o clipă! Orice ai crede, îţi iubeam fratele, Matthew şi îmi lipseşte teribil de mult.

Matt se întoarse deodată şi, cu inima strânsă, contemplă îndelung oceanul, gândindu-se la fratele lui dispărut. El resimţise un gol teribil de la moartea lui Chase şi îşi reproşa amarnic că nu l-a vizitat mai des. Probabil pentru a atenua acest sentiment de culpabilitate o frustrase pe Fleur.

— Dacă preferi să plec, plec, zise deodată aceasta din urmă cu o voce abia auzită.

Matthew ridică din umeri. Fleur manipula oamenii aşa de bine încât întorcea întotdeauna situaţia în avantajul ei.

— Nu, rămâi, bineînţeles, spuse el înainte de a părăsi camera.

O oră mai târziu, era la birou când Lucas îi dădu legătura.

— Domnul Sheridan, anunţă el. Cred că nu vrei să vorbeşti cu el.

„Într-adevăr, ar fi fost foarte simplu să transmită că era absent şi să evite să vorbească cu acel om, care nu-i era prea simpatic", se gândi Matthew de îndată. Dar nu se putea hotărî să-l trimită la plimbare pe interlocutorul său; spera, într-adevăr, ca, prin intermediul lui, să poată afla ceva despre Hélène, a cărei imagine nu înceta să-l urmărească.

— Ba da, preiau legătura, răspunse el, spre marea surpriză a lui Lucas.

— Sunt dezolat să vă deranjez, prietene, se auzi vocea prietenoasă a lui Andrew Sheridan. La drept vorbind, sunt la insistenţele soţiei mele, care ţine să vă spun că persoana pe care aţi întâlnit-o la aeroport este tânăra care are grijă de copiii noştri.

„Ce neîndemânare, pentru cineva care-şi dădea aere de bună educaţie!" se gândi Matthew. Era ceva între Hélène şi patronul ei, de caută aşa să pună lucrurile la punct? Orice ar fi, Hélène nu menţionase – evident – întâlnirea lor matinală de pe plajă.

— Într-adevăr? Liniştiţi-vă, n-am dat importanţă acestui lucru. Tânăra avea aerul că este foarte ocupată...

— Nu este obişnuită cu copiii, spuse Andrew. Nu sunt sigur că vom putea să o păstrăm.

— O dădacă experimentată n-ar fi reacţionat mai bine, interveni Matthew, şocat de aceste critici nejustificate. Între un băiat neascultător şi o fetiţă bolnavă, ce voiaţi să facă? Şi, pentru că tot aţi adus vorba, mă întreb, de ce nu a ţinut soţia dumneavoastră copiii acasă mai degrabă decât să le impună un traseu pe care evident nu l-au suportat?

Abia pronunţă aceste vorbe, că Matthew îşi dădu seama că luase astfel apărarea lui Hélène, în loc să scurteze cât mai repede convorbirea.

— Poate că aveţi dreptate, răspunse Sheridan conciliant. De altfel, Hélène este întru totul încântătoare, iar eu aş fi dezolat dacă ne părăseşte. Cu atât mai mult cu cât a trecut recent prin nişte momente foarte dificile.

Matthew rezistă tentaţiei să-l întrebe pe Sheridan despre ce era vorba. În fond, n-avea nici o treabă cu această Hélène.

— Pe scurt, vă imaginaţi că nu v-am sunat să discutăm despre meritele bonei copiilor mei. În realitate am fi încântaţi să vă avem la aperitiv mâine seară, pe dumneavoastră şi pe... prietena dumneavoastră. Soţia mea ar dori să facă cunoştinţă cu dumneavoastră. Vă admiră atât de mult casa!

Primul reflex al lui Matthew a fost să refuze. Dar, deodată, se gândi la tânăra cu ochii ei cenuşii, de nepătruns şi cu bucle blonde mângâiate de vânt care-l acuzase cu dispreţ că-şi neglijează soţia. Să i-o prezinte pe Fleur, ar fi de mai mare râsul. El se bucura deja gândindu-se la mutra pe care o va face când va afla că Fleur nu este soţia, ci cumnata lui.

— Bine, de acord, zise el, în fine.

Cel puţin, în timpul celor câteva ore pe care le va petrece la familia Sheridan, Fleur o să-l lase în pace.

5

În camera sa, Hélène era în prada unei nervozități crescânde. Într-adevăr, Andrew o anunțase de dimineață că Chase Artken şi soția vor veni la ei pentru aperitiv şi vestea avu efectul unei bombe.

Tânăra încerca în zadar să se liniştească spunându-şi că mama sa, dacă era ea, nu o recunoscuse sigur. Dar se temea că, în momentul prezentărilor, numele de Grégory o să-i atragă atenția.

Încă de la micul dejun nu putuse înghiți nici un dumicat, i se strângea stomacul de nervi. De ce se simțea atât de rău? se întrebă ea deodată. În fond, ea nu avea nimic să-şi reproşeze, spre deosebire de Fleur!

Dacă măcar s-ar fi putut eschiva din compania familiei Sheridan pentru seara asta! Dar scuza cu durerea de cap nu ținea la nesfârşit, şi dacă Tricia va insista să li se alăture, nu va avea altă ieşire decât să accepte.

La Londra, lucrurile erau diferite, dar de la sosirea lor în Barbade, Tricia şi Andrew insistau în fiecare seară ca Hélène să cineze cu ei. Probabil pentru a îndepărta

plictiseala pe care şi-o inspirau unul altuia! se gândi ea cu cinism.

O voce inocentă, adormită, o trezi din gânduri. Culcase copiii foarte devreme, căci erau epuizaţi, dar Sophie se trezise.

— Hélène, mi-e sete şi ursuleţul meu a dispărut, spuse fetiţa pe un ton plângăreţ.

Hélène îi arunca o privire îngrozită; copilul avea ochii roşii. Numai să nu-şi fi scos pălăria care o proteja de soare şi să fi căpătat o insolaţie!

Renunţând momentan la ideea să se schimbe pentru cină, Hélène îmbrăcă o bluză peste un şort şi se îndreptă spre camera copiilor, ţinând-o pe Sophie de mână. Când îl zări pe Henry, care se prefăcea că doarme, înţelese imediat că el ascunsese ursuleţul lui Sophie sub cearceaf.

După ce i-a dat apă fetiţei, se apropie de Henry şi, strecurând mâna sub cearşaf, înhaţă ursuleţul de pluş. Mort de frică că a fost descoperit, băieţelul nici nu mişcă.

— Noapte bună, copii, le spuse Hélène copiilor înainte să le stingă lumina. Şi gata cu certurile, s-a-nţeles?

— De ce nu-ţi pui o rochie frumoasă pentru cină? întrebă Sophie pe jumătate adormită. Invitaţii sunt deja acolo, m-am uitat eu de pe balcon.

Un val de groază puse stăpânire pe Hélène, dar se forţă totuşi să zâmbească.

— Dormi, Sophie. Dacă nu, mâine nu vei putea merge să înoţi.

Închise uşa în urma ei când o prezenţă masculină o făcu să tresară. Un moment crezu că era vorba de Chase Artken şi inima începu să-i bată cu putere în piept.

— Te-am speriat, Hélène? întreba Andrew, uimit.

— Da, admise ea.

— Te aşteptăm afară pentru aperitiv, anunţă el atunci. Dar nu în bluză şi în şort!

— Invitaţii vor fi cu siguranţă plecaţi înainte ca eu să am timp să mă schimb, replică ea imediat, încântată de acest alibi neaşteptat.

— Nici o şansă, ei au acceptat în final să rămână la o cină improvizată! reluă Andrew. Vezi, n-ai de ales – conchise el cu un surâs maliţios.

Hélène fu cât pe ce să-şi iasă din fire. În fond, fusese angajată pentru a se ocupa de copii, nu pentru a face figuraţie la seratele mondene ale stăpânilor săi.

— Sunt obosită, începu ea.

— Nu te îngrijora, poţi să pleci imediat după masă, dacă vrei. Dar Artken a întrebat de două ori unde eşti şi nu vreau să creadă că te tratăm ca pe o Cenuşăreasă.

Nu putea decât să se supună, se gândi ea cu amărăciune. Dacă îl înfrunta pe Andrew, Tricia se va lipsi de serviciile ei, era sigură de asta. Şi nu avea nici un mijloc de subzistenţă în afara acestei slujbe.

— Foarte bine, mă schimb şi sosesc.

Odată ajunsă în camera sa, se machie cu o grijă deosebită pentru a întârzia momentul când va da nas în nas cu vizitatorii. După ce aplică pe gene un fard gri care-i accentua profunzimea privirii, îşi dădu cu ruj buzele senzual desenate, înainte de a îmbrăca o rochie fără mâneci de un roz pal.

Foarte lungă, aceasta avea o crăpătură până la genunchi, dezvelind conturul perfect al gambelor sale. O talie marcată şi pensele de la piept ajustate sfârşeau prin a-i da Hélènei o alură feminină delicioasă.

Înainte de a se duce pe terasă unde era servit aperitivul, tânăra femeie se întrebă pentru ultima oară de ce acceptase

Chase Artken invitaţia familiei Sheridan. Ar fi jurat că el detestă mondenităţile vane după care se dădeau în vânt aceştia. Probabil că s-a înşelat...

Noaptea se lăsase deja brusc ca-ntotdeauna la această latitudine şi lampioane viu colorate luminau terasa. Masa pentru cina deja pusă cu grijă era ornată în mijloc cu un magnific buchet de orhidee.

Inima-i bătea la gândul încercării care se anunţa. Hélène numără surprinsă şase tacâmuri şi se întrebă cine era cel de-al şaselea. „Era vorba de un invitat surpriză sau de un prieten al domnului Artken?" se întrebă ea uimită.

— Vino, Hélène. Ne faci în sfârşit onoarea să ni te alături, spuse Andrew ridicându-se să o întâmpine.

După ironia acestor vorbe, Hélène înţelese că atitudinea ei îl agasase pe Andrew.

— Ce vrei să bei, Hélène? se interesă Tricia cu un ton nu prea amabil.

Din ce în ce mai nervoasă, îl zări pe Chase Artken, mai seducător ca niciodată într-o vestă bleu pal care scotea în evidenţă bronzul discret. Îi adresă un surâs discret. Lângă el stătea cea care era probabil mama ei, precum şi un bărbat cu chip simpatic, pe care avu curioasa impresie că l-a mai văzut pe undeva.

— Inutil să-ţi prezint pe domnul Artken, Hélène, zise Tricia în timp ce servea de băut. Dar mi se pare că n-o cunoşti pe doamna Fleur Artken.

Fleur Artken. Nu exista nici o îndoială. După toţi aceşti ani, Hélène se găsea deci chiar în faţa mamei sale! Deci Chase minţise: Fleur era nevasta lui!

Prima emoţie odată trecută, se forţă să o privească fix pe această mamă din a cărei memorie se ştersese chiar şi amintirea – copilul ei. Îmbrăcată într-o rochie cu volane,

cu pene multicolore care-i descopereau amplu pieptul generos, Fleur Artken prezenta toate caracteristicile unei femei care refuză să îmbătrânească. Departe de a conserva ceea ce mai rămăsese din frumusețea ei, machiajul exagerat și culoarea prea vie îi accentuau vârsta. Totuși, rămânea o femeie frumoasă, obișnuită evident să seducă.

Când Fleur îi întinse mâna, Hélène i-o strânse reținută.

— Încântată să vă întâlnesc, spuse Fleur fără să pară că a remarcat reticența ei. Ai o șansă nemaipomenită să lucrezi în așa un cadru! M-am tot gândit mereu că ai mari satisfacții să te ocupi de copii mici.

„Ce știți dumneavoastră despre asta? era pe punctul de a exclama Hélène. Și în acest caz, de ce v-ați părăsit fiica unică?" Dar, bineînțeles, păstră tăcerea.

— Lucas Corel, anunță în fine omul cu fața simpatică. Sunt asistentul lui Matt. Ne-am zărit la aeroport. Prea puțin, din păcate.

„Matt? Despre cine vorbea?" se gândi Hélène, derutată.

— Ce-ați zice să mergem la masă? propuse Tricia cu o voce angajată care suna fals.

Toți se ridicară și, în timp ce Fleur ținea dizertații despre frumusețea peisajului, Matthew se apropie de Hélène. Imediat, aceasta profită de ocazie ca să pună lucrurile la punct.

— M-ați mințit, îi șopti ea. E vorba de soția dumneavoastră.

— Deloc! protestă în șoaptă Matthew. Fleur este cumnata mea, sau pentru a fi mai exact, văduva fratelui meu Chase, care tocmai a murit într-un accident la polo. Era mai mare decât mine cu 8 ani.

Vestea aceasta o lăsă fără grai. Chase Artken era mort. Și ea îi acuzase fratele pe nedrept.

— Ați devenit palidă, remarcă Matthew cu solicitudine. Îl cunoașteți pe fratele meu?

— Nu, bineînţeles! replică imediat Hélène. Sunt pur şi simplu dezolată pentru dumneavoastră. Şi regret că am fost aşa de agresivă.

— Faceţi aluzie la atitudinea dumneavoastră de la aeroport, de pe plajă sau de acum? întrebă Matthew cu un surâs dezarmant.

— Nu contează, răspunse Hélène, luată pe nepregătite.

Conversaţia lua o turnură foarte personală care o făcea să se simtă prost şi făcu un efort pentru a reveni la subiecte mai generale.

— Trăiţi pe insulă sau sunteţi în vizită, domnule Artken? întrebă ea.

— Matthew, corectă el. Prietenii îmi spun Matt. Da, trăiesc aici. Îmi place climatul blând al acestei insule şi nepăsarea locuitorilor ei.

Deodată, Tricia se apropie de ei întrerupându-le conversaţia.

— Hélène, poţi să te duci să-i spui Mariei că vrem să luăm masa? o întrebă ea pe un ton tăios.

Tânăra avu impresia penibilă că a fost prinsă asupra faptului. Evident, Tricia nu aprecia faptul că Matthew Artken, invitatul său de onoare acorda atâta atenţie angajatei sale şi regreta deja că a rugat-o să ia masa cu ei. Hélène înţelegea acum că dacă Tricia insistase în acest sens, era pentru simplul motiv că vroia să-şi asigure un număr par: cum Matthew îl luase cu el pe Lucas, trebuia neapărat o a treia femeie pentru a forma o pereche. Tricia detesta mesele rău echilibrate.

Trecând prin faţa lui Fleur pentru a se duce la bucătărie, Hélène remarcă insistenţa cu care aceasta din urmă îl fixa pe Matthew. „Îşi pusese în minte să-l înlocuiască pe Chase?" se întrebă ea imediat. Şi mai ales, cum vedea Matthew problema? Ciudat, dar numai ideea unei legături între mama ei şi Matthew o dezgusta pe Hélène.

6

— Ce noroc ai să trăieşti aici tot anul, Matt! exclamă Tricia cu un mic surâs destinat să scuze familiaritatea exagerată. Povesteşte-ne ce faci în timpul zilei!

Uşurat, Matt rămase un moment tăcut. Evident, familia Sheridan nu făcuse nici o apropiere între Mallory Artken autorul de succes, şi Matthew Artken, misteriosul lor vecin. Şi nu avea, fireşte, nici un chef să le dezvăluie adevărul.

— O, atâtea lucruri..., răspunse el evaziv aruncând o privire de cealaltă parte a mesei.

Hélène, aşezată alături de Lucas, părea mai destinsă ca la aperitiv şi amândoi erau cufundaţi într-o discuţie aprinsă. Un moment, Matthew se întrebă ce puteau să-şi povestească atât, înainte să se forţeze să întoarcă privirea de la ei. În fond, ce conta? Acest dineu nu va avea urmări, din fericire. Acceptase această vizită pentru a-i dovedi lui Hélène că se înşelase şi pentru a obţine scuze din partea ei. Nu va avea deci nici un motiv să o revadă, cu atât mai puţin pe soţii Sheridan, care, hotărât lucru, nu îl atrăgeau deloc.

— Hai, Matt, fi mai precis, insistă Tricia fandosindu-se.

Dar exact când Matt se pregătea să schimbe subiectul pentru a studia problema, se produse inevitabilul: interveni Fleur.

— Tricia, să nu-mi spui că n-ai auzit niciodată vorbindu-se de Mallory Artken! Cărţile sale se vând cu milioanele, zise ea ironic.

Ca toate fiinţele preocupate numai de propria lor persoană, Fleur nu ţinea cont de consecinţele indiscreţiilor sale, gândea Matt tunând şi fulgerând contra cumnatei sale.

De ce se credea obligată să intervină? N-ar fi trebuit niciodată s-o ia cu el...

— Înainte, Matt era reporter şi Lucas asistentul lui de sunet, continuă Fleur. Nu-i grozav de amuzant?

De cealaltă parte a mesei, Lucas ridică ochii spre cer, vizibil exasperat. Cât despre Hélène, îi aruncă lui Fleur o privire atât de veninoasă, încât Matt fu surprins.

— Deci eşti scriitor, dragă prietene, reluă Andrew neîndemânatic. Ce gen literar?

Matt părea agasat. Fleur reuşise să atragă toate privirile asupra lui, când el dorea atât de mult să fie ignorat... De acum încolo, soţii Sheridan, îndeosebi doamna, n-o să-l mai lase în pace.

— Vă rog, să vorbim despre altceva, spuse el cu o voce încordată.

— Deloc! exclamă Tricia. Vreau să aflu cu orice preţ la ce carte lucrezi acum. Eşti prea modest. Sunt sigură că mori de nerăbdare să ne pui la curent, dar nu îndrăzneşti!

De data asta era prea de tot.

— Nu vorbesc niciodată despre munca mea, replică Matt cu un ton sec. Spuneţi-mi doamnă Sheridan când plecaţi? întrebă el cu un cinism deliberat.

Tricia îl privi cu un aer înspăimântat. Obişnuită cu personajele rafinate de la cockteil-urile londoneze, părea total descumpănită de manierele abrupte ale lui Matthew Artken.

— N-ai auzit Matt? interveni Fleur încă o dată. Prietenii noştri abia şi-au început vacanţa în Barbade.

Privirea lui Matt se încrucişă cu cea a lui Hélène şi citi în ea o tensiune care-l uimi. Dar abia avu timp să se întrebe ce era cu ea, că întoarse capul.

— Într-adevăr? spuse el cu un aer vag ce-i trăda lipsa de interes pentru chestiunea în cauză.

Remarca sa era la limita grosolăniei, ceea ce nu-l caracteriza. „De ce se manifesta aşa de agresiv astă-seară?" se întrebă el. Aşa stereotipi şi conformişti cum erau, soţii Sheridan nu păreau oameni răi...

— Îl cunoşti fireşte pe prietenul care ne închiriază această casă, Laurie Parish, continuă Tricia pentru a anima conversaţia care se împotmolise.

— Mai mult după nume. Ştiţi, trăiesc ca un pusnic aici. Nu sunt făcut pentru mondenităţi.

— Poate că tu, nu, dar eu da! spuse Fleur cu antren. Acum că m-am instalat la tine, totul se va schimba, vei vedea.

La aceste cuvinte, Matt şi Lucas schimbară priviri copleşite. Sejurul lui Fleur se anunţa chiar mai rău decât prevăzuseră.

Cina odată terminată, se servi cafeaua pe terasă. Când Matt constată că Fleur s-a instalat într-unul din fotoliile de răchită, se duse să se aşeze pe treptele scării, cu marea în faţă, cât mai departe posibil de ea.

Lucas şi Hélène îl ajunseră din urmă.

— Totul este în ordine? îl întrebă Lucas.

— Minunat, răspunse el cu un aer sumbru. Petrec o seară delicioasă.

Apoi se întoarse spre Hélène, care rămăsese în mod deliberat în urmă.

— Şi dumneavoastră domnişoară? A propos, nu cunosc decât prenumele dumneavoastră. Hélène simţi că roşeşte şi binecuvântă obscuritatea care-i ascundea tulburarea.

— Eh..., Graham, se bâlbâi ea. Lucas mi-a vorbit despre reportajele dumneavoastră. Aţi trăit experienţe pasionante, adăugă ea, ca să schimbe subiectul. Şi, desigur, foarte periculoase.

— Fireşte mai pasionante decât trăim acum..., ripostă Matt cu un aer lugubru.

— Ce ţi s-a întâmplat, Matt? exclamă Lucas. Te găsesc foarte sinistru!

— Cina a fost prea bogată, replică Matt.

Dublul sens al frazei nu scăpă nici lui Lucas, nici lui Hélène.

— Să-ţi amintesc că tu ai acceptat această invitaţie pentru a-i face plăcere lui Fleur? întrebă Lucas.

Din nou i se păru lui Matt că la simpla menţionare a numelui cumnatei sale, Hélène se crispa şi această reacţie îl uimi. Poate că Fleur, geloasă pe frumuseţea fără fard a tinerei şi pe şarmul ei delicat feminin, fusese dezagreabilă cu ea. Era capabilă de asta....

— Cumnata mea este uneori greu de suportat, spuse el, fixând-o pe Hélène.

Aceasta din urmă, vizibil încordată, îşi reprimă cu greu un frison. Cu toate acestea, aproape contra voinţei lui, Matt continuă să o observe, incapabil să-şi desprindă ochii de la

fața ei cu trăsături delicate, admirându-i tenul diafan care-i accentua şi mai mult profunzimea privirii. Ceva necunoscut îl atrăgea la tânăra fată, îşi spunea, surprins el însuşi de violența reacției sale. Să fie această fragilitate ascunsă motivul pentru care voia să o protejeze, sau, mai prozaic, acest corp perfect cu curbe armonioase, această manieră de a se mişca, lăsând să se ghicească o evidentă senzualitate? N-ar fi ştiut să spună cu precizie ce îl atrăgea atâta la Hélène Graham, dar nici o femeie nu avusese asupra lui asemenea efect.

— Ce vreți să spuneți? întrebă în fine Hélène.

— Că lui Fleur îi place să se asculte vorbind, pur şi simplu, răspunse Matthew corectându-se.

O expresie de intensă dezamăgire se citi pe chipul tinerei.

— Oh, ei,... nu contează, îngăimă ea.

Apoi, sărind de la una la alta, adăugă:

— Scuzați-mă, dar trebuie să mă duc să văd ce fac copiii.

Şi dispăru imediat, cu poalele rochiei fluturând grațios în jurul ei.

După un moment de tăcere, Lucas se întoarse spre Matt.

— Este, într-adevăr încântătoare, nu găseşti? spuse el. Am vorbit mult în timpul mesei.

— O nouă prietenă în vizor? se informă Matt cu o falsă jovialitate.

Lucas încruntă sprâncenele.

— Ce vorbeşti? Pleacă peste o lună. Dar recunosc că-mi place mult. Ştii că nu lucrează la soții Sheridan decât de trei luni?

— Nu.

Matthew se feri să pară interesat, dar ciuli urechea.

— Şi-a pierdut tatăl recent rămânând fără vreun mijloc de subzistenţă. Poţi crede ce vrei despre doamna Sheridan, dar cel puţin i-a oferit o slujbă.

— Ce suflet mare! comentă Matt cu cinism.

Totul la Hélène Graham, de la ţinută până la accentul său distins, indica o tânără de familie bună, care nu pare să fi dus lipsă de ceva. Nu era ciudat că a rămas fără resurse? Dar nu-şi exprimă nedumeririle sale. Lucas n-ar fi înţeles acest interes subit pentru o cvasi-necunoscută.

Vocea seducătoare a lui Fleur îi întrerupse reflexiile.

— Matt! De ce te ascunzi? îi suflă ea în ureche, venind în spatele lui.

— Nu mă ascund, o corectă el cu un aer agasat.

Ea nu se dezlipi de surâsul său încremenit.

— Bun, orice ar fi, soţii Sheridan şi cu mine ne-am hotărât să facem un bridge, anunţă ea cu un aer definitiv. Tu ai să fii al patrulea. Lucas şi Ellen au aerul că se înţeleg foarte bine şi vor fi încântaţi să-i lăsăm în pace.

— O cheamă Hélène, o corectă sec Matthew.

— O, ce importanţă are! zise Fleur cu un gest al mâinii care spunea multe despre interesul pe care i-l acorda tinerei femei.

Matt îi aruncă o privire plină de animozitate.

— Dacă comiţi astfel de greşeli, oamenii vor crede că îţi pierzi memoria şi vor pune asta pe seama vârstei, explică el cu o anume cruzime. Ca să revin la propunerea ta: mă lipsesc. N-am nici un chef să joc bridge. Beau un ultim pahar şi mă întorc acasă.

— Imposibil! exclamă Fleur. Soţii Sheridan vor fi dezamăgiţi! Nu-i aşa Lucas?

— Ei bine, nu ştiu, bâigui acesta din urmă, indispus.

Matthew profită de ocazie.

— Treci în locul meu, Lucas! propuse el fără entuziasm. Mi se pare că joci foarte bine, adăugă el perfid.

La urma urmei, făcuse destul efort în seara asta. În timp ce suporta conversația insipidă a Triciei, Lucas petrecuse momente excelente alături de Hélène. Era rândul lui să sufere puțin!

Lucas, resemnat, o urmă pe Fleur şi jucătorii se aşezară în jurul mesei din sufragerie. Rămas singur pe terasă, Matthew savură intens liniştea. Doamne! Cât detesta genul acesta de serate în care conversația, fără surprize, se întorcea mereu în jurul aceloraşi subiecte. Dacă n-ar fi fost misterioasa Hélène, n-ar fi acceptat niciodată invitația.

„Unde o fi acum?" se întrebă el coborând cele câteva trepte care duceau la plajă, după ce îşi scoase mocasinii din piele fină de căprior. Probabil că a adormit deja. Fără să vrea şi-o imagină goală între cearşafuri şi acest gând îl tulbură infinit de mult. Ce i se întâmpla? Nu obişnuia să fabuleze asupra femeilor ca un adolescent...

Rămase un moment pe mal, cu picioarele în apă, ezitând dacă să se dezbrace pentru a face o baie la miezul nopții. Privind drept în fața lui, contemplă îndelung valurile care se spărgeau încet, pline de spumă.

Apoi, deodată, ca într-un vis, o zări.

Ieşea din apă, la câțiva metri de el, ca o sirenă şi crezu la început că era goală. Apoi, o văzu mai distinct în penumbră şi îşi dădu seama că ea făcuse baie îmbrăcată. Rochia din in, lipită de piele îi desena formele cu o precizie atât de erotică, încât i se tăie respirația.

— Încă o dată, bună seara, spuse el cu vocea gâtuită de emoție.

Fata tresări. Evident nu-l văzuse. Luna, ascunsă de un nor pentru câteva clipe, apăru deodată mângâind corpul sculptural al lui Hélène cu razele sale argintii. Mattew simți atunci o dorință atât de violentă încât îl cuprinse amețeala. Trebuia să o atingă, să o mângâie, să o simtă sub el gemând, se gândi bărbatul, în prada unei febre de nedescris. Cu prețul unui efort violent, reuşi să se stăpânească, în cele din urmă.

— Ce faceți aici? Credeam că jucați cărți, murmură ea încrucişându-şi brațele pe piept cu un gest instinctiv de pudoare care atâță şi mai tare dorința lui Mattew.

— Nu, am refuzat invitația, răspunse el. Spuneți-mi, continuă el cu un ton pe care-l voia liniştit, vă scăldați adesea îmbrăcată?

Tăcu şi, în ciuda obscurității, Matthew fu convins că roşise.

— Nu, bineînțeles, răspunse ea. Mi-era cald şi nu voiam să deranjez copiii trecând pe lângă camera lor să mă schimb.

Această explicație nu păru să-l convingă pe Matthew, dar nu insistă.

— Curios, şi eu mă gândeam să fac acelaşi lucru. După ce mă voi dezbrăca, fireşte. E bună apa?

Incapabil să reziste dorinței de a o atinge, el întinse mâna şi o puse pe umărul ei ud. Din nebăgare de seamă îi atinse în trecere unul din sâni. Fata sări ca arsă.

— N-aveți decât să vă dați seama singur! exclamă ea cu violență.

Înainte să aibă timp să reacționeze, se apropie de el cu mâinile întinse. Luat pe neaşteptate, nici nu pricepu la început că-l împingea în apă. Fireşte, era mai puțin puternică decât el, şi, dacă n-ar fi fost efectul surprizei, n-ar fi reuşit să-l dărâme. Dar a fost atât de uimit, încât, atunci când realiză ce se petrecea, era prea târziu. Pierzându-şi echili-

brul, se prăbuşi în mare într-o jerbă de spumă. Se zbătea să se ridice, când auzi râsul ei cristalin, care izbucnea în cascade. Evident, trebuie să fi oferit un spectacol tare comic! Abia când fu în picioare lângă Hélène îi veni în minte s-o facă să plătească pentru îndrăzneala ei. O rupse la fugă de-a lungul plajei pentru a scăpa de el, dar era prea târziu. Jenată de poalele rochiei sale ude care o împiedica să meargă, trebui să încetinească.

În acel moment, Matthew o prinse şi o făcu să se clatine. Fără suflu, căzură amândoi pe nisipul ud şi se rostogoli deasupra ei pentru a o imobiliza.

— Lasă-mă! strigă ea, zbătându-se.

Se agita atât de tare că fu cât pe ce să-i scape, dar Matthew reuşi s-o imobilizeze, sprijinindu-se pe ea cu toată greutatea lui.

— Doar nu credeai că scapi aşa uşor! exclamă el, gâfâind. Ce-o să le spun celorlalţi acum că sunt ud?

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să pui mâna pe mine, îi răspunse ea imediat. Acum, lasă-mă! Nu-mi pasă că eşti într-o situaţie proastă.

— Adevărat? spuse Matthew, care n-avea chef să o lase să plece şi nu se gândea decât cum să prelungească cât mai mult posibil această interesantă conversaţie.

— Eşti singurul responsabil! Dar nu-ţi face probleme. Cumnata ta va crede cu siguranţă că totul s-a-ntâmplat din vina mea.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, răspunse ea sec.

„De ce n-o înghiţea pe Fleur?" se întrebă Matthew. „E posibil să fi fost geloasă?"

Fără să vrea, inima începu să-i bată puternic la această idee. Asta ar însemna că el nu-i este chiar indiferent.

— Nu fi geloasă, îi spuse cu blândeţe, Fleur va pleca curând.

După violenţa reacţiei sale, Matt înţelese că greşise şi regretă amarnic remarca sa stupidă. Mai bine ar fi tăcut...

Cu o mişcare bruscă, Hélène căută în van să se elibereze. Tentativa sa reuşi doar să aţâţe şi mai tare dorinţa lui Matthew.

— Nu-mi pasă de femeia asta! exclamă ea violent, privindu-l drept în ochi.

N-ar fi trebuit să-i întoarcă faţa. Ascultând de un impuls irezistibil, se aplecă spre ea şi îi închise gura cu un sărut.

Mai întâi, se zbătu şi încercă să scape din strânsoare. Dar, încă o dată, partida era pierdută din start. Atunci, deodată, încetă orice luptă şi se lăsă în voia lui.

Oare înţelesese că echilibrul de forţe îi era net defavorabil, sau îi plăcea? Matt n-ar fi ştiut să spună, dar, tulburat simţi dintr-o dată că îi răspundea la sărut. Încetul cu încetul, părea să cedeze la rândul ei febrei care-l cuprinsese pe el. Ritmul sărutărilor se acceleră, în timp ce ea îi trecea braţele în jurul gâtului şi îi mângâia cu pasiune părul.

Prin veşmintele ude, corpurile lor se striveau unul de altul. Sânii tari ai lui Hélène se frecau de pieptul lui Matt, în timp ce picioarele lor se înlănţuiau frenetic.

Niciodată nu mai simţise vreo femeie care să vibreze astfel sub mângâierile lui. Descoperea fericit dulceaţa pielii sale, fermitatea pulpelor. Era şi mai fantastică decât îşi imaginase el.

Din motive de raţiune, rezistă dorinţei de a o dezbrăca şi de a o poseda acolo, pe nisipul ud, la numai câţiva paşi de jucătorii de bridge: ar fi fost o nebunie.

Totuşi, în prada unei dorinţe atât de violente încât îl apucase tremuratul, începu să-i mângâie sânii atât de erotic, încât fata scoase un geamăt. Atunci, incapabil să reziste, îi desfăcu nasturii rochiei şi descheindu-i sutienul îi lăsă pieptul liber. Sânii săi, perfecţi, i se ofereau. Se aplecă tulburat peste ei.

Când unul din sfârcuri atinse buzele lui, ea gemu din nou, fremătătoare. Apoi îl înlănţui la rândul ei, strecurându-i mâinile pe sub cămaşă, desfăcându-i cu fierbinţeală nasturii pentru a-i simţi pielea goală sub palmele ei.

Cum mângâierile lui Matt deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe şi începu s-o muşte uşor, Hélène se cambră şi mai tare, chemându-l cu o privire încețoşată de dorinţă...

Un moment, fu cât pe ce să se lase pradă pasiunii care se dezlănţuia asemenea mareei, s-o posede pe Hélène, să o penetreze, să fie a lui până la capăt.

Dar, cu un suprem efort, redeveni raţional. Ceea ce simţea pentru ea nu era decât expresia unei nevoi strict fiziologice, datorată unei prea îndelungate abstinenţe. O dorea aşa cum doreşte orice bărbat normal o femeie aşa de senzuală ca ea. N-avea nici un sens s-o seducă pe guvernata copiilor Sheridan. Ba mai mult, nu i-ar aduce decât complicaţii.

Atunci, cu preţul unui dureros efort, îşi slăbi strânsoarea şi se îndepărtă de ea cu corpul în flăcări.

7

— Nu te scoli, Hélène? spuse Sophie cu o voce plângăcioasă.

Hélène deschise cu greu ochii şi o zări pe fetiţă la căpătâi. Îmbrăcată în pijama, cu degetul în gură, trăgea de cearşaful care o acoperea pe tânăra femeie.

Încă pe jumătate adormită, aceasta făcu un efort pentru a reveni la realitate şi se aşeză pe marginea patului, ieşind încetul cu încetul din toropeală. Corpul său părea, curios lucru, dureros, şi se întrebă ce făcuse în ajun de încerca o senzaţie atât de stranie.

— Ştii cât e ceasul? o întrebă ea pe Sophie.

— Da, foarte târziu! anunţă aceasta triumfătoare: 9.30. Tocmai am întrebat-o pe mama şi ea mi-a spus că ar trebui să te trezesc.

— 9.30!

Şi ea era obligată să se scoale de la 8.00 pentru a se ocupa de copii, ca să permită părinţilor lor să lenevească în pat. Tricia era furioasă, probabil! După ce a blestemat atâta decalajul de fus orar, care până atunci o trezea în zori, Hélène regreta acum că se adaptase!

Deodată, cum se pregătea să iasă din pat, evenimentele din ajun îi reveniră în memorie şi nu-şi putu reţine un mic strigăt de oroare.

Dacă dormise atât era pentru că rămăsese trează ore în şir fără să-şi găsească somnul în seara dinainte. Ore întregi gândindu-se la Matthew Artken, regretând de nebunia care o împinsese în braţele sale.

Cum a putut să se comporte aşa? Nu numai că n-a făcut nimic ca să-l descurajeze când el a îmbrăţişat-o, dar pur şi simplu l-a încurajat. Se comportase ea ca o veritabilă fiică a străzii tocmai cu fratele bărbatului care-i luase mama! Şi-a pierdut precis minţile, conchise ea năucită.

În acel moment, Henry apăru în uşă.

— Mama nu e mulţumită, spuse el cu un surâs batjocoritor. Ai dormit prea mult. Ar fi trebuit să ne dai micul dejun.

Hélène îi aruncă copilului o privire lipsită de indulgenţă. Hotărât lucru, semăna prea bine cu mama lui.

— Mă îmbrac şi vă dau să mâncaţi. Pentru a câştiga timp, sunt sigură că astăzi vă veţi îmbrăca singuri ca nişte copii mari ce sunteţi. De acord?

Henry se pregătea să protesteze îmbufnat, când Sophie i-o luă înainte.

— De acord. O să vezi, adăugă ea cu un aer de sfidare la adresa fratelui său, eu voi fi gata prima!

Îmboldiţi de perspectiva acestei competiţii, cei doi copii dispărură în pas alergător. Hélène închise imediat uşa după ei cu un suspin de uşurare. Simţea nevoia să stea singură un moment pentru a face bilanţul evenimentelor din ajun şi pentru a reflecta la atitudinea de neconceput pe care-o avusese. Cum putuse ea, aşa de rezervată de obicei, să se comporte cu atâta lipsă de pudoare? Mai întâi, ce-i venise

să se ducă la scăldat îmbrăcată? Fără această inițiativă trăznită, nu ar fi ajuns în brațele lui Matthew Artken chiar pe plajă, cu riscul de a atrage atenția soților Sheridan!

Fiindcă trebuia să admită că, dacă Matthew însuşi n-ar fi întrerupt zbenguiala lor, Hélène ar fi cedat şi i s-ar fi dat fără împotrivire. Niciodată nu mai fusese atât de pasională! Matthew Artken îi trezise impulsuri senzuale pe care nici nu le bănuia!

Ce vor crede soții Sheridan acum, despre ea? Când, contrar oricăror aşteptări, Matthew se îndepărtase de ea înainte să dispară în întuneric fără a pronunța vreun cuvânt, Hélène sperase să poată ajunge în camera ei incognito. Tremurând încă, se ridicase şi curățase nisipul care se lipise de rochia ei udă. Apoi urcase cele câteva trepte care duceau la terasă pentru a se strecura discret în camera.

Dar, din nefericire pentru ea, jucătorii, care tocmai terminaseră o partidă, se hotărâseră să ia puțin aer. Andrew a zărit-o primul. Ar fi vrut s-o ia la fugă, dar era prea târziu.

Tricia, furioasă, a întrebat-o sec unde fusese. Explicațiile laborioase ale lui Hélène care pretindea că picase în apă pe când făcea câțiva paşi pe plajă, nu reuşiseră să convingă pe nimeni. Andrew Sheridan, părea viu interesat de spectacolul pe care-l oferea Hélène, a cărei rochie udă îi sublinia cu îndrăzneală formele. Fleur, vizibil contrariată, o fixa pe tânără fără indulgență. Din fericire, părea evident că mama ei n-o recunoscuse. Singurul care-i arătase înțelegere fusese Lucas. Figura sa jovială exprima un amestec de uimire şi compasiune, care o liniştise pe Hélène.

— Doamnă Sheridan, intervenise el, cred că Hélène trebuie să meargă să se schimbe, dacă nu vrea să se

îmbolnăvească. Ce veți face dacă ea va sta la pat și nu se va mai putea ocupa de copii?

Acest ultim argument păru să o convingă pe Tricia și, după un scurt salut, Hélène dispăru.

Singură în camera ei, avu mari probleme să-și domolească bătăile inimii. Ce se întâmplase cu Matt? Și ce scuză îi servise gazdei sale pentru a-și explica dispariția?

Copiii își mâncau cerealele în bucătărie când sosi Tricia, deja îmbrăcată și machiată, în ciuda orei matinale.

— Ah, iată-te în fine! îi spuse ea lui Hélène, înțepată. Mă întrebam dacă te-ai hotărât să-ți dai demisia după lamentabila seară de ieri.

Rezistând dorinței de a o înfrunta, Hélène lăsă privirea în jos. Cu cât se arăta mai discretă, cu atât mai puțin Tricia va ghici ce se petrecuse în ajun între ea și Matt.

— Nici gând, Tricia, răspunse ea, în fine.

Cu lingura în aer, cei doi copii le fixau cu viu interes, simțind din agresivitatea mamei lor că cearta era pe-aproape.

— Nu mai face pe inocenta! ripostă Tricia. Știi prea bine că Matthew Artken a părăsit serata fără ca măcar să-și ia la revedere. Vreau să știu ce s-a petrecut între voi, de l-ai adus în stare să te împingă în apă.

— Nu m-a împins în apă! protestă Hélène, indispusă.

— Te-a împins cineva în apă? interveni Henry, surescitat.

Tricia aruncă o privire exasperată fiului său.

— Henry, taci, te rog! îi spuse ea înainte să se întoarcă din nou spre Hélène. Oricum, ai cumva de-a face cu plecarea precipitată a lui Matt!

Hélène își reținu cu greu un suspin de exasperare.

— Nu sunt responsabilă de plecarea domnului Artken, afirmă ea, forţându-se să-şi păstreze calmul. De altfel, el a avut aerul că se plictiseşte toată seara. Voia să meargă la culcare şi n-a vrut să vă deranjeze ca să vă spună la revedere în timp ce dumneavoastră jucaţi bridge, asta-i tot.

— Nu l-ai revăzut, deci, după plecarea lui?

— N-am spus asta, răspunse Hélène stânjenită. Ne-am... întâlnit pe plajă pentru scurtă vreme. Cred că era pe drumul de întoarcere spre casă.

Din fericire, explicaţia avu darul să o satisfacă pe Tricia.

— Orice-ar fi fost, e ciudat, într-adevăr, că a plecat aşa, ca un hoţ, remarcă ea pe un ton mai calm. Din fericire, Fleur părea încântată de serată. A pus multe întrebări despre tine, de altfel.

— Într-adevăr? întrebă Hélène deodată în alertă.

— Da. Cum te-am cunoscut, de când lucrezi pentru noi.

Hélène fu cât pe ce să o întrebe pe Tricia ce a răspuns, dar nu îndrăzni. Nu dorea să o alerteze asupra unui subiect arzător. Tricia nu trebuia să ştie că Fleur era mama ei.

— Cred că-i vom revedea pe cei doi Artken, reluă Tricia, cu un aer superior. Această Fleur este vizibil o femeie de lume şi ne va întoarce fără îndoială invitaţia măcar pentru un aperitiv. Am aşa un chef să vizitez casa lui Matt! Se pare că e cea mai frumoasă din Golful Dragonului.

— Şi mie mi-ar plăcea să merg acolo, spuse Henry.

— Şi eu, întări Sophie. E adevărat că acolo sunt dragoni, mamă?

— Nu, prostuţo! răspunse Tricia, agasată. Termină-ţi cerealele, în loc să spui ce-ţi trece prin minte.

Micuţa îşi lăsă tristă nasul în jos spre castron şi se strădui s-o asculte pe mama ei. „Hotărât lucru – se gândea Hélène –

Tricia n-avea pic de răbdare cu copiii ei. Totuşi, Sophie era atât de tandră."

— Bun, gata cu vorba, reluă Tricia pe un ton sec. Aş fi curioasă să ştiu ce ţi-a povestit Matt când l-ai întâlnit pe plajă.

Luată pe neprégătite, Hélène îşi ascunse cu greu stânjeneala. La drept vorbind, ea îşi amintea cu extremă precizie de fiecare gest al lui Matt, de fiecare din mângâierile lui experte, dar uitase cele câteva cuvinte pe care le pronunţase.

— Ei..., despre natație, bâigui ea, în culmea tulburării.

Tricia se pregătea să insiste cu întrebările, când Sophie făcu un gest nefericit şi trânti castronul cu zgomot mare. De spaimă, fetiţa începu să urle arătându-şi degetul care sângera uşor, ceea ce o scoase din sărite pe mama ei.

— A, hotărât lucru, sunteţi insuportabili cu toţii! spuse ea înainte de a părăsi camera trântind uşa în spatele ei.

Imediat, Hélène calmă fetiţa, care o salvase fără să vrea.

— Crezi că voi mai putea înota? întrebă Sophie între două suspine. Ai promis că vom merge după scoici între stânci.

Hélène regreta că făcuse o astfel de promisiune copiilor. Pe plajă, va fi perfect vizibilă din casa lui Matt. Spera să nu ia prezenţa ei pe malul apei drept invitaţie. După conduita ei din ajun, credea probabil că are de-a face cu o uşuratică.

Într-adevăr, cum ar fi putut să ştie că ea era la fel de neexperimentată ca o adolescentă la primul sărut? Bineînţeles, mai flirtase şi ea şi avusese o relaţie cu un partener de afaceri al tatălui ei care o ceruse chiar în căsătorie, în urmă cu doi ani. Dar, sălbatică de felul ei, se păstrase pentru bărbatul care va conta într-adevăr pentru ea. Atunci, de ce

se aruncase în braţele acestui Matthew Artken pe care abia îl cunoştea?

— De ce eşti supărată? întrebă Sophie deodată.

— Nu sunt supărată, răspunse Hélène surâzând în faţa ochilor mari, naivi ai fetiţei. Vino cu mine, cred că am zărit într-un dulap plasele de pescuit care au fost ale copiilor familiei Parish. Sunt sigură că nu se vor supăra dacă le împrumutăm şi noi puţin.

— Eu mă duc să-mi caut găletuşa. Vom avea nevoie de ea, ca să păstrăm peştii.

După ce a uns copiii cu cremă ecran total şi le-a pus pălărioarele, Hélène i-a condus pe plajă.

Era pustie, spre marea uşurare a tinerei femei, care aşează prosoapele pe nisip şi apoi îi conduse pe Sophie şi Henry spre micile bălţi formate de valuri, adevărate refugii pentru tot felul de animale marine.

Hélène însăşi se amuza să ridice pietre şi alge amintindu-şi cu nostalgie numeroasele vacanţe petrecute cu tatăl său, căutând crabi pe plajele Mării Mânecii. Se emoţionă la gândul acelui om, vinovat, iresponsabil, care o înconjurase însă întotdeauna cu atâta afecţiune. Ce singură se simţea acum!

În timp ce copiii continuau să se amuze în băltoace, Hélène avu răgazul să observe casa mare, în spatele perdelei sale de vegetaţie tropicală.

„Ce făcea Matt acum?" se întrebă ea. Uitase deja ce se petrecuse în seara dinainte? Poate că obişnuia să-şi întrerupă singurătatea cu prima venită. În cazul ăsta n-ar fi decât un număr pe o listă...

„Şi Fleur?" se gândi ea, apoi, cu o strângere de inimă. Ce straniu lucru să-ţi regăseşti o mamă dispărută de aproape 20 ani! Era uimită că nu s-a simţit tulburată să descopere în

fine persoana asupra căreia îşi pusese atâtea întrebări. Legăturile de sânge aveau deci aşa puţină importanţă? De ce nu simţea nici cea mai mică simpatie pentru aceea care, în fond, o adusese pe lume?

Se gândea încă la această mamă fantastică şi egoistă când văzu apropiindu-se o siluetă feminină. Evident, venea dinspre Golful Dragonului. Din cauza lui Matt?

Îi trebuiră doar câteva secunde să recunoască mersul legănat al lui Fleur. Semăna cu un fluture exotic în compleul ei pantalon bufant şi bolero împodobit cu desene de ramuri de flori. Imenşi ochelari negri îi ascundeau faţa. Făcea pe vedeta, fără să-şi dea seama că era ridicolă.

— Bună ziua, domnişoară... Graham! spuse ea înaintând spre Hélène, cu un ciudat surâs pe buze.

Deodată, tânăra femeie fu cuprinsă de-o spaimă teribilă, care îi tăie respiraţia.

Ce semnifica această vizită a lui Fleur? O recunoscuse?

8

Matthew se trezi cu o migrenă teribilă.

Se uită la ceas. Trecuse de orele nouă. Era prea târziu atât pentru o plimbare solitară pe plajă, cum îi plăcea lui, cât şi pentru jogging. Căldura era deja puternică.

Se sculă şi în timp ce se bărbierea, se gândi la ce se petrecuse în ajun. „Cum s-a putut pune într-o astfel de situaţie?" îşi spuse el, furios pe el însuşi. Se întorsese acasă ud şi în pragul unei imense frustraţii, ca un adolescent la primul său flirt mai îndrăzneţ.

Toate acestea ar fi fost ridicole dacă această Hélène Graham nu i-ar fi produs aşa un efect. La drept vorbind, visase la ea o bună parte din noapte!

Agasat, îşi alungă din minte imaginea cu trăsături delicate a tinerei femei şi-şi puse un pantalon de pânză şi un polo alb care-i punea în valoare bronzul.

Oare o să primească vizita lui Lucas? Într-adevăr, acesta din urmă avea obiceiul să treacă să-l vadă dimineaţa devreme pentru a discuta cele câteva probleme de rezolvat peste zi.

Dar Lucas nu se arătă. Când Matt coborî în sufragerie, îl găsi în fața unei căni cu cafea fierbinte şi constată în acelaşi timp cu imensă uşurare că Fleur nu era acolo.

— Bună, spuse Lucas. Ce mutră ai azi!

— Îți întorc complimentul, răspunse imediat Matthew. Ai dormit prost?

— Am petrecut o seară îngrozitoare! exclamă Lucas. Mi-ai făcut-o! Ai şters-o englezeşte! Mi-a fost foarte greu să explic plecarea ta soților Sheridan. Au fost foarte nemulțumiți. Ce te-a apucat să ne părăseşti aşa? Ai fi putut cel puțin să ne spui la revedere!

Indispus, Matt rămase tăcut un moment. Bineînțeles că Lucas avea dreptate. Dar nu putea din păcate să-i dea nici o lămurire fără a risca să-i dezvăluie ce se petrecuse între Hélène şi el. Şi nici nu se punea problema.

— Scuză-mă, spuse el cu un aer vinovat. Sunt dezolat.

— Ai şi de ce! insistă Lucas. Era foarte jenant. Noroc cu Fleur care era acolo. Cu imaginația ei debordantă şi talentul său de a transforma realitatea, ea s-a lansat într-o lungă explicație despre accesele tale de inspirație inopinate. A pretins cu cea mai mare seriozitate că în astfel de cazuri, trebuie ca tu să te repezi la calculator în minutele următoare, altfel ai uita ideea. Auzind-o, ai fi crezut că aveai să lucrezi toată noaptea. Nu ştiu dacă soții Sheridan au fost într-adevăr convinşi, dar în orice caz s-au prefăcut că acceptă.

Matthew ridică din umeri.

— Între noi fie vorba, faptul că soții Sheridan au fost convinşi sau nu, are vreo importanță? întrebă el.

Lucas păru să ezite un moment.

— Nu, nu are nici o importanță. Însă pe Hélène aş vrea s-o revăd. Am vorbit mult la masă şi o consider foarte drăguță şi foarte interesantă.

Fără să vrea, Matthew încercă o curioasă senzaţie greu de definit. Era ca şi cum faptul că Hélène îi plăcea lui Lucas îl deposeda de ceva. Era stupid! Hélène nu era decât o fată uşuratică cu care n-avea ce face şi Lucas putea să creadă ce vrea.

— Interesantă? reluă el fără să vrea. Cum? De fiecare dată când vă priveam, aveam impresia că tu vorbeai. Ea era crispată şi mută ca un peşte.

Abia pronunţă aceste cuvinte că îşi reproşă agresivitatea. Nu voia să fie supărat pe Lucas că era atras de Hélène!

— E adevărat că, la început, am vorbit mai mult, admise prietenul lui. Eram pe cale să o cuceresc când Fleur a propus acea stupidă partidă de bridge. Ştiu că Hélène nu rămâne aici decât o lună, dar într-o lună poţi face multe lucruri...

„Şi într-o seară", se gândi Matt rememorându-şi tulburat momentele pasionante de pe plajă.

— Hélène s-a întors să vă vadă? întrebă el, deodată.

— Întors? Ce vrei să spui? întrebă Lucas, încruntându-şi sprâncenele.

Matt avu impresia că s-a dat de gol ca un copil. Hotărât lucru, nu se mai recunoştea.

— Da. Adică... Ne-am întâlnit pe plajă, explică el forţându-se să ia un ton indiferent. Se pare că se scăldase.

Lucas îi aruncă o privire surprinsă.

— Într-adevăr, a revenit mai târziu, murmură el gânditor. Curios, nu ne-a zis că te-a văzut.

Făcu o pauză.

— Rochia sa era udă, ceea ce mi s-a părut uimitor, reluă el. N-ai nici o legătură cu asta, îmi imaginez? îl întrebă el în fine pe Matthew pe un ton ezitant.

— Nu, bineînțeles! Ce crezi? răspunse Matthew cu un aer ultragiat. Probabil că Hélène a făcut baie îmbrăcată, asta-i tot. Oamenii au uneori idei bizare, știi.

— Ea ne-a povestit că a căzut în apă, remarcă Lucas, perplex. În fine, nu contează. În orice caz s-a dus imediat să se culce. Fleur și cu mine am băut un ultim pahar înainte să ne luăm la revedere.

Sosirea lui Ruth întrerupse conversația. Guvernanta voia să știe dacă Matthew își lua micul dejun în mod obișnuit.

— Nu, mulțumesc. Doar o felie de pâine prăjită și o cafea tare, preciză el în speranța că asta-i va pune ordine în idei.

Apoi se întoarse spre Lucas.

— Știi unde s-a dus încântătoarea mea cumnată? îl întrebă el. Nu că-mi lipsește, dar mă mir că nu s-a plâns deja de ceva...

— Fleur? A ieșit devreme în dimineața asta.

— Ia te uită! Ceva ce nu i se potrivește. Unde s-a dus oare? Să ia la rând încă o dată magazinele din Bridgetown?

— Nu, când am întâlnit-o, se îndrepta spre casa soților Sheridan pe plajă. Cred că a apreciat compania lor!

— Fleur, să meargă să-i salute pe soții Sheridan așa devreme? exclamă Matt, puțin convins. Nu cred un cuvânt.

Rămase tăcut un moment, reflectând la ceea ce o putea atrage pe Fleur la familia Sheridan.

„Și dacă era Hélène?" se gândi el deodată. Oare Fleur își dăduse seama de ceea ce se petrecuse între tânăra femeie și el? Nu o credea inteligentă, dar o știa dotată cu o doză bună de intuiție feminină...

Dacă a intuit el bine, poate că ea se hotărâse, din gelozie, să se ducă să-i facă o scenă lui Hélène. Deodată şi-o imagină pe aceasta, terorizată de acuzaţiile lui Fleur. Chiar dacă nu-i păsa de guvernantă, va trebui să intervină, fie şi pentru o simplă punere la punct a lucrurilor. Dar cum să procedeze? Nu putea pur şi simplu să-i sară în ajutor ca un cavaler pe calul său!

— Ce se întâmplă? întrebă Lucas, aruncând o privire uimită la trăsăturile preocupate ale lui Matt.

— Nimic. N-am încredere în Fleur, asta-i tot, răspunse el. Dar asta nu-i nimic nou, după cum ştii.

— Trebuie să recunosc că m-am întrebat de ce s-a sculat devreme. Vrei să mă duc să văd ce pune la cale?

Matthew se făcu că ezită pentru a-i da impresia lui Lucas că e în dubiu, dar hotărârea lui fusese luată.

— Nu, mulţumesc. Voi merge eu însumi. Am chef să mă plimb.

*
* *

— Apa nu-i prea rece? întrebă Fleur legănându-se pe tocurile ei înalte.

Purta sandale din piele aurie, la fel de potrivite pentru plajă precum pantofii de pânză pentru schi, şi se ţinea, prudentă, departe de mal.

Hélène rezista tentaţiei de a se arăta dezagreabilă în speranţa să scurteze această întâlnire.

— Nu, e foarte bună, răspunse ea cu un ton distant, rugându-se ca mama ei să se îndepărteze.

Dar, evident, Fleur se hotărâse să le ţină companie.

— Nu mi-a plăcut niciodată să fac baie în mare, anunță ea pe un ton angajant pentru a porni conversația. Sarea usucă pielea şi detest nisipul care se infiltrează peste tot.

— Într-adevăr? răspunse politicos Hélène. Eu, din contră, ador contactul cu nisipul.

Sophie, care se juca la câțiva metri, scăpă lopățica în apă şi câțiva stropi o atinseră pe Fleur. Imediat surâsul îi împietri pe buze şi se depărtă orientativ pentru a-şi proteja pantalonul bufant.

— Cine e? întrebă deodată Henry, dezinteresându-se de castelul lui de nisip şi aruncându-i o privire bănuitoare lui Hélène. Ce vrea?

— Henry, e doamna Artken! răspunse Hélène jenată. Nu-ți aminteşti că a venit ieri seară la noi acasă? Doamna Artken locuieşte în casa aceea mare de lângă noi.

— Cu dragoni? întrebă Sophie.

— Bineînțeles că nu! exclamă Fleur ridicând ochii la cer. Cine a putut să-ți povestească aşa ceva!

Henry se ridică şi o privi pe Fleur drept în ochi.

— Mai întâi de unde ştii dacă sunt sau nu dragoni? Nu-i casa ta! îi aruncă el vorbele arogant.

— Nu greşeşte prea tare, spuse deodată o voce masculină în spatele lor.

Hélène tresări recunoscând timbrul cald al lui Matt. Catastrofa de care se temea se petrecea: se regăsea nas în nas cu bărbatul în brațele căruia se aruncase în ajun!

Luptând contra sentimentului penibil de umilință care punea stăpânire pe ea, făcu un efort pentru a nu se tulbura sub privirea lui. Matthew Artken o privea cu un surâs indefinit şi ea fu frapată fără să vrea de noblețea trăsăturilor sale virile.

Fleur se întoarse brusc şi păru foarte surprinsă, dacă nu jenată să se găsească în prezenţa lui Matt. Avea ea ceva să-şi reproşeze?

— Bună ziua, zise ea la întâmplare.

Indispusă, Hélène nu se simţi în stare să angajeze o conversaţie mondenă cu Matt, şi asta în prezenţa lui Fleur.

Apucându-l de mână pe Henry de-o parte şi pe Sophie de cealaltă, ea cedă, înnebunită, bâigui un salut vag şi se îndreptă spre casă. Dar Sophie refuza să avanseze.

— Găletuşa mea! strigă ea. Am uitat găletuşa.

Ordonându-le copiilor să rămână pe loc unde erau, Hélène se întoarse. Tulburată, ea avu senzaţia atât de copleşitoare că Matt nu o slăbea din ochi. În momentul acela ar fi dat orice să poată dispare într-o gaură de şoarece. Cu un gest brusc, culese găletuşa uitată din nefericire şi se pregătea să se îndepărteze cât mai repede posibil, când vocea lui Matt o opri.

— Nu aveam intenţia să te alung de pe plajă, remarcă el.

De data aceasta, nu putea refuza să-i vorbească fără a stârni curiozitatea lui Fleur.

— Nu mă alungaţi, bâigui ea, înroşindu-se. Consider că este mai rezonabil să ne întoarcem. Copiilor le este prea cald.

— Şi dumneavoastră, adăugă el fixând-o cu o insistenţă care o aduse în culmea indispoziţiei pe tânăra femeie. Aveţi faţa aprinsă de căldură.

Această remarcă o „umili definitiv". De ce n-o lăsa în pace Matthew Artken? îşi spuse ea total confuză.

— Matt, s-o lăsăm pe prietena noastră, interveni din fericire Fleur. Domnişoara... Graham are, cu siguranţă, multe de făcut.

Cu un surâs, se agăță de brațul lui Matt cu un gest posesiv și-l antrenă în direcția opusă, sub privirea răutăcioasă a lui Hélène. „Halal!" se gândi ea interzicându-și să se gândească la natura reală a legăturilor care-i unea pe Fleur de cumnatul ei. Să-i ia naiba și pe unul și pe altul!

Când sosi acasă, ea fu întâmpinată de privirea admirativă a lui Andrew.

— Bună, Hélène, îi spuse el cu un surâs seducător. Văd cu plăcere că bonele nu mai poartă uniformă albă! Prefer de o sută de ori bikinii, mai ales pe tine!

Își însoți remarca cu o ocheadă lascivă care o dezgustă pe Hélène. Situația risca să devină infernală dacă Andrew se apuca să-i facă ochi dulci, își spuse ea cu îngrijorare. E ceva timp de când îl suspecta că se interesează de ea. La Londra, nu-i acordase atenție, dar incidentul de la aeroport când aproape că a prezentat-o drept soția lui, îi accentua bănuielile.

Ea pătrunse în casă suspinând. Hotărât lucru, vacanța se transforma în coșmar!

*
* *

Din fericire, restul zilei fu calm. Tricia avu o excelentă idee să-l ducă pe Andrew să ia prânzul la Bridgeport cu niște prieteni, iar Henry și Sophie, epuizați de lunga partidă de pescuit făcură o lungă siestă.

În jurul orelor șaisprezece, Hélène îi însoți pe marginea piscinei, unde se jucară liniștiți sub supravegherea ei.

Când Tricia și Andrew se înapoiară în jur de opt seara, copiii își făcuseră deja dușul și își îmbrăcaseră pijamalele.

Pentru a evita să ia cina cu părinţii lor şi să vorbească din nou despre acea serată pe care ea ar fi vrut s-o şteargă din memoria ei, Hélène cină rapid alături de copii în bucătărie.

Apoi se retrase în camera ei, în speranţa că va termina un roman pe care-l începuse în urmă cu câteva zile. Dar, firește, gândurile îi zburau înapoi la cele două evenimente care-i răscoliseră existenţa.

Mai întâi, întâlnirea cu Fleur, care o destabilizase mai mult decât voia ea să admită. Trecuse prin toate chinurile să se împace cu ideea că acea mamă mititică nu era decât o femeie superficială şi bătrână,care, evident, nu avusese niciodată interes decât pentru ea însăşi. Hélène visase atât la acea necunoscută, încât decepţia era mare.

Oare trebuia să-şi dezvăluie identitatea şi să-i spună, în fine, ce mult a suferit că a părăsit-o?

Lungită pe pat, Hélène nu reuşea să se concentreze asupra romanului. Cine era Matthew Artken, frate cu soţul de-al doilea al mamei ei? Un oportunist gata să-şi consoleze cumnata rămasă singură, dacă ea i-o cerea? Un celibatar înveterat şi mizantrop care se mulţumea cu scurte episoade pe plajă pentru a-şi potoli impulsurile?

Dacă aşa era cazul, cum a putut fi atât de inconştientă să se abandoneze astfel în braţele sale? Ea tot nu înţelegea cum ajunsese până acolo.

După o oră petrecută punându-şi la nesfârşit aceleaşi întrebări şi având acelaşi sentiment de culpabilitate, aproape că regretă că nu luase masa cu Tricia şi Andrew. Ar fi distras-o pentru câtăva vreme şi câteva pahare de vin ar fi ajutat-o probabil să se destindă. Acum era prea târziu pentru a merge să li se alăture. Pe la miezul nopţii, adormi în fine şi se cufundă într-un somn adânc întrerupt de vise în care Matthew Artken avea primul rol.

*
* *

Când trase perdelele, a doua zi dimineaţă, aruncă fără să vrea o privire fugitivă pe plajă. Dar era prea târziu pentru a-l zări pe Matthew. Dacă se plimbase, se înapoiase de mult acasă. Un sentiment stupid de decepţie puse stăpânire pe ea şi o făcu să ridice din umeri agasată. Ar fi trebuit să se bucure de absenţa lui în loc să regrete!

În timp ce se îmbrăca, nu putu să nu se gândească la momentele de o senzualitate pasionantă pe care le trăiseră împreună şi o tulburare intensă o cuprinse la amintirea sărutărilor lui Matt, a mângâierilor sale experte pe care ea i le întorsese cu aceeaşi îndrăzneală. Prin ce miracol o fascinase Matthew Artken încât uitase de cea mai elementară pudoare? Ea, care nu avusese niciodată vreun iubit aproape că se oferise unui necunoscut! Un lucru era sigur, în orice caz: acest moment de nebunie nu se va mai repeta.

Henry şi Sophie nu erau într-o dispoziţie prea bună, constată ea deschizând obloanele în camera copiilor şi ziua se anunţa prost. Într-adevăr, prima dispută nu întârzie să izbucnească. Henry, care ascunsese încă o dată ursuleţul lui Sophie, refuza să i-l dea înapoi. Fetiţa izbucni în hohote de plâns şi Hélène trebui să ridice vocea pentru a-l convinge pe fratele ei să-i restituie preţioasa jucărie de pluş.

Când sosiră, mai târziu ca de obicei, pentru a lua micul dejun, Andrew mânca deja ouă ochiuri. Din nou, Hélène sesiza în felul în care i se adresa o familiaritate, care îi displăcu profund.

— Tatăl tău era un marinar bun, cred, îi spuse el, total lipsit de delicateţe. Am intenţia să închiriez un velier*. Pot conta pe tine drept coechipier?

— Adică..., nu ştiu mare lucru, răspunse Hélène prudent. Tatăl meu adora să navigheze singur şi mă lua cu el arareori.

Această minciună sfruntată nu păru să-l convingă pe Andrew, dar nu făcu nici un comentariu. Hélène, indispusă, se apucă să-i servească pe Henry şi Sophie, prefăcându-se că nu observă privirile insistente pe care i le arunca patronul său.

Masa odată terminată, Henry şi Sophie insistară să meargă să se joace pe plajă şi Hélène trebui să îi urmeze. Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu arunce priviri îngrijorate în jurul ei, temându-se în orice moment că s-ar putea întâlni nas în nas cu Matt.

Copiii s-au apucat imediat de construirea unui castel de nisip. Henry se declarase arhitect şef şi o desemnase cu generozitate pe sora lui – lucrător, când intuiţia o alertă pe Hélène, care supraveghea operaţiile.

Când ridică privirea o zări pe Fleur, care apărea din spatele unei tufe de flori tropicale. Şi de data asta, ea era singură şi Hélène fu convinsă că nu întâmplător. Ce mai voia?

— Hélène, ai văzut? E doamna de ieri! strigă Sophie. Crezi că vine să ne vadă?

— Nu ştiu, Sophie, răspunse Hélène gânditoare.

Fleur se îndreptă direct spre ei cu un mers legănat, studiat.

— Bună ziua! zise ea afişând un surâs de star.

— Facem un castel, spuse Henry, vizibil contrariat că a fost deranjat. Vii să ne ajuţi? N-ai decât să umpli găletuşa, Sophie o răstoarnă mereu.

* ambarcaţiune cu pânze (n.t.).

— Nu-i adevărat! strigă Sophie.

— Ba da, e adevărat! protestă Henry amenințând-o pe sora lui cu lopățica.

Sophie începu să urle și Hélène îi despărți pentru a zecea oară în dimineața aia.

— Opriți-vă, sau o să vă demolați castelul, spuse ea, pe un ton fără replică. Dacă continuați să vă certați, ne întoarcem acasă!

Încordați, copiii se calmară. Mai bine să facă pace decât să fie închiși în casă, păreau ei să se gândească.

Cu veșnicul ei surâs pe buze, Fleur se întoarse spre Hélène. Îmbrăcată de data aceasta într-un compleu de plajă roz, frumos asortat, cu espadrile din dantelă, ea nu putea trece neobservată.

— Dacă am sta de vorbă? îi spuse ea lui Hélène pe un ton angajant.

Tânăra femeie înțepeni.

— Nu văd despre ce, răspunse ea, cu o voce ușor tremurată. Abia ne cunoaștem.

Fleur avu un surâs complice care o alertă pe Hélène.

— Hélène, să nu ne mai jucăm de-a șoarecele și pisica. Știi, prea bine, la ce fac aluzie.

— Nu, bâigui Hélène, aplecându-se pentru a-i rearanja pălăria lui Sophie. Nu, într-adevăr, nu văd...

„Dacă, măcar, mama ei ar putea dispare din nou din viața ei și ar lăsa-o în pace!" se gândi ea, torturată.

Fleur își scoase ochelarii de soare și-i aruncă o privire de implorare fiicei sale.

— Nu vrei, totuși, să-mi acorzi câteva minute din timpul tău? întrebă ea cu un aer de tragediană.

— N-avem nimic să ne spunem, repetă Hélène, din ce în ce mai crispată.

— Dar eu am ceva să-ţi spun! exclamă Fleur. Cum crezi că mă simt văzându-mi fata transformată în bonă la copii?

Hélène, încremenită, se făcu că n-aude.

— Mulţumesc, dar n-am nevoie de ajutorul dumnea-voastră. Soţii Sheridan sunt nişte oameni încântători, răspunse ea, sec.

Fleur îşi muşcă întruna, nervoasă, buza inferioară.

— Ştiu în ce dificultăţi te-ai găsit, spuse ea, în sfârşit. După moartea lui Jimmy, am vrut să intru în legătură cu tine, dar aveam şi eu problemele mele. Chase murise de curând, şi... era îngrozitor! Era aşa de tânăr!

Hélène rămase încremenită.

— Şi tatăl meu a murit foarte tânăr, i-o reteză ea. Am conchis că singurul punct comun este că amândouă am pierdut o fiinţă dragă, moartă prematur.

— Nu! exclamă Fleur întinzând mâna spre Hélène, care se îndepărtă instinctiv. Lasă-mă să te ajut!

— N-am făcut nimic pentru a provoca această întâlnire şi nu ţineam pentru nimic în lume să-mi descoperi identitatea, declară Hélène. Dacă odată am avut nevoie de tine, azi e prea târziu. Nu mai am nimic să-ţi spun.

Pentru prima oară, Fleur părea atinsă.

— Eşti foarte dură..., gemu ea.

— N-ai fi, în locul meu?

— Poate, recunoscu ea în silă. Dar acum, că am făcut cunoştinţă, poţi, cel puţin, să accepţi să-mi vorbeşti. Ea aborda din nou un ton tragic, care o exaspera pe Hélène.

— Ascultă-mă: spune ce ai de spus şi lasă-mă. Dacă ţi-e teamă că dezvălui soţilor Sheridan legăturile dintre noi, te înşeli, linişteşte-te, n-am nici cea mai mică intenţie. Am şi eu mândria mea, închipuie-ţi!

Tulburată în mod evident, Fleur o fixă îndelung pe fiica sa.

— Ştii ce mult semeni cu mine în tinereţe? murmură ea, visătoare. Bineînţeles, eşti mai înaltă şi nu porţi părul ca mine, dar m-am uitat la nişte fotografii vechi şi asemănarea este izbitoare. Curios, cum n-a remarcat nimeni.

Hélène ripostă, nervoasă.

— Să iau asta drept compliment? întrebă ea cu un ton acerb.

Fleur începu să râdă.

— În orice caz, ai moştenit replica promptă de la tatăl tău. El ar fi reacţionat exact aşa.

La evocarea lui James Grégory, Hélène simţi cum i se înteţeşte durerea. Oare Fleur şi-a dat vreodată seama cât a suferit el din vina ei?

— În realitate n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tatăl tău, murmură Fleur după un moment de tăcere. A vorbit cu tine despre acest subiect?

Cu noduri în gât, Hélène dădu din cap.

— Nu ne-am căsătorit din aceleaşi motive, reluă Fleur confidenţele. El voia înainte de toate copii, iar eu voiam să trăiesc o relaţie pasională. Fireşte, asta n-a mers.

— Nu mă interesează, i-o reteză sec Hélène.

— N-ai dreptate! Dacă o să mă asculţi, o să înţelegi, poate de ce am plecat, chiar dacă nu mă ierţi. Nu mai suportam viaţa monotonă pe care o duceam.

— Te rog, imploră Hélène.

— Încă de la naşterea ta, Jimmy a început să vorbească despre viitorul nostru copil. Aveam impresia că nu-l interesează decât fecunditatea mea. El voia un fiu, iar eu nu mai voiam încă un copil. Totul a izbucnit când şi-a dat seama că luam pilule anticoncepţionale în secret.

— Destul, fie-ţi milă! strigă Hélène, torturată.

— Tatăl tău nu era rău, continuă inexorabil Fleur, dar n-a înţeles nimic din dorinţele mele. Eu voiam ca el să mă iubească pentru mine însumi şi nu ca mamă a copiilor săi. Îmi trebuia un bărbat diferit, mai atent, mai...

Atâta narcisism era insuportabil. Deodată, Hélène explodă:

— Şi, îmi imaginez că ai găsit ceea ce căutai alături de Chase Artken, nu? Ei bine, cu atât mai bine pentru tine! Dar nu-ţi permit să te legi de tatăl meu. El mă iubea. El s-a ocupat de mine, în timp ce tu nu ţi-ai făcut griji decât pentru propria persoană.

— Eram sigură că ai să spui asta, remarcă Fleur fără să se tulbure.

— Da, căci este adevărat.

Fleur avu o figură gânditoare.

— Nu ştiu. Ce-ai zice dacă ţi-aş mărturisi că n-a fost o idee bună căsătoria cu Chase Artken?

Ea îi adresă un surâs maliţios fiicei sale.

— În fapt, cred că am ales greşit fratele. Am să-mi scot pârleala data viitoare.

9

— Ce?

Lucas îşi fixă patronul uimit. Singurele dineuri mondene pe care le dădea Matthew în Barbade aveau loc, de obicei, în timpul vizitei agentului său literar. Şi niciodată nu-şi invitase vecinii, din contră fugise de ei, se ascunsese de ei cu cea mai mare grijă de teamă să nu fie deranjat mai apoi.

— Da, ştiu, nu intră în obişnuinţele mele, explică Matt, disimulându-şi jena. Dar vezi, m-am plictisit şi o am pe Fleur pe capul meu. Câteva mondenităţi o vor calma, probabil.

Lucas nu păru convins.

— Scuză-mă, dar nu văd cum te scapă de Fleur venirea soţilor Sheridan. Credeam că ei te plictisesc de moarte. Ce ţi-a venit să-i inviţi?

Matthew dădu din umeri, indiferent.

— În timp ce se va ocupa de menu, de tacâmuri, de flori şi de rochia pe care o va purta în astfel de ocazii, Fleur mă va lăsa în pace. În plus, nu uita că tata se pregăteşte să petreacă două zile aici. Va fi emoţionat că am organizat un dineu în timpul şederii sale.

Lucas îl privi neîncrezător.

— De când este Ben amator de mondenităţi? Nu-mi spune mie că pentru el ai făcut semn soţilor Sheridan să vină!

Făcu o pauză şi încruntă sprâncenele gânditor.

— Dar, mă gândesc, n-ar fi mai degrabă din cauza mea, reluă el discuţia, în fine.

— Din cauza ta, repetă Matt fără să priceapă.

— Da, ca să avansez în relaţia cu Hélène! exclamă Lucas, surâzând. Dacă aşa stau lucrurile, îţi mulţumesc, dar prefer să o invit la cină la restaurant şi să evit conversaţia insipidă a soţilor Sheridan.

Matt nu făcu nici un comentariu, dar remarca lui Lucas îl descumpăni în cel mai înalt mod. Ideea că amicul său ar fi putut reacţiona astfel la iniţiativa sa nici nu-i trecuse prin minte. Din nou, ipoteza unei legături între Lucas şi Hélène i se păru extrem de neplăcută. Atât de neplăcută încât încercă o stranie durere surdă...

— De altfel, ca să revenim la Fleur, tactica ta nu este bună. Cu cât se va distra mai bine aici, cu atât va avea mai mult chef să rămână. Ştii când şi-a pus în gând să plece? E aici deja de o săptămână, trebuie să-ţi aduc aminte?

„O săptămână deja", se gândi Matthew. O săptămână de când a cunoscut-o pe Hélène. Ce repede zboară timpul!

— După micul... aranjament pe care i-l propun sper că se va arăta rezonabilă şi va consimţi în fine, să ne lase în pace, răspunse el.

Lucas lăsă să-i scape un suspin şi ridică ochii spre cer.

— Dacă te referi la o despăgubire financiară, te găsesc bun, prea bun! Matt, tu nu-i datorezi nimic! Ea nu era decât soţia fratelui tău, în fond, el trebuia să-i asigure viitorul! Sunt sigur că Ben va fi de părerea mea.

Fără îndoială că avea dreptate. Dar un curios sentiment de culpabilitate îl împingea pe Matt să facă un gest în favoarea cumnatei lui. Deodată se gândi la circumstanțele tulburătoare ale morții fratelui său, la beția din ziua meciului fatal. De ce băuse Chase? Şi dacă Fleur îi povestise ce se petrecuse între ei? Nu trebuia să vadă în asta explicația răcirii legăturilor lor fraterne din ultimii ani?

— Nu eşti interesat de Hélène, din întâmplare? întrebă Lucas cu o voce ezitantă.

Matthew tresări.

— Ce idee! Bineînțeles că nu! ripostă el, de îndată ce-şi recăpătă controlul asupra sa.

La aceste cuvinte, o evidentă uşurare se desenă pe fața surâzătoare a lui Lucas.

— A, bun, m-ai liniştit! zise el. O clipă, crezusem.... Nu vezi nici un inconvenient s-o incluzi pe lista invitaților?

— Din contră! răspunse Matthew.

Rămase gânditor un moment. Cum să-i explice acum lui Lucas că motivul care-l determinase să organizeze acest dineu era chiar dorința de a o revedea pe Hélène? De la îmbrățişările lor de pe plajă nu încetase să se gândească la ea şi ştia că nu va avea odihnă atât timp cât n-o va poseda, cât n-o să fie a lui. Ea părea că cedează uşor, afacerea va fi, fără îndoială, repede încheiată. Dar nu-şi imaginase că şi Lucas va cădea pradă farmecelor acestei stranii tinere femei. Ce să facă acum? Orice-ar fi, era prea târziu pentru a anula dineul şi pentru a-şi schimba planurile.

— Sper că soții Sheridan n-or să-i ceară lui Hélène să stea cu copiii, spuse deodată Lucas.

— Nu mă gândisem la asta, dar e într-adevăr posibil, răspunse Matt.

— Crezi că ar vedea cu ochi răi faptul că o curtez pe bona lor? reluă Lucas.

— Ştii ce gândesc. Opinia soţilor Sheridan despre indiferent ce subiect îmi este perfect egală, răspunse Matt cu o indiferenţă prefăcută. Dacă fata te place, nu ţine cont de ei! Bun, pe curând. Mă duc să scriu câteva pagini.

*
* *

O oră mai târziu, aşezat în faţa calculatorului său, Matthew trebui să admită că era total neproductiv.

„Ce i se întâmpla de câtva timp încoace?" se întreba el din ce în ce mai uimit de propriile sale reacţii. Nu mai reuşea să se concentreze asupra lucrului, iar gândurile nu-i încetau să revină la Hélène Graham. Când era în faţa monitorului, i se părea că, între rândurile textului său, zăreşte trăsăturile delicate ale feţei ei, curba graţioasă a pulpelor ei, rotunjimea sânilor ei. Atunci, închidea ochii şi îşi amintea îmbătat de fericire gustul pielii ei, ardoarea sărutărilor ei.

Niciodată până acum vreo femeie nu îl fermecase aşa şi el era atât de derutat, încât nu ştia ce atitudine să adopte. Se ridică, se îndreptă spre fereastra mare numai geamuri care dădea spre mare şi aruncă o privire spre palmierii agitaţi de alizeu.

Distrat, îşi plimbă privirea spre piscina de jos şi o zări pe Fleur, care se tolănea pe un şezlong, cu tubul de cremă de bronzat la îndemână.

Se îndepărtă prost dispus. Dacă Fleur n-ar fi acolo, ar fi plonjat în apa rece şi baia i-ar fi schimbat, poate, ideile. Dar ea era acolo şi el prefera să se lipsească de baie mai

degrabă decât să-i înfrunte prezența. Brusc, se hotărî să facă un tur la Bridgetown. Înnebunea dacă continua să stea în casă, să se învârtă în cerc, gândindu-se la tânăra fată.

Părăsind casa, îl întâlni pe Lucas.

— Am nevoie de puțin aer, o să fac câteva cumpărături în oraș, îi spuse el.

Lucas îi aruncă o privire uimită, dar nu făcu nici un comentariu.

— Foarte bine, pe curând, răspunse el.

Cu un pas rapid, Matthew traversă foișorul umbrit construit în stil spaniol și decorat cu mozaic. Apoi, ocolind grajdurile, ajunse la garaj. Nu avea nici un animal și boxele erau goale. Spre deosebire de fratele său, Chase, Matthew nu încercase niciodată o reală pasiune pentru cai. Deși excelent călăreț, el se mulțumea să călărească din când în când, când ședea la tatăl său.

Odată ajuns la Bridgetown, Matt căută îndelung un loc de parcare. O mulțime pestriță de turiști de toate naționalitățile băteau străzile în căutare de suveniruri. Un grup de americani fotografiau din toate unghiurile statuia amiralului Nelson care trona în centrul pieții Trafalgar. De o parte și de alta a străzii inundată de soare, uimitoare construcții în stil victorian, cărora le-ar fi stat bine și la Londra, își înălțau fațadele migălos lucrate. Ca întotdeauna, Matt era uimit de atmosfera tipic britanică care domnea în micul oraș subtropical.

Lăsând pe dreapta catedrala, unul din cele mai vechi edificii religioase din Barbade, Matthew se îndreptă spre portul unde se legănau somptuoase veliere. Din fericire, găsi un loc lângă librăria unde hotărâse să se oprească un moment...

Traversă mica piaţă umbrită spre care dădeau încântătoare clădiri cu balcoane din fier forjat şi pătrunse în librăria unde era foarte cunoscut.

Becky Grafton, proprietara, o femeie de 50 de ani, îl întâmpină cu un surâs.

— Bună ziua, domnule Artken! Ce vă dau astăzi?

— Nu mare lucru, mi-e teamă, doar dacă nu îmi vindeţi inspiraţie!

— Dezolată, dar articolul acesta nu-l avem în stoc, răspunse Becky râzând. Acestea odată zise, scotociţi puţin prin cărţile noastre, poate spicuiţi vreo idee.

Matthew surâse dezamăgit şi se îndreptă spre masă unde erau prezentate noutăţile. Se pregătea să deschidă o lucrare, când, aruncând o privire în jurul lui, simţi cum inima îi zvâcneşte în piept.

La cealaltă extremitate a magazinului, tocmai zărise o elegantă siluetă feminină, pe care o recunoscu imediat după părul blond închis împletit într-o coadă. Hélène Graham!

El lăsă cartea, care nu mai prezenta nici un interes în ochii lui, şi se îndreptă spre ea. Ca şi cum l-ar fi zărit şi căuta stângaci să-l evite, ea avansă spre raft, întorcându-i cu grijă spatele. Purta un şort de blugi care-i scotea în relief coapsele prelungi şi o cămaşă scurtă care-i dezvăluia talia fină şi Matt îşi spuse, fără să vrea, că nu mai întâlnise niciodată o femeie pe care s-o dorească atât.

— Bună ziua, domnişoară Graham, îi spuse el, când fu aproape de ea. Vă place să citiţi?

Ea păli deodată şi păru că-şi caută cuvintele.

— Da. Adică... Îmi place să citesc. Din nefericire, n-am citit niciodată cărţile dumneavoastră, conchise ea cu un ton straniu de convenţional.

— Nu e obligatoriu, ştiţi, remarcă Matt cu ironie.

Ea puse jos lucrarea pe care o ţinea în mână şi vru să plece, dar Matthew, care-i bloca trecerea, nu se mişcă.

— Apreciaţi mai ales romanele? reluă el, uimit el însuşi de insistenţa sa.

— Îmi plac toate genurile, răspunse ea cu o voce încordată, evitându-i privirea.

— Sunteţi singură? întrebă el atunci.

— Pentru moment, da. Sunteţi amabil să mă lăsaţi să trec? Scuzaţi-mă, dar mă grăbesc.

— Ce vreţi să spuneţi prin cuvintele „pentru moment"? Aţi reuşit să vă debarasaţi de cei doi monştri mici?

Ea păru să ezite.

— Ei petrec ziua la nişte prieteni ai părinţilor lor, spuse ea, în fine, cu o voce abia auzită, ca şi cum regreta că-i mărturisise adevărul lui Matt.

Faţa acestuia se lumină într-un larg surâs.

— Într-adevăr? exclamă el, bucuros.

Hélène se încruntă.

— Da, într-adevăr. Acum, lăsaţi-mă să trec, vă rog. Vreţi să strig? Păreţi cunoscut pe aici şi reputaţia dumneavoastră ar avea de suferit.

— Atunci, înseamnă că m-aţi văzut intrând – conchise el. Aţi intrat în panică şi v-aţi dus să vă ascundeţi în colţişorul ăsta în speranţa că n-o să vă văd.

— N-am intrat în panică! protestă ea. Nu aveam chef să stăm de vorbă, pur şi simplu.

— De ce asta?

Ea îl şfichiui cu privirea.

— Pentru un romancier, sunteţi cam lipsit de imaginaţie, spuse ea, tăios.

Din nou, ea încercă să bată în retragere, dar de data asta Matt avansă pur şi simplu. Erau atât de aproape în prezent că ea-i simţea răsuflarea pe piele şi nu-şi putea reprima un freamăt.

— Sunteţi foarte sălbatică, dintr-o dată, murmură el cu vocea sa caldă. Mai sălbatică decât...

Ea se îndepărtă brusc şi-i aruncă o privire plină de animozitate violentă. „Ce tânără stranie!" se gândi Matt, fascinat de amestecul de senzualitate şi inocenţă pe care-l degaja ea. Cine era în realitate? O simplă fată uşuratică sau o fiinţă mai complexă, mai misterioasă?

— Lăsaţi-mă să trec, murmură ea într-un suflu.

În ochii săi cenuşii, Matt sesiză deodată o licărire de teamă care îl emoţionă infinit de mult. Ea părea hăituită, vulnerabilă ca un animal prins în capcană. Brusc, el simţi nevoia să o liniştească, să o protejeze. Nu voia să-i facă vreun rău, din contră.

— Nu vă ţin prizonieră, spuse el, îndepărtându-se. Dar în momentul în care se dădea la o parte o reţinu cu o mână.

— Dacă am uita ce s-a petrecut în seara dinainte? îi sugeră el pe un ton care implora. Lăsaţi-mă să vă invit rapid la un dejun ca să facem pace. Există un loc agreabil în apropiere.

Din nou ea păli şi păru să ezite. Dar îşi reveni repede. Cu un aer sever îl fixă pe Matt.

— Domnule Artken, nu ţin nici să mă războiesc, nici să fac pace cu dumneavoastră, anunţă ea cu o voce glacială. Vreau să mă lăsaţi în pace, asta-i tot. De altfel, trebuie să mă întorc.

Matthew nu se lăsă descurajat.

— Dar ați zis chiar dumneavoastră că soții Sheridan lipsesc toată ziua! exclamă el.

— Într-adevăr.

— Atunci nu sunteți grăbită!

— Poate că nu...

Jucă totul pe-o carte.

— Înțeleg. Compania mea vă displace și preferați să luați masa singură mai degrabă decât cu mine. În acest caz nu mai este nimic de adăugat.

Vizibil încordată, ea reziștă privirii lui.

— Nu, nimic, spuse ea cu un efort înainte să întoarcă spatele și să se îndrepte spre ieșire.

Matthew rămase plantat acolo luptând cu furia și decepția. De ce se lăsase dus de nas așa de o fată cu care nici nu avea ce să facă?

Deodată Hélène se opri și se întoarse. Apoi avansă cu câțiva pași, ezitând, în direcția lui Matthew.

— Ați spus un dejun rapid? bâigui ea, simțindu-se prost.

Ei se priviră îndelung într-o tăcere încordată.

— Da. Într-un mic restaurant pe care-l știu în port. La două minute de aici.

Ea inspiră adânc pentru a-și stăpâni emoția.

— Atunci... de acord, spuse ea, după o ultimă ezitare. Dacă sunteți într-adevăr sincer și dacă nu vorbim despre ce s-a întâmplat.

Ușoara roșeață care-i coloră fața sfârși prin a-l seduce pe Matthew. Cum putea să aibă un aer atât de fragil și inocent, când reacționase cu o senzualitate atât de vibrantă la săruturile lui? În fața ei, era din ce în ce mai perplex și... complet subjugat.

Când sosiră la restaurant, el o invită să treacă înaintea lui punându-i mâna pe braț și, spre marea lui uimire, acest simplu gest îl tulbură ca cea mai intimă mângâiere. Era ca

un adolescent, îşi spuse el cu dezagreabila impresie că frizează ridicolul.

Un ospătar îi invită în exterior, la o masă de unde se vedea portul şi vapoarele care se mişcau blând în bătaia vântului. Oricine i-ar fi luat drept un cuplu de turişti, se gândi Matt privind-o pe Hélène pe furiş.

Ea observa portul cu interes şi el avu tot răgazul să-i admire gâtul lung care-i dădea o ţinută capului, fineţea cefei şi delicateţea pielii sale sidefii. Ce diferenţă faţă de Fleur, care se încăpăţâna să se prăjească la soare până la obţinerea acelei culori de pâine arsă pe care el o detesta atât de mult!

În timp ce degusta o salată de fructe de mare, ei apreciară un delicios vin alb californian.

— Vă simţiţi bine? întrebă Matthew ridicând paharul spre Hélène.

Era oare efectul vinului sau o domesticise, în fine? Destinsă, aceasta schiţă un zâmbet.

— Foarte bine, răspunse ea blând. Veneam deseori aici cu tatăl meu pe vremuri.

Matthew ezită.

— Tatăl dumneavoastră e mort, nu? întrebă el cu blândeţe.

Ea îi aruncă o privire surprinsă, dar lipsită de orice agresivitate.

— De unde ştiţi?

— Mi-a spus Lucas. Scuzaţi-mă că v-am vorbit despre asta.

— O, nu era un secret. E mort de câteva luni deja.

— Sunt dezolat. Trebuie să fi suferit mult.

Ea nu căută să nege.

— Da, spuse ea, simplu.

Urmară câteva momente de tăcere pe care ea le întrerupse brusc.

— Spuneți-mi, cât timp a fost Fleur soția fratelui dumneavoastră? întrebă ea sărind de la una la alta.

Matthew o privi surprins. De ce o interesa subiectul?

— Ceva mai mult de 15 ani, îmi imaginez, răspunse el distrat. Aveam 16 ani, când Chase ne-a prezentat-o. Ea nu era încă divorțată.

Hélène afișa un aer surprins.

— Ia te uită! A mai fost căsătorită o dată?

O astfel de insistență îl alertă pe Matthew.

— Ce înseamnă toate întrebările astea despre Fleur? întrebă el.

Ea roşi brusc şi Matthew se gândi deodată că ea încerca să lanseze discuția pe un teren neutru, de teamă ca el să nu facă din nou aluzie la ceea ce se petrecuse între ei pe plajă.

— Bun, foarte bine, să vorbim despre cumnata mea, spuse el cu un suspin. Dar să ştiți că Chase n-a distrus un menaj fericit, luându-i-o primului ei soț. Fleur adoră să seducă şi sunt convins că Chase n-a fost prima sa aventură de femeie căsătorită! Vorbesc din experiență.

Hélène păli atât de brusc, că Matthew se îngrijoră.

„Poate că nu suporta soarele?"

— Vă simțiți rău? întrebă el.

— Nu, nu, murmură ea.

Ea aruncă o privire nervoasă la ceas ca şi cum ar fi căutat o scuză să scurteze prânzul, apoi se ridică brusc.

— Trebuie să plec!

Matthew o apucă de braț.

— Aşteptați, vă voi conduce.

— Nu, e inutil. Maria mi-a împrumutat maşina ei.

Ea se simțea atât de slăbită, încât avu impresia că se va prăbuşi dacă mai rămâne în picioare.

— Nu vă simțiți în stare să conduceți, îi spuse el cu un ton care nu admitea replică.

— Ba da! protestă ea. De altfel, lăsați-mă! Toată lumea se uită la noi.

Nu era în obişnuința lui Matthew să provoace scandaluri.

— Foarte bine, spuse el, fără tragere de inimă. Atunci, lăsați-mă, cel puțin, să vă conduc până la maşină.

Nu putea să-l refuze decent şi ei părăsiră împreună restaurantul. Până în momentul în care ajunse la maşina ei, Matthew o susținu de braț, fericit că o simte uşoară şi suplă lângă el. Spre marea lui bucurie, ea nu se îndepărtă de el. Îi era teamă să nu cadă sau se bucura şi ea de acest contact fugitiv? N-ar fi ştiut să spună, dar ar fi dorit ca acest drum să nu se mai sfârşească niciodată.

— Am ajuns, spuse ea, îndepărtându-se brusc de el. Mulțumesc că m-ați condus. Şi mulțumesc pentru acest dejun neaşteptat... şi delicios.

El încercă s-o rețină de braț, dar ea se degajă.

— Țin să vă urmez cu maşina, ca să mă asigur că ajungeți acasă fără probleme. Sunteți atât de palidă...

De data aceasta, ea păru agasată.

— Pot foarte bine să mă întorc singură, domnule Artken. Căutați bine şi veți găsi cu siguranță o altă femeie cu care să vă sfârşiți ziua, dumneavoastră care aveți experiența seducătoarelor!

— Ce vreți să spuneți? exclamă el aruncându-i o privire stupefiată. Dacă faceți aluzie la cumnata mea, vă înşelați!

Ea nu-i dădu răgazul să se explice.

— Nu mă refer la nimic special, i-o reteză ea. Acum, la revedere, îi spuse ea pe un ton sec, deschizând portiera.

Nu avu nici măcar timp să reacționeze și să o întrebe de ce era dintr-o dată atât de dezagreabilă. În câteva secunde, demarase, grăbită, și dădea colțul. Ce semnifica comportamentul ei? Și de ce își concentrase asupra lui Fleur toată animozitatea ei? Firește, cumnata lui era insuportabilă, dar nu o agresase niciodată pe Hélène!

Ridicând din umeri exasperat, el se îndreptă spre propria mașină. Acest dejun începuse sub auspicii atât de bune și sfârșise foarte prost, lăsându-i un gust amar.

Evident, Hélène îi purta pica pentru ceea ce se întâmplase între ei. Dar, cinstit vorbind, el nu era mai vinovat decât ea pentru acel moment de nebunie! Fuseseră pradă aceleiași febre și același val de dorință îi cuprinsese pe amândoi și ei se lăsaseră duși de val. În realitate, ea ar fi trebuit să-i mulțumească! Dacă el n-ar fi pus capăt hârjonelii lor într-un moment de luciditate, ei ar fi făcut dragoste chiar acolo în nisip!

La gândul tinerei femei gemând sub el și a voluptății pe care erau cât pe ce să o împărtășească amândoi, simți dorința trezindu-se în el. „Să faci dragoste cu Hélène trebuia să fie o experiență unică", se gândi el cu dureroasa senzație că a ratat o ocazie minunată.

Pe plajă, Hélène nu făcuse nimic să-l oprească, din contră. Atunci, ce-i reproșează astăzi?

Se întoarse în Golful Dragonului mai morocănos ca de obicei. În loc să-l domolească, această întâlnire cu Hélène îi ațâțase și mai tare simțurile. De data asta, era sigur, nu va mai avea liniște până când ea nu-i va fi aparținut.

Dar, luând în considerare felul în care se despărțiseră, partida dintre ei părea că începe prost.

10

— Cum ți-ai petrecut ziua? o întrebă Tricia pe Hélène la cină.

Luată pe neașteptate, tânăra femeie ezită să răspundă și se mulțumi să explice că s-a dus la Bridgetown, fără să menționeze dejunul cu Matt.

— Într-adevăr, Maria mi-a spus că ai împrumutat mașina ei, comentă Tricia, distrată. Ce idee să mergi în oraș! Cred că dacă aș fi fost în locul tău, aș fi profitat de acele câteva ore de liniște și nu m-aș fi mișcat din casă. Nu găsești că am dreptate, Andrew?

Andrew n-o pierdea din ochi pe Hélène și ea regreta că a ales o rochie atât de decoltată care părea să-i placă nespus patronului său.

— Hélène e mult prea tânără ca să aibă nevoie de liniște, spuse el aruncând o privire puțin amabilă în direcția soției sale.

— Insinuezi cumva că e mai dinamică decât mine? ripostă Tricia cu un ton înțepat. Știu la ce te gândești. Era cât pe ce să le spui și soților Rutherford.

Andrew avu un suspin resemnat.

— Ascultă, Tricia ai petrecut ziua cântându-ți singură osanale, aşa că nu te mira că am avut şi eu chef, din când în când, să restabilesc adevărul, replică el.

— Niciodată nu mi-am cântat singură osanale, protestă Tricia, ofuscată.

— În orice caz, ai fost mai vorbăreață ca niciodată, continuă Andrew. Nu ştiu ce te-a apucat să povesteşti la prieteni istoria familiei lui Hélène. Problemele pe care le-au putut avea tatăl ei sau mama ei n-o priveau decât pe ea.

— Ce-ai povestit despre mama mea? interveni Hélène, deodată în alertă. Eu nu ți-am vorbit niciodată de ea!

— Mi s-au pus întrebări despre tânăra care are grijă de copiii mei şi am fost obligată să răspund, explică Tricia indispusă. Linişteşte-te, n-am făcut nici o confidență. Dar când am fost întrebată dacă erai fiica lui James Grégory, am fost obligată să zic, da! Ce este rău în asta! Drew exagerează ca întotdeauna!

Ea îi aruncă o privire furibundă şi plină de amenințări soțului ei, dar acesta nu bătu în retragere, totuşi.

— Să spunem că ai povestit cu lux de amănunte circumstanțele care te-au făcut s-o angajezi, spuse el. Auzindu-te, ai fi zis că eşti o adevărată Maica Tereza, să vii aşa în ajutorul ei!

— O, opreşte-te, Andrew, te rog! Oricum, ce contează! Nimeni n-o cunoaşte pe Hélène aici, zise Tricia pentru a închide subiectul.

„Nimeni, în afară de Fleur", se gândi Hélène. Şi ea nu avea nici cea mai mică dorință ca spusele Triciei să ajungă la urechile mamei sale. Dar, firește, nu putea sau nu voia să dea explicații soților Sheridan. Astfel se străduia să păstreze tăcerea, felicitându-se că ei n-au aflat de dejunul său cu

Matt. Curioasă şi invidioasă cum era, Tricia n-ar fi pierdut ocazia să bârfească pe seama ei...

De altfel, lui Hélène i-ar fi fost greu să le explice ce-l împinsese pe Matt să o invite aşa, căci nici ea nu pricepuse motivul gestului său.

Din punctul ei de vedere, din contră, lucrurile erau clare - încerca ea să se convingă pentru a risipi vagul sentiment de culpabilitate care o urmărea încă de la acest prânz luat cu el. Ea nu acceptase decât în speranţa că va afla ceva informaţii despre Fleur şi n-a fost decepţionată. Într-adevăr, ceea ce lăsase Matt să se înţeleagă despre ambiguitatea raporturilor sale cu cumnata lui îi confirmaseră bănuielile.

În plus, Fleur însăşi nu a făcut secrete intenţiile ei în ceea ce-l priveşte pe Matt. Nu mărturisise ea, fără nici o jenă, fiicei sale că măritându-se cu Chase, ea nu-l alesese pe fratele care trebuia şi că voia să-şi scoată pârleala în viitorul apropiat? Mesajul era foarte clar...

*
* *

Zilele următoare aduseseră un răgaz binevenit tinerei femei. Andrew şi Tricia lipsiseră de acasă mai multe seri la rând pentru a se întâlni cu prietenii la restaurant, şi Hélène profita de asta pentru a petrece seri întregi citind. Tensiunea internă care-o chinuise în primele zile părea că se domolise.

Henry şi Sophie se obişnuiseră cu noul lor ritm şi, din fericire, nici Fleur, nici Matt nu mai apăruseră pe plajă. De acum încolo, Hélène nu se mai temea să supravegheze copiii ocupaţi să construiască castele de nisip pe malul mării.

Dar acest calm aparent nu putea să dureze. Se scurseseră aproape două săptămâni când, într-o dimineață, Tricia sosi triumfătoare la micul dejun, agitând în mână o scrisoare.

— V-am spus eu că ne vor invita, zise ea cu un surâs vesel de copil. Suntem invitați mâine la prânz în Golful Dragonului.

— La prânz? se miră Andrew.

— Da! Şi eu care nu mai speram nici măcar o invitație la un aperitiv, am crezut că am citit prost. E minunat! Fleur chiar a specificat că putem aduce şi copiii cu noi.

Schiță un surâs forțat şi îi aruncă o privire complice lui Hélène.

— Pariez că e ideea lui Lucas. Nu-i este indiferentă Hélène, şi invitând toată familia, inclusiv copiii, era singurul mijloc de a se asigura de prezența ei.

Hélène o fixă pe Tricia, cu un aer aiurit.

— Prezența mea? exclamă ea, în culmea uimirii.

— Da! Am uitat să-ți spun că numele tău este menționat pe invitație.

*
* *

Timp de 24 ore, Hélène căuta prin toate mijloacele un protest ca să nu se ducă în Golful Dragonului. Mai întâi, ea nu dorea să-l revadă pe Matt. În plus, în ciuda protestelor acestuia din urmă, ea era sigură că fusese ceva între Fleur şi el şi nu voia pentru nimic în lume să aibă confirmarea. Cu cât se ținea mai la distanță şi de unul şi de celălalt, cu atât mai bine.

Mai ieri, la librărie, simplul fapt că l-a revăzut îi provocase o emoție intensă. Fără să vrea, îşi reamintise de

săruturile lor şi un val de căldură o cuprinsese insidios. Matt era atât de seducător cu ochii săi verzi, dornici, cu trăsăturile sale armonioase şi virile totodată, cu acel fel de a se mişca natural şi senzual!

De ce acceptase să ia masa cu el? Înţelepciunea i-ar fi spus să refuze, dar problema era că Matt o făcea să uite de orice urmă de înţelepciune...

Paradoxal, această tristă constatare o determină să accepte invitaţia lui Fleur. Conştientă de vulnerabilitatea ei în prezenţa lui Matt, îşi aruncă o provocare ei înşişi. Ducându-se în Golful Dragonului, ea îşi va dovedi sieşi că Matthew Artken nu reprezenta nimic pentru ea... sau, cel puţin, va încerca!

*
* *

— Te duci în şort? exclamă Tricia privind-o pe Hélène cu un aer reprobator. Dar ai putea măcar să-ţi pui o rochie! Ce va crede Fleur, care e mereu atât de elegantă!

Opinia lui Fleur îi era total indiferentă, se gândi Hélène în forul ei interior. Cât despre modul de a se îmbrăca al mamei sale era atât de provocator, încât ea n-ar fi vrut pentru nimic în lume să-i semene.

— Şorturile sunt la mare modă, interveni Andrew aruncând o privire insistentă la picioarele lungi ale lui Hélène.

Vexată, Tricia ridică din umeri.

— Oh, nu contează! Oricum, Hélène va cina, probabil, cu copiii, replică ea.

Tânăra femeie nu protestă. De altfel, această soluţie îi convenea perfect, în măsura în care îi permitea să evite compania lui Matt şi a lui Fleur.

— Crezi c-o să vedem dragoni? întrebă Sophie.

Tricia se întoarse şi-i aruncă o privire severă.

— În fine, Sophie, e a zecea oară când îţi explic că nu există dragoni. Fii cuminte şi taci!

Traseul în maşină, deşi scurt, i-a pus la încercare. Vehiculul nu era climatizat iar Tricia nu voia să se deschidă ferestrele, de teamă ca vântul să nu-i deranjeze coafura. Indiferentă la inconfortul impus celorlalţi ea scoase sunete de admiraţie când impozantele grilaje, care marcau intrarea pe domeniul lui Matt, se deschiseră în faţa lor, dezvăluind parcul somptuos cu minunate flori tropicale, apoi, în planul din spate, imensa casă ale cărei balcoane din fier forjat dădeau spre palmieri şi ocean.

— Ce bogat trebuie să fie Matt! remarcă ea fără cea mai mică urmă de delicateţe, aruncând o privire uimită la atâta lux.

Ea nu observă nici măcar că Sophie, care abia ieşise din maşină, era de o paloare impresionantă şi părea că se simte rău. Hélène se ocupă de fetiţă şi o duse mai la o parte unde vomă.

— Sunt dezolată, îi spuse Tricia lui Matt care sosea. Fata mea nu suportă nici cel mai mic traseu auto. Ai zice că o face intenţionat.

— Nu-i nimic, şi eu eram ca ea când eram copil, şi o compătimesc din toată inima, răspunse Matt, aruncând o privire lui Hélène, care se aplecă pentru a-şi disimula emoţia.

El era mai seducător ca niciodată, într-un pantalon de in care-i accentua fineţea şoldurilor şi forţa coapselor.

— Aveţi o proprietate somptuoasă, interveni Andrew.

— Da, stau bine aici, replică Matt. Veniţi, o să vi-l prezint pe tatăl meu. Apoi le voi arăta lui Hélène şi Sophie unde se pot răcori.

— Dar e inutil, zău! exclamă Tricia, vizibil indispusă. Sophie se simte foarte bine.

Ea fu întreruptă de Henry. Luând mâna lui Matt cu un gest hotărât, el îl fixă cu atenție.

— E adevărat că nu sunt dragoni la tine? îl întrebă el, în fine, cu o voce nesigură.

— Din cei mari, mi-e teamă că nu. Dar, liniştește-te! Avem mulți mai mici! răspunse el cu un surâs complice către Hélène.

Cu un gest, el arătă şopârlele care fugeau pe ziduri şi răspunsul său păru să-l satisfacă pe băiețel.

— N-am văzut niciodată un loc atât de minunat! exclamă Tricia, în timp ce Matt îi escorta spre piscină.

Era servit aperitivul pe terasa pavată cu dale mari de lut ars, care accentuau şarmul mediteranean al ansamblului. Un chioşc de verdeață, cu flori tropicale, adăpostea masa şi scaunele de razele arzătoare ale soarelui.

Fleur, îmbrăcată cu un compleu roz, relativ discret, îi întâmpină cu surâsul pe buze şi le prezentă pe tatăl lui Matt, un bătrân energic, dotat cu aceeaşi distincție naturală ca fiul său.

Hélène, care se temuse un moment că Fleur va dezvălui relația lor de rudenie, fu uşurată să constate că mama ei abia o privea.

— Tata, vrei să serveşti tu aperitivul? întrebă Matt. Sophie s-a simțit rău şi are nevoie să se răcorească. O să-i arăt baia lui Hélène.

Ben aruncă o privire amicală acesteia din urmă.

— Nici o problemă, Matt, mă ocup eu de toate. Tu n-ai decât să profiți ca să-i arăți casa acestei tinere.

Judecând după privirea ei, pe cât de surprinsă, pe atât de supărată, Fleur nu era încântată de această sugestie.

— Hai, Matt, că e ridicol! exclamă ea. Sala de baie este în capătul coridorului, nu-i nevoie să o însoțești pe Hélène. Nu mai e copil.

— Și dacă asta îmi face plăcere? ripostă Matt cu un ton care nu admitea replică.

Încurcată, Hélène îl urmă cu îngrijorare. De ce insista el să o escorteze? Ea nu ținea câtuși de puțin să se găsească singură cu el. Cu inima bătându-i cu putere, ea traversă în urma lui o serie de camere, unele mai drăguț mobilate ca altele. Ajunseră în fine într-o sală de baie pavată cu marmură, la care fiecare perete era o imensă oglindă.

— Revin să vă iau în câteva minute, spuse Matt. Această sală de baie este rezervată invitaților, prosoapele sunt la dispoziția dumneavoastră.

Rămasă singură, Hélène examină fără să vrea reflexul pe care i-l trimitea oglinzile și regretă că n-a urmat sfaturile Triciei. Într-adevăr, bluza mulată îi desena sânii cu o precizie aproape indecentă, iar șortul său, bine decupat pe pulpe, îi păru foarte puțin potrivit pentru cineva care dorea să treacă neobservat.

Acesta să fi fost motivul pentru care Matt o privise cu ochii lui verzi cu o lumină tulbure care o răscolise? N-ar fi știut să spună, dar cu cât trecea timpul, cu atât regreta mai tare că a acceptat invitația lui. Căci departe de a-i arăta lui Matt că el nu reprezenta nimic pentru ea, evenimentele erau pe cale să-i demonstreze contrariul.

În prezența lui, ea nu mai era aceeași. Sub privirea lui, ea își pierdea toate mijloacele de apărare.

Oare cum avea să se termine această încercare?

11

— Ce e asta? întrebă Sophie plonjând cu mâna într-un castronaş de ceramică, umplut cu petale mirositoare.

Hélène încrunta sprâncenele.

— Un aranjament floral, dragă. Lasă-l!

— Ce frumos miroase!

— Pentru asta e. Nu pune mâna, te rog.

Sophie, decepţionată îşi retrăgea mâna când sosi o femeie, plinuţă, cu un surâs amical.

— Micuţa se simte mai bine? întrebă necunoscuta mângâind părul copilului cu un gest plin de solicitudine.

După uşorul ei accent străin, Hélène înţelese că era vorba de Ruth, guvernanta lui Matt, despre care îi vorbise Maria.

— Mulţumesc, Sophie e în deplină formă acum, răspunse ea. Din fericire, stările ei de indispoziţie nu durează niciodată prea mult.

— Am o surpriză pentru tine, Sophie, îi spuse Ruth. Am pregătit sucuri din fructe proaspete. Îţi plac? Poate că vrei şi o îngheţată?

În acel moment, Matt apăru în spatele uşii.

— Înghețatele lui Ruth sunt bune, îi şopti el la ureche lui Sophie, pe un ton confidențial. În locul tău, aş accepta.

Ruth făcu o mutriță ironică.

— Dacă sunteți cuminte, va fi şi pentru dumneavoastră, îi spuse ea cu familiaritate lui Matt, luând-o de mână pe fetiță. Vino, te duc să guşti din înghețatele mele, Sophie.

Încântată, fetița îi făcu semn cu mâna lui Hélène şi o urmă pe Ruth.

De îndată ce rămase singură cu Matt, tânăra femeie se simți extrem de prost.

— Ruth... Este guvernanta dumneavoastră, nu-i aşa? E foarte simpatică, bâigui ea pentru a zice ceva.

Cum Matt nu-i răspundea şi continua s-o observe în tăcere, starea sa de indispoziție crescu. Trebuia neapărat să găsească un pretext să părăsească camera şi să întrerupă această situație stânjenitoare îşi spunea ea, înnebunită.

— Mă duc după ceilalți, anunță ea, în fine. Henry pare foarte tulburat azi şi Tricia nici nu mai ştie ce să facă cu el, probabil.

— Henry este fiul său, se pare că uitați acest lucru, remarcă Matt. Trebuie să învețe să-l controleze.

— Poate, dar pe moment eu sunt obligată să mă ocup de el. În plus, aşa cum o cunosc eu trebuie să fie moartă de gelozie pentru că eu am văzut casa dumneavoastră şi ea nu, adăugă Hélène, dezamăgită.

— Nu v-am arătat nimic, încă! continuă Matt căruia puțin îi păsa de Tricia, în aparență. Chiar voiam să vă arăt priveliştea care se vede din camera mea, cea mai frumoasă din toată casa. Veniți?

Această propunere o luă pe Hélène pe neaşteptate. Primul reflex al ei a fost să refuze, pentru a scurta pe cât

posibil timpul petrecut cu el care îi făcea atât de rău dar se gândi că această reacție l-ar mira pe Matt. N-avea nici un motiv să nu accepte propunerea sa, în fond anodină.

Ar fi preferabil să se comporte ca și cum n-ar afecta-o pentru a nu-i trezi atenția asupra tulburării de care era cuprinsă. Ea acceptă timid, cu un semn din cap, și-și urmă gazda până în apartamentele sale, o suită de camere, unele mai rafinate ca altele. Traversă rapid un salon mic și un birou, mobilate stil 1930.

Când ajunseră în camera lui, Matt închise în urma lor ușa cu două canaturi și Hélène simți cum inima îi bate puternic. „Ce voia de la ea?" se gândi ea, tulburată. „Va avea curajul să-l respingă, dacă el va încerca s-o îmbrățișeze?"

La gândul ăsta, ea simți că se clatină pe picioare și îi fu foarte greu să-și recapete controlul.

În timp ce Matt deschidea imensa fereastră numai din geamuri, ea aruncă o privire în jurul ei. Și acolo, decorația de o eleganță subtilă revela omul de gust. Albul, tenta dominantă, era asortat cu griul care se regăsea în tapetele murale și în draperiile patului. Gravuri vechi agățate pe pereți evocau Anglia, în timp ce mobilele de acaju cu linii epurate odihneau ochiul.

— Veniți să admirați spectacolul, spuse Matt.

Hélène îl urmă pe balconul care dădea deasupra Golfului, remarcând cu îngrijorare că terasa pe care era servit aperitivul nu era prea departe. Numai să nu fi observat Tricia prezența lor!

Țipătul strident al lui Henry o făcu să se aplece un pic mai mult și ea constată că acum toată lumea se adunase pe marginea piscinei în spatele unei perdele de verdeață. Henry

se scălda împreună cu tatăl său, în timp ce Tricia stătea de vorbă cu Fleur.

Brusc, Hélène se ridica şi părăsi balconul.

— Trebuie să plec acum, spuse ea. Lipsesc de cel puţin o jumătate de oră. Sunt aici pentru a mă ocupa de copii, nu pentru...

— Sunteţi aici pentru că eu v-am invitat, o corectă Matt. Din nefericire, n-am putut face altfel decât să invit şi familia Sheridan în acelaşi timp.

Cu un gest brusc, el închise în spatele lor fereastra şi zgomotele exterioare dispărură deodată. O tăcere adâncă se instaură în cameră, în timp ce Hélène simţea un nod ciudat în gât.

„Ce semnifica reflecţia lui Matt?" se gândea ea în plină confuzie.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, bâigui ea forţându-se să surâdă.

Matt o privi atât de intens încât coborî ochii.

— Asta n-are nimic de-a face cu gentileţea, o corectă el, cu un ton abrupt, o ştiţi foarte bine. V-am invitat fiindcă îmi plăceţi. Vă este suficient ce v-am explicat.

De data aceasta tinerei femei i se tăiară picioarele. Nimic nu o pregătise pentru o abordare atât de directă şi ea nu ştia cum să reacţioneze. Totuşi trebuia să pună capăt acestei conversaţii înainte să fie prea târziu, înainte ca ea însăşi să-şi piardă controlul. Ceea ce se petrecuse pe plajă nu trebuia să se repete.

— Ei bine, adică..., începu ea. Nu cred că...

—... că e o idee bună? Oricum n-aveam de ales. Trebuia să vă revăd.

Îi atinse obrazul cu degetul.

— Domnule Artken...

— Matthew, i-o reteză el.

Ea ezită, în culmea supliciului.

— Atitudinea mea de data trecută ţi-a dat poate o falsă impresie, spuse ea cu vocea ezitantă. Nu sunt...

Ea se opri, moartă de ruşine şi conştientă că friza ridicolul.

— Interesul tău mă flatează, reluă ea cu preţul unui mare efort, dar îţi pierzi timpul. Mă duc după ceilalţi.

Spre stupefacţia lui Hélène, el se depărtă imediat. Dar nu o scăpa din ochi şi privirea arzătoare o răscolea. Luptând contra valului de căldură ce o cuprindea, ea făcu un efort pentru a se îndrepta spre uşă, dar el o reţinu, apucând-o de braţ.

— Îţi e cald, îi şopti el încet. Ar trebui să faci un duş să te răcoreşti.

— Un duş?! exclamă ea, incredulă.

— Da, ador să văd apa curgând pe pielea ta. Ai un corp de zeiţă, o ştii?

Înspăimântată, ea se depărtă brusc.

— Eşti nebun! spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Tu mă înnebuneşti! protestă el cu o voce plină de dorinţă.

Ar fi trebuit să o ia la fugă, dar nu avu forţa s-o facă. Când se aplecă asupra ei, ea nu mai rezistă...

Tremurând de emoţie ea se lăsă în voia lui, ca hipnotizată, incapabilă să schiţeze cel mai mic gest pentru a-l opri.

Atunci, el îşi puse buzele pe ceafa ei şi ea nu-şi putu reţine un geamăt.

— Încerci aceeaşi dorinţă ca şi mine, mărturiseşte-o, adăugă el la urechea ei.

— Te înşeli, protestă ea fără nici o convingere, conştientă că ducea o luptă pierdută dinainte.

De ce în faţa acestui bărbat devenea alta? Doar o privire de-a lui, doar un gest de-al lui şi ea trecea în aşteptare, avidă să înveţe o dată cu el gesturile dragostei. Scurta lor îmbrăţişare de pe plajă îi lăsase un gust de neterminat şi ea ştia din instinct că ei n-au făcut decât să prefigureze bucuriile simţurilor, că ceea ce le rămânea de descoperit era mai minunat decât şi-ar fi putut imagina ea. Matthew Artken o fascina. De ce, când ea a ales să rămână până acum virgină şi să se păstreze pentru bărbatul vieţii ei, de ce se simţea dintr-o dată gata să se dăruiască unui cvasi-necunoscut?

Înnebunise. Trebuia să rupă vraja care o menţinea captivă dacă mai avea timp. În plină confuzie, ea încercă un ultim efort.

— Matthew, spuse ea cu o voce abia auzită, trebuie să plec.

— Nu, rămâi, spuse el strângând-o deodată în braţe.

— Lăsă-mă. Nu putem...

El o apucă de mijloc şi o presă de el, atât de tare, încât ea n-a mai avut nici o îndoială despre intensitatea dorinţei sale.

— Ba da, putem. Visez la asta, Hélène, din seara aceea când m-ai vrăjit.

Ea încercă uşor să se destindă, dar renunţă curând, pradă unei febre care mătura în drumul său orice urmă de consideraţie rezonabilă. Ascunsă la pieptul lui Matt ea nu se mai gândea decât la corpul lui viril şi puternic lipit de ea, la buzele nesăţioase de la care aştepta sărutările. În fine, gura lui Matt o găsi pe a sa. Într-un ultim efort de raţiune, Hélène încercă un moment să-i reziste, dar ardoarea

partenerului său îi alungă şi ultimele ezitări. Cum putea să nu răspundă acestei sărutări care-o ardea? Buzele lui Matt se presau pe ale ei, sărutând-o cu pasiune şi ea fu curând cuprinsă de un vârtej de plăcere senzuală şi se înmuie în braţele lui.

Ritmul sărutărilor se acceleră şi ea avu senzaţia îmbătătoare că nimic de acum înainte nu va putea să-i mai oprească, că de data aceasta vor atinge împreună suprema plăcere. Ea ignora ce o aştepta, dar ştia deja că această descoperire va fi minunată. În momentul acela, singura sa dorinţă era ca el să facă din ea o femeie deplină, deosebită.

El se îndepărtă un moment şi, din instinct, ea căută să-l reţină, crezând că o abandonează ca prima oară. Dar nu era aşa. Din contră, el începu s-o dezbrace cu asemenea grabă care trăda violenţa dorinţei sale.

Când fu goală în faţa lui, Hélène încercă un sentiment trecător de jenă. Dacă el n-o găsea aşa frumoasă cum spera? Dacă regreta?

Dar lucirea admirativă din ochii lui o linişti curând şi ea se oferi privirii lui, fără pudoare, mândră de feminitatea ei.

Curând şi el fu gol. Fără un cuvânt, el o întinse pe pat şi se lungi alături de ea.

O mângâie îndelung, jucându-se cu buclele ei, atingând uşor cu degetul liniile corpului său ca şi cum ar fi vrut să înveţe să-l cunoască înainte să-l posede. Ea se lăsa, vibrând de emoţie, descoperind o dată cu el cât de receptivă era fiecare porţiune din pielea ei la mângâierile lui, încercând senzaţii atât de noi şi de puternice, încât era încântată de asta. Apoi el se aplecă asupra ei, şi cu buzele sale îi mângâie sânii, mai întâi uşor, apoi din ce în ce mai intens. Încordată cu toată fiinţa ei, ea se arcui pentru a se oferi mai bine

sărutărilor lui. Când, cu dinții, îi muşcă uşor sfârcurile, ea strânse buzele ca să nu strige de plăcere.

I se părea că o lume nouă se deschidea în fața ei, o lume magică de senzualitate şi fericire. Ea refuza să se gândească la ce va urma. Chiar dacă era o nebunie, va merge până la capăt cu Matt.

Mângâierile acestuia deveniseră din ce în ce mai îndrăznețe, şi Hélène începu să geamă, incapabilă să-şi controleze valul de căldură care-o cuprindea. Ca şi cum el ar fi ghicit dorințele sale cele mai secrete, el îi lua mâna blând şi o conducea pentru ca ea să-i descopere, la rândul ei, virilitatea, învățând-o unul câte unul gesturile dragostei. Respirația li se acceleră, gurile se întâlniră într-o sărutare pasională care nu era decât o repetiție pentru ceea ce avea să urmeze.

– Hélène, mă înnebuneşti, spuse Matt. Nu mai pot aştepta.

Atunci simți greutatea lui Matt asupra ei, apoi o durere fulgerătoare, care nu dură decât o secundă şi care o făcu să scoată un țipăt uşor.

— Hélène! exclamă Matthew.

Un moment, el rămase nemişcat, privind-o fix, nevenindu-i să creadă.

Când se prăbuşi peste ea, lacrimi amare apărură în ochii tinerei femei.

De ce, tot ce a fost atât de frumos, atât de minunat s-a încheiat cu un asemenea fiasco? Ăsta era actul dragostei?"

12

Când Matt îşi veni în fire, se uită la Hélène cu stupoare şi expresia pe care o citi pe trăsăturile sale îndurerate îl lăsă perplex.

Atunci când se pregătea să-i ceară energic explicaţii, să-i reproşeze tinerei femei că nu l-a avertizat de virginitatea ei şi că l-a pus în faţa faptului împlinit, el simţi cum îi dispare agresivitatea.

Palidă, cu faţa udă de lacrimi, Hélène îi evita privirea şi îi păru deodată atât de vulnerabilă, atât de pierdută, încât renunţă să-i agraveze starea. „Ce-ar fi făcut el, dacă în ultimul moment, ea l-ar fi prevenit?" se gândi el, deodată. El nu obişnuia să profite de lipsa de experienţă a cuceririlor lui! Dar, ar fi avut el curajul să renunţe să facă dragoste cu ea, când visase atâta la acest moment? Nu era sigur...

Hélène Graham l-a vrăjit pur şi simplu, îşi spuse el închizând ochii şi strângându-se lângă ea. Ea era dulce şi caldă alături de el; imperios, Matt simţi deodată cum se trezeşte dorinţa în el. Aşa de tare că nu se mai gândea decât cum să o posede din nou, dar de data asta învăţând-o încet, încet, plăcerea împărtăşită.

— Lasă-mă, murmură ea, încercând să scape.

Departe de a o asculta, el o apucă blând de barbă şi o forţă să-l privească.

— Câţi ani ai?

— Ce te interesează?

— Mă interesează, răspunse el, fără să mai dea explicaţii.

— 22.

Ea se mişcă din nou, fără succes.

— Acum că ai obţinut ce voiai, lasă-mă să plec!

El reprimă furia pe care această reflecţie nejustificată o provoca asupra lui.

— Cum se face că ai ajuns la vârsta asta fără să...? întrebă el fără să termine fraza.

Ea îl sfidă cu privirea.

— Te miră, nu? îi aruncă ea. Nu toate femeile sunt ca...

Matt crezu că ea avea să spună „Fleur", dar ea tăcu brusc.

— Sunt dezolată dacă ai fost surprins, adăugă ea, nici pentru mine lucrurile nu s-au petrecut aşa cum mă aşteptam.

O lucire îndurerată îi traversă privirea de un gri profund. Intrigat şi rănit, Matt întinse mâna şi îi atinse obrazul.

— E un mod deghizat de a-mi spune că ai fost decepţionată?

— Nu, deloc! exclamă ea, râzând fără să vrea.

Emoţia ei era atât de dezarmantă, confuzia ei atât de evidentă, încât el simţi dorinţa imediată de a o consola, de a o linişti. Îi înconjură umerii cu braţele şi strângând-o lângă el, fu surprins să constate că ea nu-i mai opunea de data asta vreo rezistenţă.

— De ce ai rămas? îi murmură el la ureche. Dacă m-ai fi prevenit, aş fi înţeles şi n-aş mai fi insistat niciodată; nu te-aş fi forţat, dacă aş fi ştiut.

Răscolită, Hélène simţi din nou pe gât respiraţia caldă a lui Matt şi inspiră mirosul lui îmbătător aşa cum te impregnezi cu un parfum bun.

— Nu ştiu de ce n-am spus nimic, mărturisi ea, încet. Mi-a fost teamă de reacţia ta, probabil. Teamă c-o să mă găseşti proastă.

Ea se îndepărtă uşor şi Matt simţi că ea era din nou încordată, în defensivă. De ce se temea de el? Şi de ce avea atât de puţină încredere în ea însăşi? Nu-şi dădea seama, oare, cât era de dorită şi că senzualitatea ei nu cerea decât să se exprime? Brusc, simţi nevoia s-o liniştească şi să-i dovedească puterea pe care, fără să vrea, o deţine inconştient asupra lui. Le rămâneau atâtea gesturi pe care să le descopere împreună.

— Vino, îi spuse el brusc, ridicându-se şi trăgând-o spre el. Duşul de care vorbeam adineauri, o să-l facem acum. Împreună...

Uimită, ea se pregătea să protesteze, dar el i-o luă înainte. Cu un gest hotărât, el o luă în braţe şi o duse în sala de baie. Acolo, dădu drumul la duş şi o trase în cadă. Apoi îi întinse săpunul, rezistând dorinţei să o săpunească el însuşi.

Confuză, Hélène, se săpuni, apoi se clăti, cu senzaţia atât de tulburătoare că Matt nu pierdea nici un gest. Privirea sa insistentă o ardea şi îi fu foarte greu să nu-şi trădeze tulburarea.

Apoi, fără un cuvânt, Matt ieşi de sub duş şi luă două prosoape imense puse pe o măsuţă de marmură. După ce

s-a şters rapid, el o înfăşură pe Hélène în prosopul pluşat şi o trase din nou spre pat.

Ce i se întâmplă? Niciodată până acum nu mai încercase această dorinţă de a merge mai departe într-o relaţie, de a împărtăşi mai mult decât un simplu moment de fericire senzuală. Până-n prezent, avusese grijă ca în fiecare din legăturile lui să nu se angajeze vreodată pe plan afectiv, preferând să rupă această legătură imediat ce partenera se arăta prea posesivă.

Cu Hélène, pentru prima oară în viaţa lui, rolurile se inversaseră. Ea se eschiva, insesizabil, tocmai atunci când el voia s-o îmblânzească, să o protejeze.

Cu un gest ezitant, aproape timid, îşi puse buzele pe ale sale, foarte blând pentru ca să n-o sperie. Ea rămase mai întâi nemişcată, fără să manifeste cea mai mică reacţie.

Atunci, jucând totul pe o carte, el forţă cu limba buzele sale, în speranţa că va doborî barierele invizibile pe care ea le ridica între ei.

Şi miracolul avu loc: chiar atunci când avea să se oprească convins de-acum înainte că ea se eschiva şi că nu-şi va atinge vreodată scopul, o simţi cum se abandonează în braţele sale, cum se destinde ca şi cum ar fi încetat în fine să lupte contra ei înseşi. Mai violent decât prima dată, dorinţa de a o simţi a lui îl cuprinse pe Matt cu asemenea ardoare, că dacă n-ar fi devenit raţional, ar fi avut-o pe loc.

Dar el voia s-o îmblânzească, să aştepte ca ea să se lase în fine, supusă. De data aceasta va fi răbdător, atent.

Ea a fost cea care l-a surprins. Pe când se temea încă de respingerea ei, ea începu să răspundă mângâierilor sale timide cu o îndrăzneală care îl uimi. Ea prinse curaj, încetul cu încetul, încât găsi singură gesturile dragostei.

— Nu-ţi imaginezi ce efect ai asupra mea, îi şopti el la ureche cu o voce răguşită.

— Nu, dar ştiu efectul pe care tu îl ai asupra mea..., îi răspunse ea fără falsă pudoare.

Cu un gest care-l emoţionă profund pe Matt, îl atrase către ea.

— Crezi că va fi diferit de data asta? murmură ea cu o voce aproape temătoare.

Răvăşit de atâta încredere şi sinceritate, Matt o strânse în braţe gata s-o sufoce.

— Sunt sigur de asta, răspunse el, în timp ce, închizând ochii, ea se lăsa pe spate pentru a-i primi mai bine mângâierile.

*
* *

Un moment mai târziu, când reluă, încetul cu încetul, contactul cu realitatea, Matt se gândi la cele câteva vorbe schimbate înainte să plonjeze amândoi în vârtejul minunat al plăcerii împărtăşite. Această experienţă tulburătoare era total diferită de ceea ce cunoscuse mai înainte.

De data aceasta, el avu sentimentul că a dat în aceeaşi măsură în care a primit, că a luat tot atât cât a oferit.

Nu numai că Hélène şi cu el şi-au procurat reciproc o plăcere de nespus, dar el avea sentimentul că ei comunicaseră prin tot ceea ce fiinţa lor avea mai profund, că se întâlniseră în relaţiile lor cele mai intime. Niciodată în trecut, el nu mai avusese sentimentul că s-a dezgolit atât fizic, cât şi emoţional. Ce putere magică deţinea Hélène asupra lui

pentru a-l transforma astfel? Era înspăimântător şi minunat totodată...

El o privi cu tandreţe, agăţată de umărul lui, în fine domolită. Ea îi surâse ca într-un vis, apoi păru să realizeze unde se găsea.

— Va trebui să plec imediat..., spuse ea cu regret.

— Ştiu, răspunse el, atingându-i cu un deget sfârcul unui sân.

Ea reprimă un freamăt şi îi aruncă o privire intensă.

— A fost bine pentru tine? întrebă ea, timid. Nu te-am decepţionat de data asta?

— Decepţionat? Eşti nebună! exclamă el surâzând. Dar tu, ce crezi, cum a fost pentru tine?

O gravitate îi marcă deodată trăsăturile tinerei femei şi surâsul său încremeni.

— A fost mai minunat decât aş fi îndrăznit să-mi imaginez vreodată. Cum să-ţi spun? Eu....

El îi închise gura cu un sărut, pradă unei intense emoţii.

— O să-mi explici asta, în detaliu, mai târziu, spuse el surâzând. Când ceilalţi vor fi plecat.

— Ceilalţi?

Ea se ridică brusc.

— Da, ceilalţi, zise Matt, calm. Ei au înţeles, cu siguranţă, ce se petrece în prezent. În orice caz vor sfârşi prin a afla. Care e problema?

Ca pentru a răspunde la întrebarea sa, se auzi deodată o uşă trântindu-se, apoi un zgomot de paşi sacadaţi apropiindu-se.

Înainte ca Matt şi Hélène să aibă timp să reacţioneze, Fleur năvăli în cameră furioasă, urmată de Lucas, care încerca, evident s-o reţină.

Matt, redus la neputinţă prin goliciunea sa ascunsă în grabă sub un cearşaf şi scandalizat de aşa un comportament, se pregătea să o împroaşte cu injurii pe cumnata lui, când ea i-o luă înainte:

— Cum îndrăzneşti? îi strigă ea cu o voce foarte ascuţită.

Îngrozită, Hélène asista la scenă ca şi cum ar fi fost vorba de o tragi-comedie proastă. „Cum ajunseseră acolo?" se întreba ea, consternată. „Cum îndrăznea Fleur să strice astfel ceea ce se petrecuse între ei?"

Dintr-un salt, Matt sări jos din pat. Apucând un prosop pus pe fotoliu îl înnodă în jurul şoldurilor şi, ameninţător, se apropie de Fleur.

— Ieşi de aici imediat înainte să te dau eu pe uşă afară! îi strigă el.

— Am încercat să o reţin, dar ea era într-o stare aşa de agitată, interveni Lucas, evident simţindu-se prost. Fă-o să înceteze. Ce vor crede ceilalţi?

— Ce gândesc ceilalţi mi-e perfect egal. Singurul lucru care mă interesează e să mă debarasez de nebuna asta. Ia-o de aici înainte să devin mai rău. Vreau să părăsească casa mea imediat.

Fleur îi aruncă o privire rea. Apoi, în tăcerea care se lăsase, schiţă un surâs batjocoritor.

— Pot să o iau şi pe fiica mea cu mine? întrebă ea în fine.

Matthew o privi fără să înţeleagă.

— Hélène nu ţi-a spus că e fiica mea? se miră Fleur cu vocea sa ascuţită. Din ce alt motiv crezi tu că a venit la tine?

— Fals, bâigui Hélène.

— Ce e fals? întrebă Matt cu violență. Că Fleur e mama ta sau că din cauza asta te-ai culcat cu mine?

Hélène deveni palidă.

— Sunt fata ei, dar...

Matt nu o lăsă să termine.

Într-o clipă se prăbuşea visul lui cel mai minunat. Cea pe care, timp de câteva minute, a avut certitudinea că o iubeşte era fiica acestei Fleur, care îi inspira cel mai profund dispreț. Toată asta era doar o farsă bine pusă la punct şi el, neputincios, se lăsase prins în capcană. Fusese victima unor reglări de conturi între mamă şi fiică. Imposibil, îşi spuse el, refuzând încă să admită adevărul şi să renunțe la o fericire întrevăzută pentru foarte scurt timp. Şi totuşi, Hélène nu negase...

13

— Aveți o scrisoare, domnișoară Grégory! strigă dna Reams de îndată ce o zări pe Hélène pe palier.

Bătrâna doamnă, la care Hélène închiriase o cameră de aproape trei luni, părea foarte curioasă să știe cine îi scrisese tinerei sale locatare, dar aceasta din urmă puse misiva în buzunar fără ca măcar să se ostenească s-o deschidă.

— Mulțumesc, zise ea prefăcându-se că nu vede mina dezamăgită a proprietarei ei. Frumoasă vreme, azi, nu?

D-na Reams o privi cu un aer contrariat.

— Nu deschideți scrisoarea? Nu e publicitate. După adresă, aș jura că o femeie este cea care vă scrie...

Hélène îi arunca o privire indulgentă. Sărmana femeie se plictisea așa de tare încât ea îi iertă excesul de curiozitate care ar fi deranjat-o în alte circumstanțe.

— Poate că este mama sau sora dumneavoastră? insistă doamna Reams.

— N-am soră, răspunse Hélène cu un ton ferm. Scuzați-mă, trebuie să vă las. Nu vreau să întârzii la cursuri.

— Bun, foarte bine, mormăi d-na Reams, decepționată, dispărând din fața tinerei femei.

Apoi, cu un pas greoi, ea se întoarse în apartamentul ei şi se reinstală în faţa televizorului, urmărind serialul său favorit. Hotărât lucru, noua locatară era foarte ciudată, părea ea să gândească.

*
* *

Între timp, Hélène trecuse de uşă şi mergea spre şcoală cu pas vioi. Ea nu minţise când a oferit drept pretext cursurile pentru a scurta conversaţia cu doamna Reams.

De câteva săptămâni, deja, ea învăţa bazele biroticii şi, în particular, informatica. Cursurile de pregătire durau şase luni, ceea ce era prea de-ajuns, în măsura în care ar fi fost incapabilă să finanţeze cursuri mai lungi. Diploma pe care o va obţine la sfârşitul acestei perioade nu era dintre cele mai prestigioase, dar îi va permite să găsească o meserie onorabilă şi ea nu dorea nimic mai mult.

Hélène avea sentimentul că-şi construieşte viitorul, cam modest e adevărat, dar responsabil. De la moartea tatălui său, era prima oară când se descurca singură. N-avea nici patron, ca atunci când lucra la familia Sheridan, nici pe cineva care să-i dicteze conduita, putea astfel să se bucure pe deplin de fericirea de a-şi conduce ea însăşi propria existenţă.

Abia instalată în autobuz, Hélène deschise scrisoarea. Adresa era scrisă de mâna lui Tricia, era sigură de asta. Un moment, rămase gânditoare înainte să rupă plicul. De ce scria Tricia?

De când se despărţiseră, Tricia îi scrisese în două reprize. O dată ca să se descarce şi să-i spună ce avea pe

suflet şi a doua oară pentru a-i trimite un cec cu suma datorată.

Ce mai voia cu ea acum?

Scrisoarea era un mesaj scurt, clar şi precis.

„Hélène,

Am primit un telefon de la tatăl lui Matthew Artken. I-ar plăcea să intri în legătură cu el şi mi-a cerut să-ţi dau adresa lui, pe care o vei găsi în plic.

Tricia Sheridan"

Privind în gol, Hélène zări prin geamul autobuzului oprit copii care se jucau în parc, supravegheaţi de mamele lor. Dar gândurile ei erau aiurea. De ce voia s-o vadă tatăl lui Matt?

Cu un gest brusc, ea îşi aruncă scrisoarea în geantă cu ferma intenţie de a se debarasa de ea de îndată ce va trece pe lângă o pubelă de gunoi. N-avea ce să facă cu cei doi Artken, tată şi fiu!

Apoi, ea rămase gânditoare până la staţie, cu fruntea lipită de geam. Nu reuşea să-şi explice demersul tatălui lui Matt şi asta o preocupa fără să vrea.

În faţa şcolii o aştepta Joanne Chalmers, cu care se împrietenise încă de la primele cursuri. Joanne, măritată şi tânără mamă, avea tendinţe materne faţă de Hélène, care nu se opunea pentru asta.

De data asta, Joanne îi explică în amănunt ultima otită a fiicei sale, în timp ce Hélène o asculta distrată.

„Ce-ar fi zis Joanne dacă ar fi cunoscut mediul ei familial?" se gândi deodată Hélène. Într-adevăr, ea se mulţu-

mise să-i explice că mama sa părăsise domiciliul conjugal pe când ea era copil, fără să-i mărturisească imposibilul: rivalitatea dintre mamă şi fiică în jurul aceluiaşi bărbat.

Brusc se gândi la Matt, şi durerea deja familiară, surdă şi chinuitoare, se trezi deodată, ca de fiecare dată când rememora scena tragică în care Fleur năvălise în cameră şi îi dezvăluise lui Matt legătura lor de rudenie. Momentul, sordid, rămăsese gravat în memoria sa, ca şi trăsăturile îngrozite ale lui Matt, când a acuzat-o că s-a culcat cu el din calcul, pentru a răzbuna moartea tatălui său, umilind-o pe Fleur.

La pământ, Hélène n-a avut nici măcar forţa să protesteze. După atâta fericire, părea deodată să cunoască disperarea cea mai profundă. De atunci, aparent, ea a reuşit să-şi ascundă durerea, dar evenimentele au marcat-o pentru totdeauna.

Nu mai era şi nu va mai fi niciodată aceeaşi... Totuşi, un soi de instinct de supravieţuire a împins-o să ridice capul şi să încerce să treacă peste acest teribil traumatism. Astfel, se aruncase în noua ei existenţă londoneză, cu speranţa că într-o zi îşi va exorciza trecutul.

Hélène îi surâse lui Joanne, care, de data asta, îi relata proiectele sale de decorare şi încerca să uite foaia de hârtie aflată în geantă. Simplul fapt de a fi primit această scrisoare îi amintea că durerea era tot acolo, la fel de vie ca în prima clipă.

În ziua aceea, ei îi fu foarte greu să se concentreze asupra cursurilor. Din fericire, ele se terminau devreme şi ea se hotărî să facă un tur prin parc pentru a se gândi.

Era cald în după-amiaza aceea de iunie, şi ea îşi scoase vesta pentru a se lăsa mângâiată de razele soarelui. Apoi,

aproape fără să vrea, deschise geanta şi scoase din ea scrisoarea.

De data aceasta, îşi făcu timp să citească adresa „Benjamin Artken, Ryan's Bend, Kinsville, Talahasee, Florida", care era urmată de numărul de telefon. Ea suspină închizând foaia. Acest număr de telefon nu-i va servi, căci nu avea nici cea mai mică intenţie să cedeze la cererea tatălui lui Matt şi să intre în contact cu el. Din nou, gândurile se întoarseră spre Tricia şi se miră că aceasta din urmă s-a deranjat să-i scrie. De la acea zi îngrozitoare din Golful Dragonului, cele două femei abia şi-au adresat câte-o vorbă.

Andrew a anunţat-o că era concediată.

„Şi când mă gândesc că făceai pe mironosiţa cu mine! comentase el cu un surâs veninos. În realitate îţi aruncaseşi plasa asupra vânatului cel mare! N-ai fi trebuit să visezi aşa de sus. Vezi, azi ai pierdut totul..."

Hélène nu protestase. N-avea ce face cu aluziile grosolane ale lui Andrew, care, vexat în orgoliul său de mascul, nu a acceptat că a fost respins. El insistase pe lângă Tricia pentru ca Hélène să fie concediată, oferind drept pretext exemplul prost pe care ar risca ca ea să-l dea copiilor.

Tânăra femeie îşi făcuse bagajele chiar în seara aceea, prea fericită să fugă din acel loc care îi devenise de-acum încolo insuportabil.

Cel mai greu lucru era să-şi imagineze ce avea să gândească Matt despre ea de acum încolo. Nici un moment nu premeditase ceea ce se produsese între ei, din contră, ea a făcut totul, în prima fază, pentru a evita să se ducă la acel prânz, pentru a nu fi singură cu Matt.

A trebuit să fie o înlănţuire de circumstanţe, independentă de voinţa ei, ca ea să ajungă în camera lui.

În fine, când o îmbrățișase, ea își pierduse pur și simplu capul... Își asuma, de altfel, pe deplin partea sa de responsabilitate în ceea ce a urmat. Căci, trebuia să admită că, de bună voie, i s-a dăruit lui Matt cunoscând perfect semnificația gestului său.

Dar acest act de dragoste, pe care ea îl îndeplinise ca pe cel mai curat dar, fusese murdărit, stricat, prin sosirea lui Fleur. Pentru Matt, ea nu era de acum înainte decât o femeie fără scrupule care nu ezită să se servească de corpul său pentru a-și atinge scopul. „Demnă fiică a mamei sale, întrucâtva!" își spuse ea cu un cinism dureros.

Din fericire, din acea zi, Fleur n-a mai dat nici un semn de viață. Nicicând nu va uita trăsăturile mamei sale, desfigurate de ură și gelozie, când a găsit-o în pat cu Matt...

*
* *

Hélène închise ochii și problema chinuitoare care o obseda de luni de zile îi reveni în minte.

De ce Matt n-a căutat să o înțeleagă? De e a acuzat-o de ce-i mai rău, când a aflat că era fata lui Fleur? Nu era pentru el decât o femeie printre atâtea altele, o femeie ușoară pe care n-o respecți?

Cu toate acestea, când era în brațele lui crezuse....

Ea deschise ochii și-și șterse o lacrimă care-i umezea pleoapa. La ce bun să viseze la ce-ar fi putut să fie? Matt era pierdut pentru ea acum și nu-i rămânea de făcut decât lucrul cel mai greu din lume: să-l uite...

A doua zi după cele întâmplate, Hélène încercase să-i telefoneze de la aeroport ca să-i replice. Dar răspunsese Lucas, cu o voce distantă și rece care-i făcuse rău. În ciuda

insistenței tinerei femei, el refuzase să i-l dea pe Matt. „A cerut să nu i se dea nici un apel, mai ales din partea dumneavoastră" adăugase Lucas cu o cruzime fără seamăn.

Această ultimă lovitură o dăduse gata. După aşa un traumatism, prima perioadă la Londra fusese de coşmar; totuşi, sfârşise prin a se stăpâni. Viața se scurgea de acum încolo, fără pasiune, dar şi fără ciocniri, între camera mică de la doamna Reams şi şcoală.

De ce venea acum scrisoarea gata să ameninţe un echilibru pe care şi-l restabilise cu greu?

*
* *

Câteva zile mai târziu, viața părea că şi-a reluat cursul când, într-o seară, venind de la cursuri, Hélène o găsi pe doamna Reams care o aştepta pe palier.

— A venit cineva să vă vadă, anunță ea, vibrând de curiozitate. Un domn. I-am propus să aştepte la mine, dar a refuzat. A spus că se întoarce mai târziu.

— Un domn? întrebă Hélène cu o voce fără inflexiuni.

— Da, un domn, repeta doamna Reams fără să-şi dea seama că tânăra pălise. Un american. Nu prea tânăr, dar atât de elegant! Un adevărat gentleman...

Ea ridică ochii spre cer, scoțând un suspin elocvent.

— Sunteți sigură că se întoarce? întrebă Hélène.

— Da, imediat.... I-am spus că sunteți acasă în fiecare seară, că vă pregătiți la cursuri pentru a deveni secretară.

„De ce vorbăreața asta de doamna Reams îi povestise viața?" se întrebă Hélène cu îngrijorare. Şi cine era personajul misterios? Se temea de ce-i mai rău.

— V-a spus numele? întrebă ea, în fine, cu vocea gâtuită.

— Se numeşte domnul Artken. A spus că-l cunoaşteţi.

Hélène simţi cum o ia cu frig. Totuşi, făcu un efort pentru a-i răspunde doamnei Reams.

— Dacă se întoarce, aveţi amabilitatea să-i spuneţi să urce? întrebă ea cu vocea tremurătoare pe care abia şi-o stăpânea.

— Bineînţeles, răspunse doamna Reams, încântată. Îmi face plăcere să-l însoţesc chiar eu.

Orele de aşteptare care urmară fură un veritabil supliciu pentru Hélène, care nu înceta să se întrebe despre motivele acestei vizite.

Erau deja orele 21.00 şi tânăra, convinsă că domnul Artken nu mai vine se pregătea să se bage în pat, când cineva bătu la uşă. De îndată, tresări şi se grăbi să deschidă.

Ben Artken, surâzător, era în faţa ei. Cu un gest direct, îi întinse mâna lui Hélène, care o zări în spatele lui pe doamna Reams, vizibil foarte curioasă să asiste la scenă.

— Dezolat de întârziere, spuse el surâzând larg. Am sosit ieri din SUA şi sunt încă sub efectul decalajului orar. Am adormit un moment în camera de hotel. Mă iertaţi?

Această intrare plină de curtoazie o linişti întrucâtva pe Hélène. Ea ignora motivele vizitei lui, dar evident Ben Artken nu părea rău intenţionat.

— Intraţi, vă rog, spuse ea.

— Bine, vă las, suspină doamna Reams, cu regret. În orice caz, sunt mulţumită că domnişoara Grégory are puţină companie. Îi spun mereu că ar trebui să mai iasă, că nu e sănătos să trăieşti izolat, ca o călugăriţă, la vârsta ei... conchise ea, depărtându-se cu un pas greoi.

— Luaţi loc, vă rog, spuse Hélène arătând un fotoliu vechi din piele, după ce a închis uşa în spatele ei. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, răspunse Ben Artken.

El aruncă o privire mobilierului modest şi măsuţei unde Hélène îşi instalase cărţile şi caietele.

— Se pare că urmaţi nişte cursuri, nu?

— Da, Oh! Nimic prea complicat. Nu aveam nici o pregătire specială aşa că învăţ bazele biroticii pentru a putea găsi mai uşor de lucru.

Ben Artken tuşi încet.

— La drept vorbind, nu am venit ca să vă pun întrebări indiscrete, spuse el, ci pentru a mă asigura că o duceţi bine. Fiul meu se temea de represalii din partea lui Fleur.

— Lui Fleur? repetă Hélène, stupefiată.

— Da. N-aţi revăzut-o pe mama dumneavoastră după plecarea din Barbade?

— Nu.

— N-a căutat să reia legătura cu dumneavoastră?

Prea emoţionată să vorbească, Hélène dădu din cap în semn de negaţie, în timp ce Ben o privea încruntând din sprâncene.

— Atunci, Matt avea dreptate. Nu se gândeşte decât la ea însăşi, spuse el, în fine, cu un aer sumbru.

Hélène ridică capul.

— Ştiţi, nici nu ţin s-o văd, spuse ea. Nu avem nimic în comun, ea şi cu mine, orice aţi crede.

— Adică..., începu Ben, vizibil stânjenit. Matt o însărcinase pe ea să se asigure că sunteţi bine. El se simţea responsabil de faptul că v-aţi pierdut slujba şi voia să vă propună... o despăgubire.

— O despăgubire! exclamă ea, revoltată. Matt a însărcinat-o pe mama să-mi ofere o despăgubire? Dar e de mai mare hazul! Dacă n-ar fi atât de sordid, aş izbucni în râs!

Ea se ridică brusc şi-şi înfruntă interlocutorul.

— Cred că nu e nimic de adăugat după toate astea, spuse ea pe un ton glacial. Vă mulţumesc că v-aţi deplasat, domnule Artken.

— Domnişoară Grégory! Hélène! bâigui Ben Artken, înnebunit.

— Nu insistaţi, domnule Artken. Mi-e teamă că nu avem aceeaşi etică de o parte şi de cealaltă a Atlanticului. Dacă fiul dumneavoastră crede că poate cumpăra...

— El nu vrea să cumpere nimic! i-o reteză Ben, exasperat. Vrea numai să se asigure că o duceţi bine.

— De ce naiba se preface că se interesează de soarta mea? Orice ar fi, chiar dacă aş duce-o prost, el ar fi ultima persoană de la care aş accepta ajutor.

Ben suspină descurajat.

— Liniştiţi-vă, el şi-a dat seama de asta când aţi refuzat să răspundeţi la scrisorile lui.

O privi pe Hélène drept în ochi.

— Nu înţelegeţi că e îngrijorat pentru dumneavoastră? Nu înţelegeţi că suferă? Drace! Din ce alt motiv, aş fi acceptat eu să vin să vă văd?

14

Hélène simți că i se înmoaie picioarele.

— Ce vreți să insinuați? bâigui ea.

— Oh! Uitați ce v-am spus acum! Matt m-ar omorî dacă m-ar fi auzit..., replică Ben.

Acest răspuns nu o satisfăcu pe Hélène, din contră.

După ce s-a așezat din nou, se uită la Ben cu atenție.

— E ceva ce nu înțeleg, domnule Artken. Ați vorbit de scrisori trimise de Matt, ori eu, n-am primit niciodată vreuna, murmură ea, în fine.

— Cum e posibil? întrebă Ben, vizibil foarte surprins. Sunt sigur că v-a scris în mai multe rânduri, acum câteva luni. L-a însărcinat pe Lucas, chiar în fața mea, să ducă la poștă scrisorile pentru dumneavoastră, cu puțin înainte ca ei să se certe.

Hélène îi aruncă o privire întrebătoare, pe care Ben o remarcă imediat.

— Bineînțeles, nu ești la curent... Lucas și-a dat demisia, după o ceartă violentă cu Matt, explică el.

— O ceartă? Din ce motiv? întrebă Hélène, uimită de această incredibilă veste.

— Bănuiți, fără îndoială! replică Ben. Dumneavoastră erați problema. Lucas n-a suportat că Matt şi dumneavoastră...

Tăcu şi îşi drese vocea cu un aer încurcat.

— Mă rog, problema este că l-a agresat pe Matt, care s-a apărat, fireşte, reluă el cu o voce mai fermă. Nu erau o privelişte plăcută ochiului nici unul nici celălalt, vă asigur. Ca să revin la scrisorile pe care nu le-ați primit niciodată, cred că pot explica lucrul acesta.

— Credeți că...? începu Hélène.

—... că Lucas le-a subtilizat ca să se răzbune pe Matt? Da, din gelozie...

Surprinsă de aceste revelații, Hélène încruntă sprâncenele şi începu să reflecteze cu voce tare.

— În ziua când am părăsit Barbade, murmură ea ca şi cum ar fi vorbit singură, am încercat să-i telefonez lui Matt şi am dat peste Lucas. El mi-a spus atunci că Matt îi interzisese să-i dea legătura dacă sunam eu. Credeți că mințea?

— Nu m-ar mira, răspunse Ben, după un moment de gândire. Dacă nu cumva Matt interzisese realmente să fie deranjat după ceea ce s-a întâmplat. A fost un pachet de nervi în zilele următoare! Nimeni nu se putea apropia de el...

— Într-adevăr? întrebă, încet, Hélène.

— Într-adevăr. N-a suportat să afle că sunteți fiica lui Fleur. Scuzați-mă, că e vorba de mama dumneavoastră, dar el nu are pentru ea decât dispreț.

— Ce i-a făcut, mai precis? îndrăzni să întrebe Hélène.

Ben îşi disimulă cu greu jena.

— Oh, nu contează, e o poveste veche, răspunse el, indispus.

Hélène i-o reteză cu o voce tremurătoare.

— Nu, am dreptul să ştiu! exclamă ea. Este vorba de mama mea!

Şi de Matt... era ea gata să adauge, dar se reţinu.

— Aveţi dreptate, admise Ben. Nu am să vă ascund adevărul.

Când Matt avea 22 de ani, Fleur i-a făcut avansuri într-o zi când Chase era plecat într-o călătorie. Bineînţeles, Matt a refuzat, şi nu s-a întâmplat nimic, dar...

— De unde ştiţi că nu s-a întâmplat nimic? i-o tăie Hélène fără să vrea. Poate că Matt a făcut primul pas.

Deodată, Ben păru să-şi iasă din fire.

— Nu înţelegeţi? N-am pus nici un moment la îndoială cuvântul lui Matt, pentru simplul fapt că Fleur a încercat acelaşi lucru şi cu mine! Această femeie este dezechilibrată psihic, iată adevărul! De ce credeţi că Chase băuse înainte de meciul fatal? Pentru că o găsise pe nevastă-sa în pat cu un alt bărbat în seara dinaintea meciului.

Tulburată, Hélène rămase un moment tăcută.

— Matt e la curent? întrebă ea, în fine.

— Da, de puţină vreme. I-am mărturisit acest lucru după plecarea dumneavoastră, pentru a-i dovedi că nu trebuia să creadă un singur cuvânt din ce-i povestea Fleur. După ce a aflat acest lucru v-a scris. Voia cu orice preţ să intre în legătură cu dumneavoastră, să vă găsească, să vă dea de urmă. Nu l-am mai văzut vreodată într-o aşa stare de agitaţie.

Cu un gest nervos, Hélène îşi frecă mâinile una de alta.

— Nu înţeleg unde vrea să ajungă Matt, zise ea, încet.

Ben îi aruncă o privire incisivă.

— Sunt sigur că da, îi replică el abrupt. Dar nu vreţi să admiteţi...

*
* *

— Nu ştiu ce se întâmplă cu dumneavoastră, domnule Artken, se lamentă Ruth strângând masa. Abia mâncaţi, şi beţi mai mult ca de obicei. Nu mai apreciaţi mâncarea mea?

— Ba da, bineînţeles, Ruth, răspunse Matt, forţându-se să surâdă. Nu mi-e foame, asta-i tot.

Ruth suspină privindu-l pe Matt cum îşi toarnă un nou pahar de vin.

— Aveţi intenţia să lucraţi imediat după asta, sau îi spun lui Vittorio că e liber după-masă? întrebă ea.

Matt ridică din umeri descumpănit.

— N-am chef de lucru, răspunse el. Spune-i să revină mâine dimineaţă, te rog.

Ruth dispăru şi Matt rămase visător, cu paharul în mână. Ruth avea dreptate, se gândi el, abuza de băutură în ultima vreme şi ştia bine de ce: numai alcoolul îl făcea să uite de Hélène şi dezastrul care a urmat prea scurtelor lor momente de fericire.

Când binefăcătoarea moleşeală îl părăsea, durerea apărea din nou, chinuitoare, de necuprins. Mai întâi, se gândise să meargă el personal s-o caute pe tânăra femeie, dar faptul că ea nici măcar n-a catadicsit să răspundă la scrisorile lui îl incitase să-l trimită mai întâi pe tatăl său ca emisar.

Acum regreta că nu s-a deplasat personal. Într-adevăr, îl sunase pe tatăl său, în ajun, la hotelul din Londra unde locuia şi fusese surprins de rezultatele modeste ale căutărilor lui. Cu un ton vag, Ben îi spusese că nu avusese încă timp să o viziteze pe Hélène, căci locuia într-o periferie la mare

distanţă. Matt i-a propus atunci să vină şi el, dar Ben nu l-a lăsat.

Telefonul sună deodată în salonul alăturat şi Matt tresări. Dacă era tatăl lui? Poate că avea, în fine, veşti de la Hélène?

Din nefericire, era Marylin, editorul său, care era îngrijorată că nu primise manuscrisul lui Matt.

— Da, ştiu! De data asta sunt în întârziere, răspunse Matt. Am avut ceva probleme personale, dar îţi promit că în 15 zile, totul se rezolvă.

Marylin se lansă atunci într-un discurs despre viitorul salon de carte de la New York pentru a încerca să-l convingă pe Matt să vină personal ca să asigure lansarea romanului său, dar el n-o mai asculta.

Încremenit ca o statuie de marmură, avea ochii fixaţi spre cealaltă extremitate a camerei.

Imobilă şi ea, cu trăsăturile încordate, Hélène stătea în cadrul uşii.

Mai întâi, Matt crezu că are o vedenie, dar în curând realitatea deveni certă şi o speranţă nebunească îl cuprinse. Persoana la care nu încetase să se gândească zi şi noapte de trei luni încoace era acolo, în faţa lui! În fine, putea să-i vorbească, să se scuze, să-i poată recâştiga încrederea! O să fie o partidă dificilă. Dar era gata de orice ca s-o recucerească...

În rochia sa din in grej, a cărei croială pe lângă corp îi sublinia silueta graţioasă, cu părul desfăcut de data asta, cu buclele blond închis care-i acopereau umerii ca o cuvertură mătăsoasă, Hélène era mai frumoasă ca niciodată şi Matt simţi cum inima îi bătea cu putere.

Se priviră îndelung, împietriţi de aceeaşi emoţie, incapabili să spună vreun cuvânt.

— Matt? Mă asculţi? strigă Marylin în receptor.

Ce-i păsa lui în clipa asta de Marylin, de salonul cărții şi de manuscris? Matt ignora motivul prezenței lui Hélène, dar un singur lucru conta: ea venise la el, aici. Atunci când crezuse că n-o s-o mai revadă niciodată, totul era din nou posibil.

— Trebuie să te las, spuse el rapid în receptor. Am o urgență. Te mai sun eu.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Hélène.

— Era editorul meu, care se mira că n-a primit manuscrisul, explică el cu o voce uşor tremurată. I-am spus că mi-a fost greu să lucrez în ultimul timp. Mintea mi-era aiurea...

El se întrerupse şi o tăcere apăsătoare se instaură în cameră.

— Am aflat că ai avut probleme cu Lucas, murmură, în fine Hélène. Din cauza mea... Sunt dezolată şi voiam să ştii că n-am făcut nimic ca să-l încurajez.

Ea lăsă capul în jos şi păru să ezite.

— Nu sunt ca mama mea, orice ai crede, adăugă ea cu prețul unor mari eforturi.

— Niciodată nu m-am gândit că semeni cu ea, spuse Matt cu blândețe.

El o privi insistent, îndelung, apoi cu o durere intensă ca şi cum căuta să pătrundă în gândurile ei cele mai intime, întrebă deodată:

— De ce ai venit să mă vezi?

Această întrebare directă o luă pe tânăra femeie pe nepregătite şi puse capăt stării ei de stânjeneală.

— Pentru a-ți spune că n-am primit niciodată scrisorile tale, articulă ea cu greutate. Tatăl tău crede că Lucas nu mi le-a trimis.

Matt strânse pumnii pentru a-şi stăpâni furia.

— Lucas? Cum a îndrăznit? exclamă el cu o violenţă greu stăpânită. Atunci din cauza lui, n-ai primit tu niciodată nici unul din mesajele mele?

— Nu. Abia acum am aflat de la Tricia că tatăl tău voia să mă vadă.

— Până în momentul când l-ai văzut pe tatăl meu, ai fost convinsă că eu am crezut tot ce povestea Fleur? exclamă Matt cu vocea gâtuită de emoţie.

— Da, mărturisi Hélène, lăsând capul în jos.

— Doamne, cum e posibil? Şi eu care credeam că tu mă deteşti, întrucât nu-mi răspundeai la scrisori!

Hélène respira adânc pentru a-şi stăpâni emoţia.

— Nu te-am detestat niciodată, Matt, murmură ea, abia auzit. Ce s-a petrecut între noi, am vrut-o şi eu, din toată inima. Dar tu, m-ai iertat că sunt cine sunt?

Cu inima gata să-i spargă pieptul, ea aştepta răspunsul lui Matt. De asta depindea viitorul ei.

— Tu nu eşti responsabilă de purtarea mamei tale, Hélène! exclamă Matt, vizibil şocat de această întrebare şi nu am ce să-ţi iert, din contră! Ar trebui mai degrabă să-ţi mulţumesc că mi-ai adus atâta bucurie în timpul acelor clipe prea fugitive.

Tânăra femeie surâse timid, ca şi cum nu îndrăznea să creadă în fericirea ei. Cuvintele lui Matt o copleşeau, dar rămâneau încă multe puncte de elucidat între ei, pentru ca ultimele îndoieli să dispară.

— Ştiu, despre Fleur şi despre tine..., zise ea, deodată ca şi cum voia să scape de o greutate de pe suflet. Tatăl tău mi-a spus.

O expresie de îngrijorare trecu pe faţa lui Matt.

— Cred că acest incident explică agresivitatea lui Fleur la adresa mea, spuse el, în fine. Este atât de egocentrică,

încât nu mi-a iertat niciodată că nu am cedat farmecelor ei. Cu atât mai puțin că tu m-ai cucerit fără măcar să fi vrut s-o faci. Dar am vorbit destul de ea, conchise el, cu o voce răguşită.

Se apropie de Hélène şi îi atinse obrazul cu un deget.

— Mă vei ierta vreodată că m-am îndoit de tine? Am regretat că te-am lăsat să părăseşti insula ca şi cum n-aş fi regretat nimic toată viața mea.

El făcu o pauză. În fața trăsăturilor lui îndurerate, Hélène crezu un moment că el izbucneşte în plâns. Dar el îşi recăpătă controlul repede.

— De la plecarea ta, reluă el, nu mai sunt acelaşi om. Fără tine, viața şi-a pierdut orice sens.

Tulburată, ea închise ochii. „De data asta fericirea era aproape, o putea atinge cu mâna", se gândi ea.

— Ce ți-a spus tata la Londra? întrebă deodată Matt.

— Că tu te gândeai să-mi propui o despăgubire, răspunse Hélène. Pentru că te considerai răspunzător de concedierea mea de către soții Sheridan.

Ea se redresă.

— Bineînțeles, nu se pune problema să accept cea mai mică sumă din partea ta.

— Tata nu ți-a spus totul, o întrerupse Matt. Există mesaje în viață care trebuie transmise direct destinatarilor, acesta era unul din ele. Te iubesc, Hélène, te iubesc la nebunie...

Cu o infinită blândețe, el o apucă de încheieturile mâinii şi o trase spre el. Vibrând de emoție, tânăra femeie se lăsă trasă, în timp ce un freamăt delicios puse stăpânire pe ea, când corpul puternic al lui Matt îl atinse pe al său.

— Spune-mi că mă iubeşti, îi murmură el la ureche cu o voce răguşită. Spune-mi că n-am profitat în mod laş de lipsa ta de experienţă atunci când noi...

Cu ochii strălucind de pasiune, ea se îndepărtă de el un moment.

— Eu am ales să-ţi aparţin, Matt, declară ea cu un ton solemn, iar tu nu ai forţat cu nimic decizia mea. Dacă mă vrei, sunt a ta...

El o strânse gata s-o sufoce.

— Pentru totdeauna? întrebă el.

— Pentru totdeauna.

*
* *

Amurgul îi găsi goi, înlănţuiţi unul în braţele altuia în patul cel mare al lui Matt, sătui de mângâieri şi sărutări.

Matt deschise primul ochii şi o contempla îndelung pe Hélène adormită.

— Eşti aşa de frumoasă, murmură el, când ea se trezi la rândul ei.

— Ce mult te iubesc, Matt, spuse ea, respirând mirosul lui bărbătesc aşa cum te îmbeţi de un parfum bun.

— Destul ca să te măriţi cu mine?

Un surâs radios ilumină chipul lui Hélène.

— Serios? întrebă ea.

— Niciodată, în viaţa mea, n-am fost mai serios! Trebuie să mă aşez în genunchi pentru a-ţi cere mâna? Chiar aşa, aş fi cam îndrăzneţ, nu?

— Nu găseşti? răspunse Hélène râzând.

El surâse la rândul său.

— Atunci, e „da"? întrebă el.

— Cu o condiție. Ca tatăl tău să fie martorul meu.

Matt o înlănțui pe viitoarea lui soție cu un gest de o infinită tandrețe.

— Ne-am înțeles! îi spuse el la ureche. El va fi încântat! De când vrea un nepoțel şi va trebui să-i îndeplinim dorința cât mai repede...